

Strada Fictivii

B

GUILLAUME MUSSO
MÂINE

- MÂINE -

GUILLAUME MUSSO

MÂINE

Titlul original: *DEMAIN*, 2013

Traducere: Liliana Urian

Cuprins

Prima parte – Hazardul întâlnirilor

Prima zi

- 1 În mijlocul fantomelor
- 2 Miss Lovenstein
- 3 Mesajul
- 4 *Strangers In the Night*

A doua zi

- 5 Între ei doi
- 6 Hazardul întâlnirilor

Partea a doua – Vieți paralele

A treia zi

- 7 Vieți paralele
- 8 Anastasis
- 9 Călători în timp

Partea a treia – Aparențe

A patra zi

- 10 Mâna care leagănă copilul
- 11 Un fel de război

A cincea zi

- 12 *The Other Woman*
- 13 Trecerea prin oglindă
- 14 Ekaterina Svatkovski
- 15 Durerosul adevăr

Partea a patra – Femeia de nicăieri

- 16 Prințul Negru
- 17 Stăpânul monitoarelor
- 18 Locotenentul Lovenstein
- 19 Nemuritoarea peruană

Partea a cincea – Alegerea răului

A șasea zi

- 20 Memorie vie
- 21 *A Girl On the Run*
- 22 Grupa Helsinki
- 23 Linia inimii

- MĂINE -

Partea a șasea – Dincolo de limită

24 *Heroes and Villains*

25 În valea umbrelor

Un an mai târziu...

Replay

Mulțumiri

Guillaume Musso (născut în 1974) este unul dintre cei mai populari scriitori francezi contemporani. Se prezintă simplu: „Guillaume Musso, născut la Antibes, romancier.” Încă de la vârsta de zece ani a fost sigur că va scrie romane. Mama lui, bibliotecară, i-a trezit gustul pentru literatură, hrănindu-l cu „Proust la biberon”. La nouăsprezece ani, Musso a plecat în Statele Unite ale Americii, unde s-a îndrăgostit de New York. S-a întors în Franța plin de idei pentru romanele sale. A debutat în 2001, cu romanul *Skidamarink*. Ideea romanului care i-a adus celebritatea (*Et Après*, 2004) i-a venit după ce a trecut printr-o experiență terifiantă: la douăzeci și patru de ani, a suferit un grav accident de mașină, care l-a făcut să reflecteze la sensul vieții și la posibilitatea ca ea să se sfârșească pe neașteptate. Următoarele sale romane – *Sauve-moi* (2005), **Vei fi acolo?** (*Seras-tu là?* 2006; Editura ALLFA, 2010), *Parce que je t’aime* (2007), *Je reviens te chercher* (2008), **Ce-aș fi eu fără tine?** (*Que serais-je sans toi?* 2009; Editura ALLFA, 2011), **Fata de hârtie** (*La fille de papier*, 2010; Editura ALLFA, 2012), **Chemarea îngerului** (*L’appel de l’ange*, 2011; Editura ALLFA, 2013), **După șapte ani...** (*7 ans après...* 2012; Editura ALLFA, 2013) și **Demain** (*Mâine*, 2013; Editura ALLFA, 2014) – au fost la fel de bine primite de public, unele fiind în curs de adaptare cinematografică.

Vocea autorului: „Scriu întotdeauna cărțile pe care mi-ar plăcea și mie să le citesc. Romanele mele îmbină mai multe genuri: sunt și povești de dragoste, au și elemente de thriller și roman polițist.”

Guillaume Musso

- MĂINE -

„Dragostea se târăște când nu poate să meargă.”
William Shakespeare

- GUILLAUME MUSSO -

**Prima parte –
Hazardul întâlnirilor**

- MĂINE -

Prima zi

1

În mijlocul fantomelor

„Nu ești cel pe care îl vezi în oglindă. Ești cel care strălucește în ochii celorlalți.”

Tarun J. Tejpal

Universitatea Harvard

Cambridge

19 decembrie 2011

Amfiteatrul gema de lume, dar nu se auzea niciun zgomot.

Acele de pe cadranul de bronz al bătrânului orologiu arătau ora 14:55. Cursul de filosofie ținut de Matthew Shapiro se apropia de sfârșit.

Așezată în primul rând, Erika Stewart, o tânără de douăzeci și doi de ani, își măsura profesorul din priviri cu insistență. De o oră încerca fără succes să-i capteze atenția, sorbindu-i cuvintele și dând din cap la fiecare dintre remarcile sale. În ciuda indiferenței de care se loveau inițiativele fetei, profesorul exercita asupra ei o fascinație tot mai mare pe zi ce trecea.

Trăsăturile tinerești, părul tuns scurt și barba de o zi îi dădeau un șarm incontestabil care stârnea multă emoție printre studenți. Cu blugii lui prespălați, cu cizmele din piele cu aspect patinat și puloverul pe gât, Matthew semăna mai degrabă cu un student masterand decât cu unii dintre colegii săi scorțoși și sobri pe care îi întâlneai prin campus. Dar forța lui de seducție stătea nu atât în chipul frumos, cât mai ales în talentul de orator.

Matthew Shapiro era unul dintre cei mai populari profesori din campus. De cinci ani de când predă la Cambridge, prelegerile sale atrăgeau în fiecare an noi studenți. În semestrul acela peste opt sute de studenți se înscriaseră la

cursul lui pe care îl ținea acum în cel mai mare amfiteatru din Sever Hall.

FILOSOFIA ESTE INUTILĂ DACĂ NU ALUNGĂ SUFERINȚA SPIRITULUI.

Scrisă citeț pe tablă, afirmația lui Epicur constituia coloana vertebrală a materiei predate de Matthew.

Cursurile lui de filosofie erau astfel gândite încât să fie accesibile. Toate argumentările pe care le făcea aveau legătură cu realitatea. Shapiro începea fiecare prelegere plecând de la cotidianul studenților săi, de la problemele concrete cu care se confruntau: frica de a nu pica un examen, destrămarea unei relații, tirania privirii celorlalți, motivele pentru care își aleseseră o anumită specializare... Odată pusă această problematică, profesorul îi convoca pe Platon, Seneca, Nietzsche sau Schopenhauer. Și grație prezentării sale pline de însuflețire, aceste mari figuri dădeau impresia că părăsesc pentru un timp manualele universitare pentru a deveni familiari și accesibili, niște prieteni capabili să dea sfaturi utile și încurajatoare.

Cu inteligență și umor, Matthew integra totodată în cursul său o mare parte din cultura populară. Filme, cântece, benzi desenate, totul constituia un bun pretext de a filosofa. Până și serialele de televiziune își găseau locul în prelegerile lui. Celebrul doctor House ilustra argumentul experimental, naufragații din *Lost* ofereau o reflecție asupra contractului social, în timp ce publicitarii din *Mad Men* deschideau o ușă spre studiul evoluției relației dintre bărbați și femei.

Dacă acea filosofie pragmatică făcuse din el un „star” al campusului, ea stârnise totodată și multă gelozie și iritare din partea colegilor care considerau cursul său superficial. Din fericire, reușita la examene și la concursuri a studenților lui Matthew fusese până în prezent în favoarea lui.

Un grup de studenți chiar îi filmase prelegerile și le pusese pe You Tube. Inițiativa atrăsese atenția unui jurnalist de la

Boston Globe care scrisese un articol despre ele. După preluarea articolului în *New York Times*, lui Shapiro i se solicitase să scrie un soi de „antimanual” de filosofie. Deși cartea se vânduse bine, tânărul profesor nu se lăsase îmbătat de acel început de notorietate și rămăsese la catedră, de unde putea să își îndrume cel mai bine studenții. Numai că povestea aceea frumoasă luase o întorsătură tragică. În iarna care trecuse, Matthew Shapiro își pierduse soția într-un accident de mașină. O dispariție neașteptată și brutală, care îl debusolase. Deși continua să-și țină cursul, profesorul captivant și pasionat își mai pierduse din entuziasm.

Erika miji ochii pentru a-l studia mai bine. De când avusese loc tragedia, ceva se năruise în Matthew. Trăsăturile i se înăspriseră, privirea își pierduse înflăcărarea; totuși, doliul și suferința îi dădeau o aură tenebroasă și melancolică care îl făcea și mai irezistibil în ochii tinerei.

Studenta plecă ochii și se lăsă purtată de vocea gravă și fermă ce răsuna în amfiteatru. O voce care își mai pierduse din carismă, dar continua să fie plăcută. Razele soarelui pătrundeau prin ferestre, încălzind încăperea mare și orbindu-i pe cei așezați la mijlocul rândurilor. Erika se simțea bine, legănată de timbrul liniștitor al vocii profesorului.

Dar acea clipă de grație nu dură prea mult. Soneria care anunța sfârșitul cursului o făcu să tresară. Își strânse lucrurile fără să se grăbească, apoi așteptă ca sala să se golească pentru a se apropia timid de Shapiro.

— Ce faci aici, Erika? se miră Matthew văzând-o. Tu ai urmat modulul ăsta anul trecut. Nu mai trebuie să asști la cursul meu.

— Am venit din cauza afirmației lui Helen Rowland pe care o citați adesea.

Matthew se încruntă în semn de nedumerire.

— „Nebuniile pe care le regretăm cel mai mult sunt acelea pe care nu le-am comis când am avut ocazia.”

Apoi fata își luă inima în dinți și continuă:

— Ca să nu am regrete, aş vrea să comit o nebunie. Sâmbăta viitoare e ziua mea de naştere şi aş vrea... Aş vrea să vă invit la cină.

Matthew făcu ochii mari şi încercă imediat să-şi aducă studenta cu picioarele pe pământ:

— Eşti o fată inteligentă, Erika, deci ştii foarte bine că există cel puţin o sută de motive pentru care o să-ţi refuz invitaţia.

— Dar v-ar plăcea, nu-i aşa?

— Nu insista, te rog! o întrerupse el.

Erika simţi că îi ia faţa foc de ruşine. Mai bolborosi câteva scuze, după care părăsi amfiteatrul.

Matthew îşi luă paltonul pe el oftând, îşi înnodă fularul la gât şi ieşi la rândul său în campus.

*

Cu întinsele lui peluze şi cu impozantele clădiri din cărămidă brună pe frontoanele cărora tronau devize latineşti, Harvardul avea distincţia şi atemporalitatea universităţilor britanice.

De cum ajunse afară, Matthew îşi rulă o ţigară, o aprinse, apoi părăsi repede Sever Hall. Cu geanta pe umăr, traversă Yard-ul, o suprafaţă mare acoperită cu gazon din care se desprindeau o mulţime de alei labirintice care şerpuiau pe mai mulţi kilometri, ducând spre sălile de curs, biblioteci, muzee şi cămine studenteşti.

Parcul era scaldat într-o frumoasă lumină de toamnă. De zece zile, temperatura deosebit de caldă pentru acel anotimp şi soarele abundent le ofereau locuitorilor din New England o vară indiană pe cât de tardivă, pe atât de plăcută.

— Domnule Shapiro! Prindeţi!

Matthew întoarse capul spre vocea care îl striga. O minge de fotbal american venea înspre el. O prinse la limită şi i-o aruncă imediat înapoi fundaşului care o ceruse.

Cu laptopurile deschise pe genunchi, studenții ocupaseră toate băncile din Yard. De pe peluză se auzeau râsete și conversațiile erau în toi. Acolo mai mult decât în altă parte naționalitățile se amestecau armonios, iar amalgamul cultural era perceput ca o bogăție. Bordo și gri, cele două culori reprezentative ale celebrei universități, erau afișate cu mândrie pe geaci, hanorace și genți sport: la Harvard, spiritul de apartenență la comunitate era mai presus de toate diferențele.

Matthew trase din țigară trecând prin fața monumentalei clădiri cu arhitectură georgiană Massachusetts Hall, care adăpostea atât birourile direcțiunii, cât și căminele studenților din anul întâi. Stând în picioare pe scări, domnișoara Moore, asistenta rectorului, îi aruncă o privire furioasă urmată de o muștrare („Domnule Shapiro, de câte ori trebuie să vă mai spun că fumatul în campus este interzis...”) și de o predică despre efectele nocive ale tutunului.

Cu privirea fixă și o figură impasibilă, Matthew n-o băgă în seamă. Pentru o clipă, fu tentat să-i răspundă că moartea era într-adevăr cea mai mică dintre grijile lui, dar se răzgândi și părăsi incinta universității pe poarta uriașă care dădea în Harvard Square.

*

Zumzâind ca un stup, scuarul era în realitate o piață mare înconjurată de magazine, librării, restaurante mici și cafenele cu terase unde studenții și profesorii puneau țara la cale sau își pregăteau cursurile. Matthew se scotoci în buzunar ca să scoată cartela de metrou. Tocmai se angajase pe trecerea de pietoni pentru a ajunge în stația de pe linia roșie – care ducea în centrul Bostonului în mai puțin de un sfert de oră – când un vechi Chevrolet Camaro zgomotos apăru la colțul dintre Massachusetts Avenue și Peabody Street. Tânărul profesor tresări și se dădu înapoi ca să nu fie călcat de

automobilul roșu aprins care se opri în dreptul lui scrâșnind din pneuri.

Geamul din față coborî, dând la iveală claua de păr roșcat a lui April Fergusson, colocatarul lui de când îi murise soția.

— Bună, frumosule, te las undeva?

Bâzâitul motorului de opt cilindri era strident în acea enclavă verde în care nu vedeai decât biciclete și vehicule hibride.

— Prefer să mă întorc acasă cu transportul în comun, o refuză el. Tu conduci ca într-un joc video.

— Haide, nu mai fi așa fricos! Conduc foarte bine, doar știi!

— Nu insista. Fiica mea și-a pierdut deja mama. N-aș vrea să fie orfană de ambii părinți la patru ani și jumătate.

— Of, ajunge! Nu mai exagera! Haide, fricosule, grăbește-te! Nu vezi că blochez circulația?

Presat de claxoane, Matthew oftă resemnat și se urcă în Chevrolet.

Abia își prinsese centura că, în ciuda tuturor regulilor de circulație, mașina efectuează o întoarcere periculoasă și o porni în trombă spre nord.

— Bostonul e în partea cealaltă! protestă el agățându-se de portieră.

— Fac doar un mic ocol prin Belmont. E la zece minute de aici. Și nu te îngrijora pentru Emily. I-am cerut bonei să mai stea o oră în plus.

— Fără ca măcar să-mi spui? Te avertizez că...

Tânăra făcu o manevră rapidă sărind două trepte de viteză, apoi călcă brusc pe pedala de accelerație, tăindu-i vorba lui Matthew. După câteva minute, se întoarse spre el și îi întinse o mapă cartonată plină cu desene.

— Închipuie-ți că s-ar putea să am un client pentru stampa lui Utamaro, zise ea.

April avea o galerie de artă în South End, specializată în artă erotică. Avea un adevărat talent de a găsi piese necunoscute și de a le vinde apoi pe sume frumoșele.

Matthew dădu la o parte elasticul mapei și descoperi o învelitoare din șifon pur care proteja stampa japoneză. Era o *shunga*¹ datând de la sfârșitul secolului al XVIII-lea care reprezenta o curtezană și pe unul dintre clienții ei în timpul unui act sexual pe cât de senzual, pe atât de acrobatic. Îndrăzneala scenei era atenuată de grația trăsăturilor și de bogăția motivelor de pe țesături. Fața gheișei era de o finețe și de o delicatețe fascinante. N-ar fi fost de mirare ca tipul acela de gravură să-i fi influențat pe Klimt și pe Picasso.

— Ești sigură că vrei să te desparti de ea?

— Am primit o ofertă pe care n-o pot refuza, zise ea imitând vocea lui Marlon Brando din *Nașul*.

— Din partea cui?

— Un mare colecționar asiatic care e în trecere prin Boston pentru a-și vizita fiica. Din câte se pare, e gata să încheie afacerea, dar nu mai rămâne în oraș decât o zi. O asemenea ocazie n-o să se mai ivească prea curând...

Părăsind cartierul universitar, Chevroletul o luă pe șoseaua rapidă care se întindea, pe o porțiune de mai mulți kilometri, de-a lungul lacului Fresh Pond – cel mai mare din Cambridge – după care ajunse în Belmont, un orașel rezidențial din vestul Bostonului. April introduse o adresă în sistemul GPS și se lăsă ghidată până într-un cartier elegant: o școală înconjurată de copaci se învecina cu un spațiu de joacă pentru copii, cu un parc și cu niște terenuri de sport. Se vedea chiar și un vânzător ambulant de înghețată venit parcă direct din anii 1950. În ciuda interdicției clare, Chevroletul depăși un autobuz școlar și parcă pe o stradă liniștită.

— Vii cu mine? întrebă ea luând mapa cartonată cu desene.

Matthew dădu din cap.

— Prefer să te aștept în mașină.

---

¹ Gravură japoneză erotică. (N. a.)

— Vin cât pot de repede! promise ea, aranjându-și părul în oglinda retrovizoare și lăsând o șuviță ondulată să-i acopere ochiul drept, în stilul Veronicăi Lake².

Scoase apoi din geantă un ruj, își refăcu rapid machiajul și își aranjă geaca din piele roșie care i se mula pe tricoul decoltat.

— Nu ți se pare că exagerezi? o provocă el.

— „Nu-s rea, sunt doar desenată așa”, făcu ea, imitând-o pe Jessica Rabbit.

Apoi își mișcă picioarele foarte lungi pe care se mulau niște colanți și ieși din mașină.

Matthew o privi îndepărtându-se și sunând la ușa celei mai mari case de pe stradă. Pe scara senzualității, April nu era departe de cea mai înaltă treaptă – măsuri perfecte, talie de viespe, sâni de vis – dar acea încarnare a fanteziilor masculine iubea exclusiv femeile și își afișa sus și tare orientarea sexuală.

Era de altfel unul dintre motivele pentru care Matthew o acceptase drept chiriașă, știind că între ei nu va exista niciodată nici cea mai mică ambiguitate. În plus, April era amuzantă, inteligentă și copilăroasă. Desigur, avea un limbaj colorat și era iute la mânie, dar știa ca nimeni altcineva s-o facă pe fata lui să râdă, și, pentru Matthew, acesta era cel mai important lucru.

Rămas singur, aruncă o privire pe partea cealaltă a străzii. O femeie împreună cu doi copilași împodobeau grădina cu ornamente de Sărbători. Își dădu seama că mai era mai puțin de o săptămână până la Crăciun și acea constatare îl cufundă într-o stare de tristețe amestecată cu panică. Vedeau cu groază profilându-se prima aniversare a morții lui Kate: acel funest 24 decembrie 2010 care îi dăduse viața peste cap, aruncându-l în suferință și deznădejde.

În primele trei luni care urmaseră după accident durerea nu-i lăsase niciun pic de răgaz, devastându-l în fiecare secundă ca o rană vie, ca mușcătura unui vampir care ar fi

---

² Actriță americană celebră în anii 1940. (N. tr.)

supt toată viața din el. Ca să pună capăt acelui calvar, fusese tentat de mai multe ori de o soluție radicală: să se arunce pe fereastră, să-și pună ștreangul de gât, să înghită un cocteil tare de medicamente, să-și tragă un glonte în cap... Dar de fiecare dată, perspectiva răului pe care i l-ar fi făcut lui Emily îl împiedicase să treacă la fapte. Pur și simplu n-avea dreptul să-i răpească tatăl fiicei lui și să-i distrugă viața.

Revoltei din primele săptămâni îi luase apoi locul un lung tunel de tristețe. Viața se oprise în loc, întepenită în dezgust, înghețată într-o durere nesfârșită. Matthew nu mai lupta, era pur și simplu doborât, copleșit de doliu, refuza viața. Pierderea rămânea inacceptabilă. Viitorul nu mai exista.

La sfatul lui April, făcuse totuși efortul de a se înscrie într-un grup de susținere. Asistase la o ședință de terapie, încercând să-și exprime suferința în cuvinte și să o împărtășească cu ceilalți, dar după aceea nu mai călcase niciodată pe acolo. Fugind de falsa compasiune, de formulele standard sau de lecțiile de viață, se izolase, rătăcind prin lume ca o fantomă, lăsându-se în voia sortii luni de zile, fără planuri, distrus.

Cu toate acestea, de câteva săptămâni, fără să poată spune că „trăia din nou”, i se părea că, încet-încet, durerea se atenua. Încă îi mai era greu când se trezea dimineța, dar, odată ajuns la Harvard, reușea să salveze aparențele, ținându-și cursurile, participând la ședințe de orientare cu colegii lui, sigur, cu mai puțin entuziasm ca înainte, dar fiind din nou pe linia de plutire.

Nu se putea spune că își revenea, ci mai degrabă că își accepta încet-încet starea, ajutându-se chiar de unele concepte din materia pe care o preda. Între fatalismul stoicilor și impermanența budistă, lua acum viața așa cum era: ceva eminentemente precar și instabil, un proces în perpetuă evoluție. Nimic nu este imuabil, mai ales fericirea. Fragilă precum sticla, ea nu trebuie să fie considerată o achiziție, căci poate să nu dureze decât o clipă.

Mici lucruri neînsemnate îl făceau să redescopere așadar gustul vieții: o plimbare cu Emily într-o zi însorită, un meci de fotbal cu studenții săi, o glumă foarte reușită spusă de April. Semne reconfortante care îl ajutau să țină suferința la distanță și să construiască un dig pentru a opri amărăciunea.

Dar vindecarea era fragilă. Durerea stătea la pândă, gata să-l sugrume. Era de ajuns un fleac pentru ca ea să-l ia prin surprindere, să se dezlănțuie și să-i trezească amintiri insuportabile: o femeie întâlnită pe stradă care folosea același parfum ca al lui Kate sau care purta același model de impermeabil, un cântec ascultat la radio care îi amintea de zilele fericite, o fotografie găsită într-o carte...

Ultimele zile fuseseră groaznice, prevestind o recidivă. Apropierea aniversării morții lui Kate, decorațiunile de Crăciun și atmosfera tipică sărbătorilor de sfârșit de an, totul îl ducea cu gândul la soția lui.

De o săptămână, se trezea brusc în fiecare noapte, cu inima bubuind, lac de sudoare, bătuit de aceeași amintire: filmul de coșmar al ultimelor clipe de viață ale soției lui. Matthew se afla deja la locul accidentului când Kate fusese transportată la spital, unde colegii ei – fusese ea însăși doctor – încercaseră zadarnic s-o reanimeze. Văzuse cum moartea i-o răpește cu brutalitate pe femeia pe care o iubea. Nu avuseseră dreptul decât la patru ani de fericire perfectă. Patru ani de înțelegere profundă, care nu fuseseră decât începutul unei povești pe care nu avea să o mai trăiască. Doar o dată în viață se întâmplă să întâlnești o asemenea iubire, era sigur. Și gândul ăsta i se părea insuportabil.

Cu lacrimi în ochi, Matthew își dădu seama că-și răsucea verigheta pe care încă o purta pe degetul inelar. Începu să transpire și inima îi bătea cu putere în piept. Coborî geamul mașinii, apoi căută o pastilă de anxiolitic în buzunarul blugilor și o puse sub limbă. Medicamentul se topi ușor, liniștindu-l după numai câteva minute. Închise ochii, își masă pleoapele și inspiră profund. Pentru a se calma

complet, avea nevoie să fumeze. Ieși din mașină, încuie portiera și făcu câțiva pași pe trotuar, apoi își aprinse o țigară și trase cu sete din ea.

Simți gustul acru al nicotinei. Ritmul cardiac îi revenise la normal și se simțea deja mai bine. Își savura țigara cu ochii închiși, cu fața mângâiată de briza de toamnă. Era plăcut. Soarele răzbătea printre ramuri. Blândețea aerului era aproape suspectă. Matthew rămase câteva clipe nemișcat, apoi deschise ochii. La capătul străzii, mai mulți oameni se strânseseră în fața uneia dintre case. Curios, se apropie de vila cu pricina, tipică pentru New England: o vastă locuință îmbrăcată în lemn, decorată excesiv și cu un acoperiș ca de catedrală, supraîncărcat cu o mulțime de ferestre. În fața casei, pe peluză, se organizase un soi de talcioc caracteristic acelei țări în care locuitorii se mută cam de cincisprezece ori în viață.

Matthew se amestecă printre numeroșii curioși care cotrobăiau pe suta de metri pătrați a peluzei. Vânzarea era animată de un bărbat de vârsta lui, chel și cu niște ochelari mici și pătrați, cu o față posomorâtă și o privire sfioasă. Îmbrăcat în negru din cap până în picioare, avea rigiditatea austeră a unui quaker³. La picioarele lui, un shar-pei de culoarea nisipului își ascuțea dinții într-un os de latex.

La ora ieșirii elevilor de la școală, vremea blândă atrăsese multă lume în căutare de chilipiruri. Pe peluză se găseau tot felul de obiecte: rame din lemn, un sac de golf, o bătă și o mănușă de baseball, o chitară Gibson veche... Rezemată de un gard, o bicicletă BMX, cadou tipic de Crăciun la începutul anilor 1980, apoi, mai departe, niște role și un skateboard. Timp de câteva minute, Matthew scotoci printre grămezi, găsind o grămadă de jucării care îi aminteau de copilărie: un yo-yo din lemn deschis la culoare, un cub Rubik, un joc Hipopotamii mâncăcioși, un Mastermind, un disc zburător, un E.T. din pluș, o figurină din *Războiul stelelor*... Prețurile

---

3 Membru al unei secte protestante pacifiste și austere înființate în secolul al XVII-lea în Anglia. (N. tr.)

erau scăzute, era limpede că vânzătorul voia să se debaraseze rapid de cât mai multe obiecte posibil.

Matthew se pregătea să plece, când zări un computer. Era un model portabil: un MacBook Pro, cu ecran de 15 inchi dar nu de ultimă generație. Matthew se apropie și examinează laptopul pe toate părțile. Carcasa din aluminiu a aparatului fusese personalizată cu un autocolant din vinil aplicat pe spatele ecranului, pe care era reprezentat un personaj à la Tim Burton: o Evă stilizată și sexy care părea să țină în mâini logoul în formă de măr al celebrei firme de calculatoare. În partea de jos a ilustrației se putea citi semnătura „Emma L.”, fără să fie clar dacă era vorba de artista care desenase figurina sau de fosta proprietară a computerului.

„De ce nu?” se gândi el, privind eticheta cu prețul. Vechiul lui Powerbook își dăduse duhul la sfârșitul verii. Avea un PC acasă, dar îi trebuia un laptop nou. Or, de trei luni de zile, tot amâna cheltuiala aceea.

Obiectul era propus spre vânzare la patru sute de dolari. O sumă care i se păru rezonabilă. Pica tocmai bine: în momentul acela, nu-l dădeau banii afară din casă. La Harvard, salariul lui de profesor era bunicel, dar, după moartea lui Kate, voise cu orice preț să păstreze casa lor din Beacon Hill, chiar dacă nu mai avea venituri suficiente ca să acopere cheltuielile. Se hotărâse să ia pe cineva în gazdă, dar chiar și cu chiria pe care i-o plătea April ratele lui la bancă îi înghițeau trei sferturi din venit. Fusese chiar nevoit să-și vândă motocicletă de colecție Triumph din 1957, de care era foarte mândru.

Se apropie de bărbatul responsabil cu vânzarea și îi arătă Mac-ul.

— Computerul ăsta funcționează?

— Nu, e doar un obiect decorativ... Bineînțeles că funcționează, altfel nu l-aș vinde la prețul ăsta! Este fostul laptop al soră-mii, dar i-am formatat hard diskul și am reinstalat sistemul de operare. E ca nou.

— Bine, îl iau! decise Matthew după câteva secunde de ezitare.

Scoase portofelul. N-avea la el decât trei sute zece dolari. Jenat, încercă totuși să negocieze, dar bărbatul îl refuză categoric. Vexat, Matthew ridică din umeri. Era gata să plece, când recunoscu vocea veselă a lui April în spatele lui.

— Ți-l fac eu cadou! zise ea, făcându-i semn vânzătorului să rămână pe loc.

— Nici nu se pune problema!

— Ca să sărbătoresc vânzarea stampe!

— Ai obținut prețul dorit?

— Da, dar nu fără efort. Tipul credea că, la prețul ăla, avea dreptul și la una dintre pozițiile din Kamasutra!

— „Tot răul vine din incapacitatea oamenilor de a sta nemișcați într-o cameră.”

— Woody Allen?

— Nu, Blaise Pascal.

Vânzătorul îi întinse laptopul pe care îl ambalase în cutia lui originală. Matthew îi mulțumi printr-o înclinare a capului, în timp ce April plăti. Apoi se grăbiră să ajungă la mașină.

Matthew insistă să conducă el. În timp ce intrau în Boston, prinși în ambuteiaj, nici nu bănuia că obiectul pe care tocmai îl cumpăraseră îi va schimba viața pentru totdeauna.

2

Miss Lovenstein

„Câini nu m-au mușcat niciodată.
Numai bărbații au făcut-o.”
Marilyn Monroe

**Barul restaurantului Imperator
Rockefeller Center, New York
Ora 18:45**

Amenajat în vârful lui Rockefeller Center, barul Imperator domina orașul, oferind o vedere panoramică asupra Manhattanului. Designul lui era un amestec savant de tradițional și modernist. În momentul renovării localului, se avusese grijă să fie păstrate lambriurile, mesele Art Deco și fotoliile din piele, care confereau locului o ambianță plăcută de vechi club englezesc ce se îmbina bine cu un spațiu mai modern, precum barul lung și luminos din sticlă translucidă care traversa încăperea.

Grațioasă, Emma Lovenstein se plimba de la o masă la alta, recomandând soiuri de vin și explicând cu pricepere originea și istoricul băuturilor. Tânăra somelier știa să-și transmită entuziasmul. Elanul grațios al mâinilor, precizia gesturilor, franchețea zâmbetului, totul în înfățișarea ei îi reflecta pasiunea și dorința de a o împărtăși altora.

Cu mișcări sprintene de balerini, chelnerii aduseră penultimul fel.

— Tartină cu carne de porc gratinată cu parmezan, anunță Emma în timp ce se auzeau murmure de aprobare pe măsură ce invitații gustau din preparatul culinar.

Ea servi fiecăruia câte un pahar de vin roșu, având grijă să mascheze eticheta, apoi, timp de câteva minute, răspunse la întrebările clienților, dându-le indicii pentru a-i ajuta să ghicească soiul.

— E vorba de un Morgon, Côte du Py, produs în podgoria Beaujolais, dezvălui ea în cele din urmă. Un vin a cărui

aromă persistă mult timp, succulent, viguros, acidulat și catifelat, cu nuanțe de căpșună și vișină, care merge de minune cu carnea de porc.

Ea era cea care venise cu ideea acelei degustări săptămânale căreia i se dusesse vestea de la un client la altul și care avea tot mai mult succes. Conceptul era simplu: Emma propunea o degustare de patru soiuri de vin însoțite de patru preparate culinare create de *chef*-ul restaurantului, Jonathan Lempereur. Cu o durată de o oră, fiecare întâlnire avea o temă specifică – o varietate de viță-de-vie sau o podgorie – și era pretextul pentru o inițiere ludică în enologie.

Emma trecu în spatele barului și le făcu semn chelnerilor să aducă ultimul fel. Profită de acea clipă de răgaz pentru a arunca o privire discretă la telefonul ei mobil care tocmai vibra. Citind SMS-ul, avu un moment de panică.

Sunt în trecere prin New York săptămâna asta.
Luăm masa împreună diseară?
Mi-e dor de tine.
François

— Emma?

Era vocea asistentului ei. Își reveni imediat și îi anunță pe cei din sală:

— Pentru a încheia această degustare, vă propunem ananas cu petale de magnolie și înghețată cu bezele moi, caramelizate la foc de lemne.

Deschise două sticle noi de vin și făcu prezentarea:

— Un vin italianesc, piemontez, moscato d’Asti. E parfumat, aromat și delicat, ușor spumant și dulce. Un vin rosé cu bule fine care susțin elegant prospețimea ananasului.

Seara se termină cu întrebările clienților. O parte dintre ele se refereau la parcursul profesional al Emmei, care răspunse cu plăcere, nelăsând să transpară nimic din tulburarea care pusese stăpânire pe ea.

Se născuse într-o familie modestă din Virginia de Vest. În vara în care împlinise paisprezece ani, tatăl ei, șofer de tir, își dusese familia să viziteze podgoriile din California. Pentru adolescentă, acea excursie fusese o adevărată încântare și îi stârnise interesul și pasiunea pentru vin; atunci își găsisese vocația.

Intrase la școala profesională din Charleston, care oferea o specializare în enologie. După ce-și luase diploma, părăsise fără regrete orașul natal. Direcția New York! Mai întâi se angajase chelneriță într-un local modest, apoi într-un restaurant modern din West Village. Pe atunci, lucra până la șaisprezece ore pe zi, servind la mese, recomandând vinuri și ocupându-se de bar. Într-o zi, dăduse peste un client aparte, pe care îl recunoscuse imediat: idolul ei, Jonathan Lempereur. Cel pe care criticii gastronomici îl supranumeau „Mozart al gastronomiei”. *Chef*-ul conducea un prestigios restaurant din Manhattan, faimosul Imperator, considerat de unii „cel mai bun restaurant din lume”. Imperator era într-adevăr printre cele mai bune localuri servind în fiecare an mii de clienți veniți din toată lumea; adeseori trebuia să aștepți mai bine de un an pentru a obține o rezervare. În ziua respectivă, Lempereur lua masa de prânz împreună cu soția lui. Incognito. În perioada aceea avea deja restaurante în lumea întreagă. Era un tip incredibil de tânăr pentru a conduce un asemenea imperiu.

Emma își luase inima în dinți și îndrăznise să-și abordeze „idolul”. Jonathan o ascultase cu interes și foarte repede prânzul se transformase într-un interviu de angajare. Succesul nu-i sucise mințile lui Lempereur. Era exigent, dar modest, mereu în căutare de noi talente. În timp ce achita nota de plată, îi întinsese cartea lui de vizită, zicând:

— Începeți de mâine!

A doua zi, Emma semna un contract pentru postul de adjunct al somelierului-șef de la Imperator. Timp de trei ani se înțelesese formidabil cu Jonathan. Lempereur avea o creativitate debordantă și găsirea vinului potrivit pentru

fiecare fel de mâncare era un lucru foarte important în bucătăria lui. Din punct de vedere profesional, Emma își împlinise visul. Cu un an în urmă, după despărțirea de soția lui, *chef*-ul francez își dăduse demisia. Restaurantul fusese preluat de altcineva, dar, chiar dacă Jonathan Lempereur nu mai gătea, spiritul lui continua să fie prezent, iar felurile pe care le crease încă mai figurau în meniu.

— Vă mulțumesc pentru prezență și sper că ați petrecut o seară frumoasă! zise ea, încheind întâlnirea.

Își salută clienții, făcu o analiză rapidă împreună cu asistentul ei, după care își luă geanta și plecă spre casă.

*

Emma luă ascensorul și în câteva secunde ajunse la parterul Rockefeller Center. Se înnoptase de mult. Era atât de frig, încât îi ieșeau aburi din gură. Vântul rece care mătura piața nu îi descurajase pe numeroșii gură-cască care se îmbulzeau să fotografieze imensul brad de Crăciun din fața patinoarului. Înalt de vreo treizeci de metri, arborele se încovoia sub greutatea ghirlandelor de beculțe și a decorațiunilor. Spectacolul era impresionant, dar pe Emma o întrista. Degeaba își spunea că e doar un clișeu, fiindcă povara singurătății era într-adevăr mai grea în perioada sărbătorilor de sfârșit de an. Se apropie de marginea trotuarului, își trase căciula peste urechi și își legă fularul în timp ce se uita după un taxi. Din păcate, era oră de vârf și toate taxiurile care treceau prin fața ei erau ocupate de pasageri. Resemnată, își croi drum prin mulțime și merse cu pași grăbiți până la colțul format de Lexington Avenue cu Strada 53. Intră în stația de metrou și luă trenul de la linia E, spre centru. După cum era de așteptat, vagonul era arhiplin, așa că stătu în picioare, înghesuită de ceilalți călători.

În ciuda aglomerației, scoase telefonul și reciti SMS-ul, deși îl știa pe de rost.

Sunt în trecere prin New York săptămâna asta.
Luăm masa împreună diseară?
Mi-e dor de tine.
François

„Du-te naibii, ticălosule! Nu sunt la dispoziția ta!” se enervă ea, fără a-și lua ochii de la ecranul telefonului.

François era moștenitorul unei importante podgorii din Bordelais. Îl cunoscuse în urmă cu doi ani, în timpul unei călătorii de cercetare a soiurilor franțuzești de viță-de-vie. Deși nu-i ascunsese faptul că era însurat și tată a doi copii, ea îi răspunsese totuși la avansuri. Emma își prelungise voiajul în Franța și petrecuseră o săptămână de vis străbătând drumurile vinului din regiune: celebrul „drum al Medocului” pe urma vinurilor nobile și a castelelor, „drumul colinelor” cu bisericile lui romane și site-urile arheologice, orașele fortificate și mănăstirile din regiunea Entre-Deux-Mers, așezarea medievală de la Saint-Émilion... După aceea, se revăzuseră la New York, de câte ori François făcea vreo deplasare în interes profesional. Petrecuseră chiar și o săptămână de vacanță în Hawaii. Doi ani de relație la distanță, pasională și distructivă. Doi ani de așteptare plină de decepții. De fiecare dată când se revedeau, François îi promitea că-și va părăsi soția. Ea nu credea, bineînțeles, dar îl iubea nebunește, așa că...

Și apoi într-o zi, când plănuiseră să plece în weekend, François îi trimisese un mesaj în care îi spunea că își iubește soția și că dorește să pună capăt relației lor. Emma trecuse deja de mai multe ori în viața ei prin situații-limită – bulimie, anorexie, automutilare – iar vestea acelei despărțiri căscase în ea un hău.

Dintr-odată, viața nu mai avea nimic să-i ofere, i se părea a fi doar durere. Pentru a pune capăt acelei suferințe, nu găsisese altă soluție decât să se întindă în cadă și să-și taie venele. Două tăieturi adânci la fiecare mână. Nu fusese un strigăt de ajutor, nu jucase teatru. Acea încercare de

sinucidere fusese declanșată de decepția amoroasă, dar răul venea de mai departe. Emma voia să moară și ar fi reușit dacă idiotul de frate-său nu și-ar fi ales tocmai acel moment pentru a da buzna în apartamentul ei, reproșându-i că în luna aceea nu plătise taxa de azil a tatălui lor.

Amintindu-și acel episod, Emma simți că o trec fiori reci pe șira spinării. Metroul ajunsese în stația de pe Strada 42, unde era capătul de linie al autobuzelor. Acolo, vagonul aproape se goli și ea putu în sfârșit să găsească un loc. Tocmai se așezase, când îi vibră telefonul. François insista:

Te implor, iubito, răspunde-mi! Avem dreptul la o nouă șansă.

Dă-mi un semn! Te rog!

Mi-e atât de dor de tine!

Al tău, François

Emma închise ochii și trase aer în piept. Fostul ei amant era un bărbat egoist și capricios. Știa să se folosească de puterea lui de seducție ca s-o facă pe eroul cu suflet mare și să-și exercite influența asupra ei. Era în stare s-o facă să-și piardă controlul cu totul. Știa să profite fără milă de slăbiciunile ei și de lipsa de încredere în ea însăși. Se folosea de vechile ei răni, îi zgândărea cicatricele. Și mai ales avea talentul de a falsifica realitatea pentru a prezenta lucrurile în avantajul său, chit că o făcea pe ea să treacă drept o mitomană.

Pentru a nu fi tentată să răspundă, își închise mobilul. Făcuse multe eforturi ca să scape de sub influența lui. Refuza să-i cadă iarăși în mreje doar fiindcă se simțea singură în apropierea Crăciunului.

Căci cel mai mare dușman al său nu era François. Cel mai mare dușman al său era ea însăși. Nu putea trăi fără pasiune. Dincolo de latura ei liniștită și amuzantă, își cunoștea impulsivitatea și instabilitatea emoțională, care, atunci când puneau stăpânire pe ea, o aruncau în perioade

de depresie profundă care alternau cu cele de euforie incontrollabilă.

De vină era frica de abandon, care putea s-o dea peste cap în orice moment și s-o împingă la autodistrugere. Viața ei afectivă era plină de relații dureroase. Dăruise prea multă iubire unor persoane care nu o meritau. Nemernici precum François. Dar exista în ea ceva, o forță obscură pe care nu o înțelegea și care o împingea în brațele unor bărbați însurați. Știa foarte bine că, în definitiv, acele relații nu-i vor aduce nici siguranța, nici stabilitatea pe care și le dorea atât de mult. Dar insista și, dezgustată, devenea complicea infidelităților lor, distrugând căsniciile, chiar dacă era în contradicție cu valorile și aspirațiile ei.

Din fericire, ședințele de psihoterapie la care se ducea de câteva luni o ajutaseră să se detașeze și să nu se mai încreadă în propriile emoții. Acum știa că trebuie să se protejeze și să stea departe de indivizii care aveau o influență nefastă asupra ei.

Ajunse la capătul liniei: stația World Trade Center. Acel cartier din sudul orașului fusese complet distrus în timpul atentatelor. Mai era și acum în renovări, dar în curând niște turnuri din sticlă și oțel aveau să domine panorama newyorkeză. Un simbol al capacității Manhattanului de a ieși mai puternic din toate încercările, se gândea Emma în timp ce urca scările de la stația de metrou pentru a ieși în Greenwich Street.

„Un exemplu demn de urmat...”

Merse cu pași repezi până la intersecția cu Harrison Street și o luă pe esplanada unui complex de locuințe format din clădiri înalte din cărămidă construite la începutul anilor 1970, pe vremea când TriBeCa nu era decât o zonă industrială plină de depozite. Formă codul de intrare și împinse cu amândouă mâinile ușa grea, din fontă.

Mult timp, 50 North Plaza adăpostise sute de apartamente cu chirii mici în cele trei turnuri ale sale. Acum, prețurile explodaseră în cartier și imobilul urma să fie renovat.

Deocamdată, holul de la intrare arăta jalnic: pereți scorojiți, lumină chioară, curățenie îndoielnică. Emma își luă corespondența din cutia poștală și folosi unul dintre ascensoare pentru a ajunge la penultimul etaj, unde se afla apartamentul ei.

— Clovis!

Abia trecu pragul, că un shar-pei jucăuș o întâmpină bucuros, sărind în fața ei.

— Lasă-mă cel puțin să închid ușa! se plânse ea, mângâindu-i blana care se ondula în pliuri adânci și aspre.

Își lăsă geanta și se jucă preț de câteva minute cu câinele. Îi plăceau silueta lui compactă și robustă, nasul mare, ochii sinceri înfundați în capul de formă triunghiulară, figura lui morocănoasă atât de nostimă.

— Tu, cel puțin, o să-mi fii mereu fidel!

Drept răsplată, îi umplu un bol mare cu mâncare pentru câini.

Apartamentul era mic – doar patruzeci de metri pătrați – dar cochet: parchet deschis la culoare, ziduri de cărămidă aparentă, perete mare de sticlă. Bucătăria deschisă era organizată în jurul unui bar din gresie neagră cu trei taburete din metal. Cât despre „salon”, acesta era invadat de cărți aranjate pe rafturi. Romane de ficțiune americane și europene, eseuri despre cinematografie, lucrări despre vin și gastronomie. Imobilul avea numeroase defecte: țevi vechi, porțiuni deteriorate de inundațiile frecvente, o spălătorie infestată cu șoareci, ascensoare care rămâneau mereu în pană, o climatizare defectuoasă și pereți atât de subțiri, încât se cutremurau în timpul furtunilor și te obligau să ascuți conversațiile vecinilor. Priveliștea spre Hudson River era însă încântătoare, oferind niște perspective care îți tăiau răsuflarea asupra cartierului Lower Manhattan. Se zăreau șirul de zgârie-nori luminați, cheiurile râului și ambarcațiunile în larg.

Emma își scoase paltonul și fularul, își puse sacoul pe un umeras, își trase pe ea niște blugi vechi și un tricou larg cu Yankees, apoi intră în baie să se demachieze.

Oglinda îi arată chipul unei tinere de treizeci și trei de ani, cu părul șaten ușor ondulat, ochii verzi și nasul ușor ascuțit pe care se zăreau câțiva pistrui. În zilele bune, puteai să-i găsești o asemănare cu Kate Beckinsale sau cu Evangeline Lilly, dar aceea nu era o zi bună. Într-un ultim efort de a nu se lăsa cuprinsă de tristețe, adresă oglinzii o grimasă batjocoritoare. Își scoase lentilele de contact care îi înțepau ochii, își puse ochelarii de vedere și se duse în bucătărie să-și facă un ceai.

„Brrr, ce frig e-aici”, se zgribuli ea înfocându-se într-o pătură și dând radiatorul mai tare. Cum apa mai avea până să fiarbă, se așază pe unul dintre taburete și deschise laptopul pus pe bar.

Îi era foame. Intră pe site-ul unui restaurant japonez care făcea livrări la domiciliu și își comandă o supă miso și un asortiment de sushi, rulouri maki și sashimi.

Primi un e-mail de confirmare, verifică ora de livrare a comenzii, apoi profită de ocazie pentru a vedea ce alte mesaje mai avea, temându-se să nu fie vreunul de la fostul ei iubit.

Din fericire, nu avea niciun mesaj de la François.

Dar avea un alt e-mail, enigmatic, scris de un oarecare Matthew Shapiro.

Un bărbat de care nu auzise niciodată până atunci.

Dar care avea să-i dea viața peste cap...

3

Mesajul

„Când cel mai bine cunoști suferința,
e greu să renunți la ea.”

Michael Marzano

Boston

Cartierul Beacon Hill

Ora 20:00

— Mami n-o să se mai întoarcă, tati? întrebă Emily, încheindu-și nasturii la pijama.

— Nu, n-o să se mai întoarcă *niciodată*, confirmă Matthew, luându-și fetița în brațe.

— Nu e drept! se plânse copila cu o voce tremurătoare.

— Nu, nu e drept. Așa e viața uneori, răspunse el cu asprime, urcând-o în pat.

Micuța încăpere de la mansardă era călduroasă și primitoare, dar fără nuanțele dulci și pastelate care se întâlneau mult prea des în camerele pentru copii. Când Matthew și Kate renovaseră casa, încercaseră să redea fiecărei încăperi amprenta originală. În cazul aceleia, dărâmaseră un perete despărțitor, decapaseră și ceruiseră vechiul parchet pentru a-i reda lustrul de altădată și căutaseră mobilier de epocă: pat din lemn masiv, o comodă, un fotoliu tapițat cu pânză de cânepă, un căluț-balansoar, o ladă pentru jucării, din piele și alamă.

Matthew o mângâie pe Emily pe obraz, aruncându-i o privire, spera el, liniștitoare.

— Vrei să-ți citeșc o poveste, scumpo?

Cu ochii plecați, ea dădu din cap cu tristețe.

— Nu, sunt bine.

Matthew se posomorî. De câteva săptămâni, simțea că fata lui e foarte neliniștită, ca și cum i-ar fi transmis fără să vrea angoasa lui, și acea constatare îl făcea să se simtă vinovat. În fața ei se străduia totuși să-și ascundă suferința, dar se pare

că nu prea funcționa. Copiii au un al șaselea simț pentru a detecta astfel de lucruri. Degeaba încerca Matthew să se controleze, era în întregime devorat de o cumplită neliniște, de frica irațională de a-și pierde și fiica după ce își pierduse soția. Era convins că pericolul este peste tot și aceea spaimă îl făcea s-o protejeze în mod exagerat pe Emily, cu riscul de a o face să-și piardă încrederea în ea.

Adevărul era că se simțea depășit de situație. În primele săptămâni fusese deabusolat de cvasiindiferența afișată de Emily. În perioada aceea copila părea insensibilă la durere, ca și cum nu ar fi înțeles cu adevărat că mama ei e moartă. La spital, psihologul care ținea fetița sub observație îi explicase totuși lui Matthew că acel comportament nu era anormal. Pentru a se proteja, unii copii țin intenționat la distanță un eveniment traumatic, așteptând în mod inconștient să se simtă mai puternici pentru a se putea confrunța cu el.

Întrebările despre moarte veniseră mai târziu. Timp de câteva luni, Matthew făcuse față ajutându-se de sfaturile doctorului, de reviste de benzi desenate și de metafore. Dar întrebările lui Emily deveniseră tot mai concrete, punându-și tatăl în încurcătură și silindu-l să-i spună adevărul. Cum își imaginează un copil de patru ani și jumătate moartea? Matthew nu știa ce vocabular să folosească, nu era sigur ce cuvinte era ea în stare să înțeleagă la vârsta ei. Psihologul îl sfătuisese să nu se îngrijoreze, explicându-i că, atunci când va crește, Emily va înțelege mai bine caracterul definitiv al dispariției mamei sale. După părerea ei, acele întrebări erau sănătoase. Ele o ajutau să iasă din tăcere, să evite tabuurile și, la momentul potrivit, să se elibereze de frică.

Dar Emily era în mod vizibil departe de a fi atins acea fază eliberatoare. Dimpotrivă, în fiecare seară, când venea ora de culcare, era chinuită de aceleași angoase și punea aceleași întrebări cu răspunsuri dureroase.

— Hai, în pat cu tine!

Gânditoare, fetița se băgă sub plapumă.

— Bunica zice că mama e în cer... începu ea.

— Mami nu este în cer, bunica spune prostii! i-o tăie Matthew, certând-o în gând pe maică-sa.

Kate nu avea familie, iar el se îndepărtase foarte de timpuriu de părinții lui, doi egoiști ieșiți la pensie, care își trăiau liniștiți bătrânețea la Miami și care nu își dăduseră seama cât de mare este durerea lui. N-o iubiseră niciodată cu adevărat pe Kate, reproșându-i că punea cariera pe primul plan, înaintea familiei. Ceea ce era chiar culmea pentru niște părinți care nu se gândiseră niciodată decât la ei înșiși! În prima lună de după moartea lui Kate, veniseră la Boston ca să-l sprijine și să se ocupe de Emily, dar acea sollicitudine nu durase prea mult. Acum, se mulțumeau să telefoneze o dată pe săptămână ca să afle ce mai fac și să-i bage în cap asemenea ineptii nepoatei lor.

Situația aceea îl scotea din sărite! Nici nu se punea problema să accepte ipocrizia religiei. Nu credea în Dumnezeu, nu crezuse niciodată și în niciun caz moartea soției lui nu avea să schimbe lucrurile! Pentru el, a fi „filosof” presupunea o formă de ateism, era o viziune pe care o împărtășise și Kate. Moartea însemna sfârșitul a tot. Nu mai era nimic altceva, nici o lume de apoi, doar vidul, neantul total și absolut. I se părea de neconceput să-și amăgească fiica, chiar și pentru a o liniști, întreținându-i o iluzie care lui i se părea periculoasă.

— Dacă nu e în cer, atunci unde e? insistă copila.

— Trupul ei este la cimitir, după cum bine știi. Dar iubirea ei n-a murit, admise el. Este tot în inima și în memoria noastră. Îi putem păstra amintirea vorbind despre ea, amintindu-ne clipele frumoase petrecute împreună, uitându-ne la fotografii și mergând să ne reculegem la mormântul ei.

Emily dădu din cap, nu prea convinsă.

— O să mori și tu, nu-i așa?

— Ca toată lumea, recunosc eu, dar...

— Dar dacă mori tu, cine o să mai aibă grijă de mine? se panică ea.

El o strânse cu putere în brațe.

— N-o să mor mâine, scumpo! O să trăiesc o sută de ani. Îți promit!

„Îți promit”, repetă el în gând, știind totuși foarte bine că acea promisiune era o vorbă în vânt.

După câteva minute, Matthew o înveli bine pe Emily și stinse luminile cu excepția veiozei de deasupra patului. Înainte de a pleca, o mai îmbrățișă o dată pe fetiță, promițându-i că April va trece să-i spună noapte bună, apoi ieși lăsând ușa întredeschisă.

*

Matthew coborî în salon. Parterul locuinței era scăldat într-o lumină difuză. Locuia de trei ani în acea casă din cărămidă roșie situată la colțul dintre Mount Vernon Street și Willow Street. O *townhouse* drăguță cu ușă albă, masivă și obloane negre din lemn, care avea vedere spre Louisburg Square.

Se aplecă pe fereastră și se uită la ghirlandele de beculețe care clipeau, agățate de gardul din fier forjat al parcului. Toată viața ei, Kate visase să locuiască în centrul istoric al Bostonului. În acea mică enclavă care își păstrase casele victoriene, trotuarele pavate și străduțele mărginite de copaci și lampadare cu gaz. Un loc magic care dădea impresia că timpul s-a oprit, conservând clădirile cu farmecul elegant și desuet. Nu era un cartier prea ieftin pentru punga unui doctor de spital universitar și a unui profesor de facultate care tocmai își achitase împrumutul luat pentru studii! Dar Kate nu se descurajase așa ușor. Luni de zile, luase toate prăvăliile din cartier la rând, lipind peste tot anunțuri. În timp ce se pregătea să se mute într-un cămin pentru pensionari, o venerabilă doamnă dăduse cu ochii peste anunțul ei. Era o bostoniană bogată care ura agenții imobiliari și prefera să vândă „de la om la om” casa în care trăise toată viața. Probabil o plăcuse pe Kate, căci acceptase

în mod miraculos să mai scadă din preț, însoțindu-și însă oferta de un ultimatum. Avuseseră douăzeci și patru de ore la dispoziție pentru a se hotărî. Chiar și cu o reducere substanțială, suma rămânea considerabilă. Un împrumut era un angajament pe viață, dar, mânați de iubire și de credința în viitor, Matthew și Kate făcuseră pasul hotărâtor, se îndatoraseră pe treizeci de ani și își petrecuseră toate weekendurile cu nasul în ipsis și vopsea. Ei, care nu făcuseră în viața lor nici măcar bricolaj, deveniseră „specialiști” în instalații, în restaurarea parchetului și în montarea de circuite electrice încastrate.

Și el, și Kate dezvoltaseră o relație aproape carnală cu locuința aceea veche. Era refugiul lor intim, locul în care aveau de gând să-și crească copiii, locul în care își imaginaseră că vor îmbătrâni. A *shelter from the storm*⁴, cum cânta Bob Dylan.

Dar acum, după ce Kate murise, ce sens mai aveau toate astea? Locul era plin de amintiri încă vii. Piese de mobilier, decorațiunile și chiar unele miroaturi care continuau să plutească în aer (lumânări și bețișoare parfumate, amestecuri de flori uscate) erau legate de personalitatea ei. Toate acestea îi dădeau neîncetat lui Matthew senzația că soția lui bântuie prin casă. Și totuși, nu simțise nici dorința, nici curajul de a se muta. În acea perioadă de instabilitate, vechea casă era unul dintre ultimele lui reperi.

Dar numai o parte a casei era înțepenită în amintire. Ultimul etaj era înveselit de prezența lui April, care îl închiriasse, având la dispoziție o cameră frumoasă, o baie, un dressing mare și un mic birou. La etajul de dedesubt se aflau camera lui Matthew, cea a lui Emily și cea a copilului pe care el și Kate plănuiseră să-l aibă cât de curând... Cât despre parter, acesta era compus dintr-un living mare și o bucătărie deschisă.

Matthew ieși din toropeală și clipi de mai multe ori pentru a alunga acele gânduri dureroase. Merse în bucătărie, locul

---

⁴ Un adăpost pe timp de furtună. (N. tr.)

în care lui și lui Kate le plăcuse atât de mult să ia micul dejun și să se reîntâlnească seara pentru a-și povesti ce făcuseră peste zi, stând unul lângă altul la bar. Scoase din frigider un bax de bere blondă. Desfăcu o sticlă și mai luă o pastilă de anxiolitic pe care o înghiți cu o gură de alcool. Cocteilul Corona/medicamente. Nu știa remediu mai bun pentru a se anestezia și a-și găsi rapid somnul.

— Hei, frumosule, ai grijă cu amestecul ăla, poate fi periculos! îl interpelă April coborând scara.

Se schimbase pentru a ieși în oraș și, ca de obicei, era foarte elegantă.

Încălțată cu niște pantofi cu tocuri amețitoare, purta cu o naturalețe deconcertantă o ținută excentrică, dar șic; o bluză transparentă tivită cu panglică bordo, niște pantaloni scurți din piele lucioasă, colanți opaci și un cardigan negru cu ținte pe mâneci, își prinsese părul în coc și se dăduse cu un fond de ten sidefat care îi scotea în evidență rujul de buze sângeriu.

— Nu vrei să mă însoțești? Merg în Gun Shot, noul pub de lângă chei. Friptura lor de porc e o minunăție. Iar de Mojito nici nu-ți mai spun. În momentul de față, acolo merg cele mai frumoase fete din oraș.

— Și pe Emily s-o las singură în camera ei?

April respinse obiecția.

— O putem chema pe fata vecinilor să fie babysitter.

Matthew dădu din cap.

— Nu vreau ca puștoaica mea de patru ani și jumătate să se trezească după o oră din cauza unui coșmar și să descopere că taică-său a abandonat-o ca să meargă să bea Mojito într-un bar de lesbiene sataniste.

Agasată, April își aranjă brățara cu arabescuri purpurii.

— Gun Shot nu e un bar pentru lesbiene! se enervă ea. Și apoi, vorbesc serios, Matt, ți-ar face bine să ieși, să vezi lume, să încerci să plăci din nou femeilor, să faci dragoste...

— Dar cum vrei să mă mai îndrăgostesc? Soția mea...

— Eu nu-ți vorbesc de sentimente! i-o tăie ea. Îți vorbesc de sex! De înlănțuirea trupurilor, de plăcerea simțurilor. Pot să-ți prezint niște prietene. Niște fete sincere care nu caută decât să se distreze un pic.

El o privi ca pe o străină.

— Foarte bine, nu insist, zise ea încheindu-și nasturii la cardigan. Dar nu te-ai întrebat niciodată ce-ar gândi Kate?

— Nu înțeleg.

— Dacă ar putea să te vadă de-acolo de sus, din cer, ce-ar gândi despre comportamentul tău?

— Nu există niciun acolo sus! Nu-ncepe și tu!

Ea respinse argumentul.

— Nu contează. Eu tot o să-ți spun ce-ar gândi: i-ar plăcea să vadă mergând mai departe, i-ar plăcea să vadă că faci un efort, că-ți acorzi măcar o șansă de a lua viața de la capăt.

El simți că i se urcă sângele la cap de furie.

— Cum poți să vorbești în numele ei? N-ai cunoscut-o! Nici măcar n-ai întâlnit-o vreodată!

— Este adevărat, recunosc April, dar cred că, într-un fel, te complaci în durere și o întreții, fiindcă durerea este ultimul lucru care te mai leagă de Kate și...

— Încetează cu psihanaliza asta jalnică, învățată din revistele pentru femei!

Vexată, April nu se mai obosi să-i răspundă și ieși trântind ușa în urma ei.

*

Rămas singur, Matthew se refugie pe canapea. Bău o sticlă de bere, apoi se întinse și își masă pleoapele.

„La naiba...”

N-avea niciun chef să facă din nou dragoste, să mângâie un alt trup sau să sărute alt chip. Simțea nevoia să fie singur. Nu căuta pe nimeni care să-l înțeleagă, pe nimeni care să-l consoleze. Voia doar să uite de durere alături de

singurii lui prieteni, credinciosul lui flacon cu medicamente și scumpa lui Corona.

De cum închise ochii, imaginile începură să-i defileze prin minte asemenea unui film pe care îl văzuse deja de sute de ori. Noaptea de 24 spre 25 decembrie 2010. În seara aceea, Kate era de gardă până la ora 21:00 la Children's Hospital din Jamaica Plain, anexă a MGH⁵ specializată în pediatrie. Kate îl sunase la sfârșitul programului.

— Iubitule, mașina mea și-a dat duhul în parcare a spitalului. Ai avut dreptate, trebuie să scap odată de rabla asta!

— Ți-am spus-o de o mie de ori...

— Dar e Mazda mea veche! E prima mașină pe care mi-am cumpărat-o când eram studentă!

— Asta se întâmpla în anii '90, draga mea, și chiar și-atunci era deja o mașină la mâna a doua.

— O să-ncerc să prind un metrou.

— Glumești? La ora asta? E periculos! Vin să te iau cu motocicletă!

— Nu, e foarte frig afară. Și a început să cadă un amestec de ploaie și zăpadă, nu e prudent, Matt!

Întrucât el tot insista, în cele din urmă ea cedase.

— Bine, dar fii atent cum conduci!

Au fost ultimele ei cuvinte înainte de a închide telefonul.

Matthew pornise la drum pe motocicletă lui Triumph. Abia ieșise din Beacon Hill, când Kate reușise probabil să pornească motorul micuței Mazda. La ora 21:07, un tir care livra făină brutărilor din centrul orașului o lovise în plin în timp ce ea ieșea din parcare a spitalului.

Izbită de zidul de incintă, mașina făcuse o tumbă în aer, apoi căzuse cu roțile în sus. Din nefericire, tirul se răsturnase și el pe trotuar, strivind automobilul sub greutatea lui. Când Matthew ajunsese la spital, pompierii de la descarcerare se chinuiau să scoată trupul lui Kate rămas

---

⁵ Massachusetts General Hospital, important spital public universitar din Boston. (N. a.)

prizonier între fiarele contorsionate. Echipajelor de prim-ajutor le trebuise mai mult de o oră până s-o trimită la MGH, unde murise în timpul nopții din cauza rănilor.

Șoferul tirului scăpase teafăr. Analizele toxicologice care i se făcuseră imediat după accident ieșiseră pozitive la canabis, dar în timpul audierii sale de către poliție, el declarase că, în momentul coliziunii, Kate vorbea la telefonul mobil și nu respectase prioritatea.

O versiune care fusese confirmată de camera de supraveghere instalată la intrarea în parcare.

*

Matt deschise ochii și se ridică în capul oaselor. Nu trebuia să cadă pradă disperării. Trebuia să reziste de dragul lui Emily. Se ridică în picioare și își căută o ocupație. Să corecteze lucrări? Să se uite la un meci de baschet la televizor? Apoi ochii îi căzură pe geanta mare în care se afla laptopul pe care îl cumpăraseră în urmă cu câteva ore.

Se instalează la barul din lemn al bucătăriei, scoase laptopul din cutia lui și îl conectă la rețea, observând încă o dată ciudata carcasă din aluminiu pe care era lipit autocolantul cu Eva și măruș.

Deschise computerul și găsi un post-it lipit pe ecran. Tipul de la piața de vechituri avusese grijă să-i lase parola contului „administrator”.

Matthew porni laptopul și introduse parola. La prima vedere, totul era normal: desktop, fundal, iconurile familiare ale Mac-ului. Introduse alte date pentru a se conecta la Internet și timp de câteva minute scotoci prin programe pentru a se asigura că va reuși să deschidă toate aplicațiile: procesorul de text, navigatorul web, messenger-ul, softul de gestionare a fotografiilor. Deschizând ultima aplicație, avu surpriza să dea peste o serie de fotografii.

Ciudat, vânzătorul îl asigurase totuși că formatase discul dur...

Era un album de vacanță. O mare turcoaz, planșe de surf înfipte în nisipul alb, un bărbat și o femeie îmbrățișați care își immortalizau chipurile în lumina magică a apusului de soare.

„Hawaii? Bahamas? Maldive?” se întrebă el, imaginându-și vuietul valurilor și senzația de vânt în păr.

După mare, apărură peisaje vălurite, castele, podgorii, piața unui sătuc.

„Franța sau Toscana”, parie el.

Intrigat de descoperirea sa, opri derularea imaginilor și dădu click pe fiecare fotografie pentru a afișa mai multe informații. În afara caracteristicilor tehnice, fiecare dintre ele purta mențiunea „făcută de emma.lovenstein @imperatornyc.com”.

Făcu imediat legătura cu semnătura care apărea în josul ilustrației lipite pe carcasa laptopului.

„Emma L.”

Era în mod evident fosta proprietară a computerului.

Folosindu-se de touchpad, Matthew selectă toate pozele și le dădu delete. Când să valideze definitiv operațiunea, avu o ușoară îndoială și, ca să fie cu conștiința împăcată, scrise un scurt e-mail:

De la: Matthew Shapiro

Către: Emma Lovenstein

Subiect: Fotografii

Bună seara domnișoară Lovenstein,

Sunt noul proprietar al Macbook-ului dumneavoastră. Au mai rămas câteva fotografii ale dumneavoastră pe laptop.

Vreți să vi le trimit sau pot să le șterg?

Spuneți-mi ce să fac.

Numai bine,

Matthew Shapiro

4

Strangers In the Night

„Nu cred în valoarea existențelor separate. Niciunul dintre noi nu este complet dacă este singur.”

Virginia Woolf

De la: Emma Lovenstein
Către: Matthew Shapiro
Subiect: Re: Fotografii

Stimate domn,
Cred că ați greșit adresa. Este adevărat că am un MacBook, dar nu l-am vândut niciodată! Deci fotografiile pe care le dețineți nu sunt ale mele
;-)
Toate cele bune,
Emma

Emma Lovenstein
Somelier adjunct
Imperator
30 Rockefeller Plaza New York, NY 10020

2 minute mai târziu

Am înțeles. Îmi pare rău pentru această eroare. Vă doresc o seară bună.
Matthew

PS. Lucrați la Imperator? În cazul ăsta, poate ne-am întâlnit deja. Eu și soția mea am sărbătorit acolo prima aniversare a căsătoriei noastre!

45 de secunde mai târziu
Serios? În ce dată?

1 minut mai târziu

În urmă cu aproape patru ani, pe 29 octombrie.

30 de secunde mai târziu

Deci cu câteva săptămâni înainte de venirea mea!
Sper că v-a plăcut restaurantul.

1 minut mai târziu

Da, este excelent. Îmi mai amintesc chiar și unele feluri de mâncare: pulpe de broască caramelizate, momițe de vițel cu trufe și pricomigdale cu umplutură de orez cu lapte!

30 de secunde mai târziu

Și vinurile? Și brânzeturile?

1 minut mai târziu

O să te dezamăgesc, Emma, dar, sincer să fiu, nu beau vin și nu mănânc niciodată brânză...

1 minut mai târziu

Ce trist! Nici nu știi ce pierzi! Dacă mai vii la restaurant, o să-ți recomand câteva vinuri bune. Locuiești la New York, Matthew?

30 de secunde mai târziu

Nu, la Boston. În Beacon Hill.

20 de secunde mai târziu

E la o aruncătură de băț! Invită-ți soția toamna viitoare ca să sărbătorești a cincea aniversare a căsătoriei!

3 minute mai târziu

Va fi cam greu, soția mea a murit.

1 minut mai târziu

Nu știi ce să spun.
Îmi cer scuze.

1 minut mai târziu
N-aveai de unde să știi, Emma.
O seară bună!

*

Matthew se ridică de pe scaun dintr-un salt și se îndepărtă de computer. Iată la ce se expunea discutând cu necunoscuți pe Internet! Ce fusese în capul lui când începuse dialogul acela supraréalist? Șterse fără niciun regret fotografiile și își mai desfăcu o sticlă de Corona.

Conversația îl contrariase. Se duse în bucătărie, deschise frigiderul, dar constată că e gol.

„Logic, doar n-o să se umple singur...” își zise în sinea lui.

Scotocind prin congelator, găsi totuși o pizza pe care o băgă la cuptorul cu microunde. Reglă minutarul și se întoarse în fața laptopului. Avea un nou mesaj de la Emma Lovenstein...

*

„La naiba, ce gafă am făcut! Dar de unde să știu că nevastă-sa e moartă?” își reproșă Emma.

Acea conversație îi stârnise curiozitatea. Tastă la întâmplare pe Google „Matthew Shapiro + Boston”. Primele rezultate care se afișară făceau trimitere la site-ul oficial al Universității Harvard. Intrigată, dădu clic pe primul link și găsi o scurtă biografie a profesorului de filosofie. CV-ul profesorului era însoțit de o fotografie. Shapiro era un brunet chipeș la vreo patruzeci de ani și avea șarmul rasat al lui John Cassavetes. Ea ezită câteva secunde, apoi își lăsă degetele să alerge pe tastatură:

De la: Emma Lovenstein

Către: Matthew Shapiro
Ai cinat, Matthew?

*

Matthew se încruntă. Nu-i plăcea intruziunea aceea în viața lui. Totuși, răspunse prompt:

De la: Matthew Shapiro

Către: Emma Lovenstein

Dacă chiar vrei să știi, am băgat în cuptorul cu microunde o pizza care tocmai se decongelează.

30 de secunde mai târziu

Renunță la pizza aia congelată, Matthew. Iată ce-ți propun în schimb.

Știi Zellig Food, magazinul de delicatese de pe Charles Street? Standurile lor cu brânzeturi și mezeluri sunt fabuloase.

Dacă vrei să petreci o seară delicioasă, fă-le o vizită!

Cumpără brânză de capră, au niște sortimente savuroase. Alege de exemplu una dintre specialitățile lor cu smochine sau cu wasabi.

Da, știu, amestecul poate părea surprinzător, dar, însoțit de un Sauvignon Blanc de pe Valea Loarei - de pildă, un Sancerre sau un Pouilly-Fumé - acordul va fi perfect.

Ar trebui să încerci și pateul în crustă cu foaie gras și fistic care va merge de minune cu taninul catifelat al unui vin de Bourgogne din Côte de Nuits. Dacă găsești un Gevrey-Chambertin din 2006, nu mai sta pe gânduri!

Astea sunt sugestiile mele. Vei vedea, e mai bine decât pizza congelată...

Emma

P.S. Tocmai am verificat pe Internet: din Beacon Hill, poți ajunge pe jos la Zellig Food, dar grăbește-te, magazinul se închide la ora 22.00!

Matthew clătină din cap cu ochii pe ecranul laptopului. Nimeni nu se mai preocupase de starea lui de atâta timp. Apoi își veni în fire și se revoltă imediat. Cu ce drept își permitea acea Emma Lovenstein să-i facă lui programul de seară?

Agasat, închise e-mailul și intră pe Internet. Împins de curiozitate, tastă „Emma Lovenstein + somelier” pe motorul de căutare. Dădu clic pe prima pagină afișată: un articol online apărut în revista *Wine Spectator*. Textul data de anul trecut. Intitulat „Zece tinere talente promițătoare”, el prezenta noua generație de somelieri. În mod uimitor, majoritatea acelor „tinere talente” erau femei. Penultimul portret era cel al Emmei. Era ilustrat cu o fotografie foarte clară făcută în pivnița ultramodernă a restaurantului Emperor. Matthew dădu zoom pe fotografie ca s-o mărească. Nu era nicio îndoială: tânăra somelier din articol era aceeași persoană cu femeia pe care o văzuse în pozele de vacanță găsite în laptop. O brunetă drăguță cu ochi veseli și zâmbet malițios.

Ciudat... De ce pretinsese că laptopul nu-i aparținea? Din jenă? Din pudoare? Probabil, dar, în acest caz, de ce continuase conversația?

Sonera ceasului de la cuptorul cu microunde îi dădu de veste că pizza se făcuse.

În loc să se ridice, Matthew își luă telefonul și sună la vecini. Întrebă dacă fiica lor Elizabeth putea să vină să stea cu Emily o jumătate de oră. Voia să dea o fugă până la Zellig Food și trebuia să plece imediat, fiindcă magazinul se închidea la ora 22:00.

*

Cartierul Back Bay

Ora 1:00 dimineața

Clubul vibra în ritmul bașilor unui hit electro-dance. April dădu din coate ca să iasă din aglomerația de la Gun Shot și să fumeze o țigară.

„Ups, m-am cam amețit...” gândi ea împiedicându-se de bordura trotuarului. Aerul rece al nopții îi făcu bine. Băuse prea mult, dansase prea mult, flirtase prea mult. Își aranjă bretelele sutienului și se uită la ceasul de la mână. Se făcuse târziu. Sună de pe mobil la o companie de taxiuri și comandă o mașină, apoi scoase o țigară și o duse la buze în timp ce scotocea prin geantă după un foc.

„Unde naiba e afurisita aia de brichetă?”

— Asta cauți? întrebă o voce în spatele ei.

April se întoarse și văzu o tânără blondă cu zâmbet radios. Julia, fata pe care o sorbise din priviri toată seara și care nu răspunsese la niciunul dintre avansurile ei. Tunsă scurt, cu privire jucăușă și siluetă grațioasă, purtând niște pantofi cu tocuri amețitoare, era exact genul lui April.

— Ai uitat-o pe bar, explică tânăra, aprinzând bricheta cu finisaj din sedef și lac roz.

April se apropie pentru a-și aprinde țigara. Hipnotizată de pielea diafană, de buzele senzuale și de trăsăturile delicate ale celei din fața ei, o cuprinse o dorință febrilă și simți fluturi în stomac.

— Nu te mai poți auzi înăuntru, remarcă Julia.

— Așa e. Muzica asta nu mai e pentru vârsta mea, glumi April.

O semnalizare de faruri le atrase atenția celor două petrecărețe.

— E taxiul meu, zise April, arătând spre mașina care se oprea în fața clubului. Dacă vrei să profiți...

Timpe de câteva secunde, Julia păru să ezite. Ea era cea care stăpânea situația și o știa.

— Bine, draguț din partea ta. N-o să te fac să ocolești prea mult. Locuiesc chiar alături, pe Pembroke Street.

Cele două femei urcară în spate. În timp ce taxiul părăsea cheiurile și se îndepărta de Charles River, Julia își puse cu delicatețe capul pe umărul lui April, care simți o dorință nestăpânită de a o săruta. Dar nu făcu nimic, jenată de privirea insistentă a șoferului.

„Dacă tu crezi că o să-ți poți clăti ochii așa...” îl sfidă ea, uitându-se fix în oglinda retrovizoare.

Drumul fu rapid și, după mai puțin de cinci minute, mașina se opri în mijlocul unei străduțe mărginite de copaci.

— Dacă vrei să urci să bei un pahar... propuse cu nonșalanță Julia. O fostă colegă de facultate mi-a trimis o băutură cu pulpă de aloe. O chestie nemaipomenită pe care o prepară chiar ea! O să-ți placă!

April schiță un zâmbet, încântată de invitație. Totuși, în momentul decisiv, ceva o reținu. O neliniște surdă care o măcina și-i contrabalansa dorința. Această Julia îi căzuse într-adevăr cu tronc, dar își făcea griji pentru Matthew. Aseară, când plecase de acasă, i se păruse foarte deprimat, poate chiar pe punctul de a face o prostie... Era fără îndoială absurd, dar nu-și putea scoate din cap acea idee. Se și vedea întorcându-se acasă și găsindu-l spânzurat de vreo grindă sau în comă medicamentoasă.

— Aș fi urcat cu plăcere, dar acum nu pot, bolborosi ea.

— Bine, am înțeles... se supără Julia.

— Nu, așteaptă! Dă-mi numărul tău de mobil! Am putea să...

Prea târziu. Blonda cea drăguță trântise deja portiera.

„La naiba!”

April oftă, apoi îi ceru șoferului s-o ducă la colțul dintre Mount Vernon și Willow Street. Tot drumul fu măcinată de neliniște. Nu-l cunoștea pe Matthew decât de un an, dar se atașase de el și de micuța Emily. Deși era impresionată de suferința lui, din păcate nu știa cum să-l ajute: Matthew îi era atât de devotat soției lui, încât April nu vedea cum ar fi putut o altă pretendentă să intre prea curând în viața lui. Kate fusese strălucitoare, frumoasă, tânără, altruistă. Ce

femeie ar fi putut să rivalizeze cu un chirurg cardiac cu fizic de fotomodel?

Mașina opri în fața *townhouse*-ului. April plâti cursa și deschise ușa casei încercând să nu facă prea mult zgomot. Crezuse că îl va găsi pe Matthew sforăind, prăvălit pe canapea, răpus de cocteilul său de bere și anxiolitice. În loc de asta, îl descoperi stând liniștit în fața noului său laptop. Dădea din cap în ritmul unei melodii de jazz și un zâmbet vesel îi lumina fața.

— Te-ai și întors? se miră el.

— Bine, bine, nu te mai bucura atâta că mă vezi! îi răspunse ea ușurată.

Apoi zări pe masa din bucătărie și sticlele de vin începute și resturile de brânzeturi fine și de pateu în crustă.

— Ia te uită, ce festin! Ai fost la cumpărături? Și eu care credeam că nu vrei să-ți părăsești bârlogul.

— M-am săturat să mănânc produse congelate, se justifică el cu stângăcie.

Ea îl privi cu un aer de îndoială și înaintă spre el.

— Văd că te distrezi bine cu noua ta jucărie, îl tachină ea, aplecându-se peste umărul lui.

Matthew închise brusc laptopul. Jenat, încercă să ascundă fotografiile pe care le recuperase din recycle bin-ul computerului și pe care tocmai le printase. Dar April fu mai rapidă decât el și puse mâna pe ele.

— E drăguță, își dădu ea cu părerea examinând fotografiile Emmei. Cine este?

— E somelier într-un mare restaurant newyorkez.

— Și ce e cu muzica asta? Credeam că nu-ți place jazzul.

— E Keith Jarrett, *Köln Concert*. Știi că muzica poate influența degustarea vinului? Cercetătorii au demonstrat că unele piese de jazz stimulează anumite părți ale creierului care te fac să percepi mai bine calitățile vinurilor nobile. E ciudat, nu?

— Interesant. Noua ta prietenă ți-a spus asta?

— Nu e „prietenă” mea. Nu fi ridicolă, April!

Tânăra îndreptă un deget acuzator spre Matthew.

— Și când te gândești că am ratat lovitura secolului fiindcă îmi făceam griji pentru tine!

— Îți mulțumesc pentru sollicitudine, dar nu ți-am cerut nimic.

Ea continuă, ridicând vocea:

— Eu credeam că ești deprimat și că ai gânduri suicidare, și când colo tu chefului ai bine mersi degustând vinuri nobile cu o fată cunoscută pe Internet!

— Stai puțin, ce-i asta? O criză de gelozie?

Frumoasa proprietară de galerie de artă își turnă un pahar cu vin și așteaptă câteva minute să se calmeze.

— Ia zi, cine-i femeia asta?

După ce se lăsă un pic rugat, Matthew acceptă să-i povestească cum descoperise fotografiile din laptop și de conversația aceea ciudată care se înfiripase între el și Emma. Fără să-și dea seama, timp de aproape trei ore, abordaseră tot felul de subiecte, scriindu-și zeci de e-mailuri. Își împărtășiseră pasiunea pentru Cary Grant, Marilyn Monroe, Billy Wilder, Gustav Klimt, *Venus din Milo*, *Breakfast at Tiffany's* și *The Shop Around the Corner*. Reluaseră vechile controverse: Beatles sau Rolling Stones, Audrey sau Katharine Hepburn, Red Sox sau Yankees, Frank Sinatra sau Dean Martin. Se contraziseseră cu privire la *Lost in Translation*, film „supraestimat” în opinia lui Matthew, „capodoperă inegalabilă” în cea a Emmei. Se întrebaseră care era cea mai reușită nuvelă a lui Stefan Zweig, care dintre tablourile lui Edward Hopper îi emoționa mai mult, care era cea mai bună melodie de pe albumul *Unplugged* al celor de la Nirvana. Fiecare venise cu argumentele lui pentru a stabili dacă *Jane Eyre* era o carte mai bună decât *Mândrie și prejudecată*, dacă a citi un roman pe ipod era la fel de plăcut cu a da paginile unei cărți, dacă *Off the Wall* era superior lui *Thriller*, dacă *Mad Men* era cel mai bun serial al momentului, dacă versiunea acustică a melodiei lui Eric Clapton, *Layla*,

egala versiunea originală, dacă *Get Yer Ya-Ya's Out!* era cel mai bun album live din toate timpurile, dacă...

— Gata, ajunge, am înțeles! i-o tăie April. Și în afară de asta, ce-ați mai făcut voi doi, v-ați bucurat de o partidă de sex virtual?

— Nu, nici vorbă! se indignă Matthew. Doar discutăm, atâta tot.

— Bineînțeles...

Matthew dădu din cap. Nu-i plăcea turnura pe care o lua conversația.

— Și cine îți garantează că vorbești într-adevăr cu bruneta asta drăguță? întrebă April. Uzurparea identității e la ordinea zilei pe Internet. Fără s-o știi, poate că discuți de trei ore cu un boșorog burtoș de optzeci de ani...

— Chiar ești hotărâtă să-mi strici seara!

— Dimpotrivă, sunt fericită să văd că-ți revii, dar n-aș vrea să fii dezamăgit și să te implici prea tare dacă această persoană nu este cu adevărat cine crezi tu.

— Ce sugerezi?

— Să nu aștepti prea mult ca să te întâlnești cu ea. De ce n-o inviți la restaurant?

El dădu din cap.

— Ești nebună, e mult prea devreme! O să creadă că...

— N-o să creadă nimic! Trebuie să bați fierul cât e cald. Așa merg lucrurile în ziua de azi. Se vede că n-ai mai flirtat de foarte mult!

Perplex, Matthew căzu pe gânduri. Simțea că situația îi scapă de sub control. Nu voia nici să grăbească lucrurile, nici să se entuziasmeze prea tare. În definitiv, nu o cunoștea *cu adevărat* pe acea Emma Lovenstein. Trebuia să recunoască însă că între ei existase o conexiune, o comunicare plăcută, care îl scosese pentru câteva ore din tristețea cotidiană. Îi plăcea totodată și latura romantică a întâlnirii lor, rolul pe care îl jucaseră hazardul sau poate chiar... destinul.

— Invit-o cât mai repede posibil! îl sfătui din nou April. Dacă ai nevoie, o să stau eu cu Emily.

Își înăbuși un căscat și se uită la ceas.

— Am băut prea mult, mă duc la culcare, îl preveni ea făcându-i un semn cu mâna.

Matthew îi răspunse la salut privind-o cum urcă scara. După ce rămăsese singur, deschise computerul și se grăbi să-și verifice e-mailul. Nu avea niciun mesaj nou de la Emma. Poate că se plictisise. Poate că April avea dreptate. Poate că nu trebuia să aibă așteptări prea mari.

Ca să fie cu conștiința împăcată, îi mai scrise un e-mail.

De la: Matthew Shapiro

Către: Emma Lovenstein

Subiect: Invitație

Emma, mai ești în fața computerului?

1 minut mai târziu

Sunt în pat, Matthew, dar am laptopul lângă mine. Ți-am descărcat *Antimanualul de filosofie* pe tableta mea și îl devorez. Nu știam că Cicero înseamnă „năut” în latină ;-)

Parcă mânat de o forță invizibilă, Matthew își luă inima în dinți.

45 de secunde mai târziu

Vreau să-ți fac o propunere, Emma.

Știu un mic restaurant italianesc în East Village - Number 5 - la sud de Tompkins Square Park. Proprietarii sunt Vittorio Bartoletti și soția lui, care-mi sunt prieteni din copilărie. Merg să mănânc la ei de fiecare dată când mă duc la New York, în special când particip la conferințele de la Morgan Library. Nu știu dacă au vinuri bune în meniu, dar dacă-ți plac arancini bolognese, lasagna la cuptor, tagliatelle cu sos și cannoli

- MĂINE -

siciliene, atunci restaurantul ar trebui să fie pe gustul tău.

Accepți să iei masa cu mine acolo?

30 de secunde mai târziu

Aș fi încântată, Matthew. Când mai vii la New York?

30 de secunde mai târziu

Următoarea conferință este programată pe 15 ianuarie, dar poate am putea să ne vedem mai înainte.

Ce-ai zice de mâine seară? La ora 20.00?

*

Mâine...

Mâine!

MĂINE!

Emma abia se stăpânea, îi venea să sară în sus de bucurie. Era prea frumos ca să fie adevărat!

— Ai auzit, Clovis? Un tip mișto și inteligent m-a invitat la cină! Un prof de filosofie sexy s-a îndrăgostit de mine! îi zise ea încântată câinelui care moțâia la piciorul patului.

Câinele abia ridică privirea și scoase un mârâit de curtoazie.

Emma era în culmea fericirii. Petrecuse o seară perfectă și neașteptată. Din câteva mesaje, Matthew Shapiro readusese soarele și încrederea în viața ei. Iar mâine seară avea să-l întâlnească în carne și oase. Doar că mâine seară... ea lucra.

Cuprinsă deodată de panică, Emma se ridică pe pernă și fu cât pe ce să-și verse ceaiul de verbină. Acela era marele neajuns al meseriei ei: nu avea nicio seară liberă. Nu îi rămânea decât să-și ia concediu, dar nu putea s-o facă de pe o zi pe alta. Procedura era complicată și, în domeniul alimentației publice, luna decembrie era foarte încărcată.

Se gândi o clipă și decise să nu-și facă griji. O să-i ceară unui coleg să-i țină locul. Era complicat, dar nu imposibil. În orice caz, nici nu se punea problema să rateze „întâlnirea galantă”, cum ar fi zis bunica ei.

Prin urmare, arboră un zâmbet larg și scrise ultimul mail din acea seară:

De la: Emma Lovenstein

Către: Matthew Shapiro

Subiect: Re: Invitație

De acord, Matthew. Voi face în așa fel să fiu liberă.

Îți mulțumesc pentru această seară agreabilă.

Pe mâine deci!

Somn ușor!

P.S.: Sunt înnebunită după lasagna și arancini!

Și după tiramisu!

- MĂINE -

A doua zi

5

Între ei doi

„Chiar și pentru a juca propriul rol
trebuie să te machiezi.”

Stanislaw Jerzy Lec

A doua zi

Boston

Ora 12:15

Matthew închise ușa în urma lui și coborî cele câteva trepte până în stradă.

Deși plouase toată noaptea, soarele inunda acum străduțele din Beacon Hill. Un aer proaspăt plutea peste Louisburg Square și raze portocalii accentuau culorile autumnale ale parcului. După ce-și trecu cureaua genții în diagonală peste piept, Matthew își puse pe cap o cască, încălecă pe bicicletă și începu să pedaleze fluierând spre Pinckney Street. De când nu-și mai simțise inima așa ușoară? Timp de un an trăise ca o fantomă, dar în dimineața aceea, se trezise cu mintea limpede. Ținuse trei ore la universitate și glumise cu studenții, redescoperind plăcerea de a preda într-o stare de bună-dispoziție.

Gheara de fier din stomac își slăbise strânsoarea. Simțea viața clocotind în jurul lui și avea impresia că trăiește din nou. Îmbătat de acea senzație regăsită, luă viteză și efectuă cu grație virajul spre Brimmer Street. Vântul îi sufla în față. Când zări Public Garden, acceleră și mai mult, făcând corp comun cu bicicleta și spintecând aerul cu un sentiment amețitor de libertate. Savură acea clipă și înaintă pe lângă parc, apoi o coti și intră pe Newbury Street. Mărginită de cafenele șic, galerii de artă și buticuri de modă, artera era unul dintre locurile cele mai căutate din Back Bay. Pe vreme frumoasă, terasele erau luate cu asalt la prânz. Matthew își legă bicicleta în fața unei elegante *brownstone*, o casă din piatră roșiatică, al cărei parter fusese transformat în

restaurant. La Bistro 66 lua de obicei prânzul cu April. Mai era doar o masă liberă afară, pe care se grăbi s-o ocupe după ce îi făcu un semn chelnerului. Odată așezat, își scoase noul laptop din geantă și se conectă la rețeaua wi-fi a localului. Din câteva clicuri, își rezervă un bilet de avion spre New York de pe site-ul Delta Airlines. Zborul de la 17.15 ateriza pe aeroportul JFK la ora 19.00. Numai bine pentru a ajunge la timp la întâlnirea cu Emma. Se grăbi apoi să sune la restaurantul Number 5 și dădu peste prietena lui, Connie. Nu se mai văzuseră de mult timp. Era încântată să-l audă și avea mii de lucruri să-i povestească, dar nimerise chiar la ora de vârf a prânzului și unul dintre chelneri era bolnav. Îi făcu rezervarea, bucurându-se că vor putea sta de vorbă mai în liniște chiar în seara aceea.

— Locul ăsta e ocupat, tinere?

Matthew închise telefonul și aruncă o privire spre April.

— E liber și nu te așteaptă decât pe tine.

Ea se așeză sub panoul radiant care încălzea terasa și comandă un pahar de vin Pinot Gris și o farfurie de *crab cakes*.

— Tu ce ți-ai luat?

— O salată Caesar și o apă plată.

— Ești la regim?

— Mă păstrez pentru diseară. Iau cina la restaurant.

— Serios? Ai invitat-o pe frumoasa ta degustătoare de vinuri? Felicitări, Matt, sunt mândră de tine!

April ridică paharul și ciocniră veseli.

— Te-ai gândit cum o să te îmbraci? întrebă ea pe un ton neliniștit.

Matthew ridică din umeri.

— Păi, cu nimic special. Mă gândeam să merg îmbrăcat așa cum sunt acum.

Ea se încruntă și îl măsură din cap până în picioare.

— Cu niște pantaloni prea largi, o vechitură de hanorac cu glugă, niște bascheți Converse de adolescent și o geacă

militară? Sper că glumești! Ca să nu mai vorbesc de claiă de păr și barba de om sălbatic!

— Nu exagera, te rog!

— Dar nu exagerez deloc, Matt! Gândește-te puțin: femeia asta lucrează într-unul dintre cele mai bune restaurante din Manhattan. Clienții ei sunt oameni de afaceri, personalități din lumea artei și a modei, bărbați eleganți și rafinați, îmbrăcați la patru ace. O să creadă că ești un țărănoi sau un student întârziat.

— Dar nu vreau să mă dau drept altcineva!

— Prima întâlnire se pregătește, insistă ea. Aparențele contează: prima impresie este întotdeauna cea care le rămâne oamenilor întipărită în minte.

Matthew se enervă.

— Să te îndrăgostești de cineva pentru felul în care e îmbrăcat e ca și cum ți-ar plăcea o carte pentru coperta ei!⁶

— Foarte bine, n-ai decât să te dai mare cu citatele tale! Dar diseară ar trebui să fii mai modest...

El scoase un oftat și se posomorî. Își rulă o țigară, rezistă tentației de a o aprinde și, în cele din urmă, după câteva secunde de gândire, capitulă:

— Bine, poate c-ar trebui să-mi dai două-trei sfaturi...

*

New York

Ora 13:00

— Lovenstein, ți-ai pierdut mințile? țipă Peter Benedict împingând ușa translucidă de la pivnița restaurantului Emperor.

Somelierul-șef înainta cu pași repezi spre subordonata lui care aranja niște sticle într-o cutie metalică.

— În onoarea cui ai avut inițiativa de a cumpăra aceste vinuri? se răsti el fluturând o hârtie crem.

---

⁶ Citat atribuit lui Laure Conan, romancieră canadiană de limbă franceză. (N.a.)

Emma aruncă o privire spre document. Era o factură cu antetul unui magazin online specializat în vânzarea de soiuri nobile, pe care figura comanda a trei sticle:

1. Domaine de la Romanée Conti, 1991
1. Ermitage Cuvée Cathelin, J.L. Chave, 1991
1. Graacher Himmelreich, Auslese,
Domaine J.J. Prüm, 1982

Un bourgogne legendar și somptuos, un syrah rasat și generos, un riesling complex și suav. Trei vinuri nobile din ani cu recolte perfecte. Cele mai bune trei vinuri pe care le gustase în viața ei. Totuși, nu ea comandase cele trei sticle.

— Peter, te asigur că n-am nimic de-a face cu povestea asta!

— Nu-ți bate joc de mine, Lovenstein! Pe bonul de comandă e semnătura ta și factura a fost întocmită cu datele bancare ale restaurantului Emperor.

— Este imposibil!

Alb de furie, Benedict își continuă litania de reproșuri:

— Tocmai l-am sunat pe expeditor și mi-a confirmat livrarea sticlelor la restaurant, așa că așa vrea să știu unde sunt sunt. Repede!

— Ascultă, în mod evident e o eroare. Nu e grav. Trebuie doar...

— Nu e grav? E vorba de peste zece mii de dolari!

— E o sumă mare într-adevăr, dar...

— Descurcă-te cum poțtești, Lovenstein, dar vreau ca datoria asta să fie ștearsă până la sfârșitul zilei! răcni el. Apoi îndreptă degetul spre ea și o amenință: Dacă nu, te dau afară!

Fără să mai aștepte răspunsul, făcu stânga împrejur și părăsi pivnița.

Emma rămase încremenită câteva secunde, uluită de violența discuției. Benedict era un somelier de școală veche, care considera că femeile nu au ce căuta într-o pivniță de

vinuri. Era îndreptățit să se simtă amenințat de adjuncta lui, căci, înaintea plecării lui precipitate, Jonathan Lempereur o numise pe Emma în postul de somelier-șef. Tânăra ar fi trebuit să-i ia locul lui Benedict la începutul anului, dar el reușise să intervină pe lângă noul director, care anulasese acea promovare. De atunci, Benedict nu urmărea decât un singur lucru: s-o facă pe tânăra lui colegă să comită o greșeală pentru a se putea debarasa de ea.

Emma se uită la factură. Peter Benedict era răutăcios și răzbunător, dar nu era destul de nebun ca să pună la cale un asemenea plan.

„Atunci, cine?”

Cele trei sticle nu fuseseră comandate întâmplător. Erau cele trei preferințe pe care ea le menționase săptămâna trecută în timpul întâlnirii cu un jurnalist de la revista *Wine Spectator*, care realizase portrete ale noii generații de somelieri. Încercă să-și amintească: întâlnirea avusese loc într-unul dintre birourile departamentului de relații publice al restaurantului, în prezența lui...

„Romuald Leblanc!”

Foarte pornită, Emma ieși din pivniță cu pași grăbiți și luă liftul până la recepție. Fără a se face anunțată, intră în sediul departamentului de relații publice și ceru să stea de vorbă cu tânărul stagiar angajat la Imperator pe post de administrator de rețea.

Dădu buzna în biroul care i se indicase și închise ușa în urma ei.

— Între noi doi acum, ochelaristule!

Așezat la birou, în fața computerului, Romuald Leblanc tresări speriat. Era un adolescent rotofei, cu părul slinos tuns castron și cu fața palidă încadrată de niște ochelari mari și pătrați, cu rame groase. Cu picioarele goale în șlapi, era îmbrăcat cu niște blugi ruți și cu un hanorac nu prea curat, descheiat, pe sub care se vedea un tricou Marvel.

— Bună ziua, domnișoară... ăăă... Lovenstein, o întâmpină el cu un accent franțuzesc.

— Văd că mă recunoști, e un început bun, zise ea înaintând amenințător spre el.

Emma aruncă o privire pe ecranul computerului.

— De-asta te plătește restaurantul, ca să te holbezi la poze cu femei goale?

— Aăă, nu, doamnă, dar asta... Asta e... Sunt în pauză.

Stânjenit, francezul se lăsă în jos pe scaun și, ca să pară degajat, mușcă dintr-un baton de ciocolată început, care zăcea pe birou.

— Termină cu înfulecatul, capsomanule! îi ordonă ea.

Scoase factura din buzunar și i-o flutură prin fața ochilor.

— Tu ai făcut comanda asta?

Adolescentul ridică din umeri și plecă privirea. Emma insistă.

— M-ai auzit când vorbeam cu ziaristul, nu-i așa?

Cum Romuald rămânea tăcut, Emma ridică vocea.

— Ascultă-mă bine, idiotule! N-am de gând să-mi pierd slujba. Așa că n-ai decât să nu-mi răspunzi, dar, în cazul ăsta, o să cer direcțiunii să anunțe poliția și o să le dai explicații ofițerilor!

La această amenințare, puștiul sări ca ars:

— Nu, vă rog! Este... Este adevărat, am fost intrigat de felul în care ați vorbit despre acele vinuri și am vrut să le gust.

— Ai vrut să guști niște vinuri care costă peste trei mii de dolari sticla, nătărăule? Nu ești întreg la minte? Și cum ai reușit să le comanzi?

Cu o mișcare scurtă a capului, Romuald arătă spre ecran.

— Nimic mai simplu: rășnițele astea ale voastre și sistemul pe care-l aveți nu sunt securizate. Mi-a luat douăzeci de secunde să piratez contabilitatea restaurantului.

Emma simți cum i se întetesc bățile inimii.

— Și sticlele, le-ai deschis?

— Nu, sunt aici, răspunse el ridicându-se de pe scaun.

Își târșâi picioarele până la un dulap metalic de unde scoase o lădiță din lemn deschis la culoare, în care se aflau cele trei sticle prețioase.

„Slavă Domnului!”

Emma inspecta fiecare sticlă cu atenție; erau intacte.

Fără să mai aștepte, îi telefonă furnizorului pentru a-i spune că cineva piratase contul de client al restaurantului Imperator. Emma propuse înapoierea integrală a comenzii pe cheltuiala ei, în schimbul anulării facturii. Simți o imensă ușurare atunci când i se răspunse că oferta ei este acceptată.

Timp de câteva secunde, rămase neclintită, ușurată că își salvase slujba. Apoi își permise să se gândească din nou la întâlnirea din acea seară și o cuprinse îngrijorarea. Pentru a se liniști, își privi chipul în suprafața lucioasă a geamului, dar imaginea pe care o zări avu efectul contrar: arăta îngrozitor. Părul îi stătea aiurea. Matthew Shapiro nu avea cum să o placă. Emma oftă și dintr-odată își dădu seama de prezența stagiatarului.

— Ascultă, voi fi nevoită să semnalez greșeala ta șefului de personal. Ceea ce ai făcut este foarte grav.

— Nu! Vă rog!

Pe neașteptate, adolescentul se înmuie și izbucni în lacrimi.

— Degeaba te smiorcăi, oftă ea.

Îi întinse totuși un șervețel și așteptă să se liniștească.

— Câți ani ai, Romuald?

— Șaisprezece și jumătate.

— De unde ești?

— Din Beaune, la sud de Dijon, este...

— Știu unde este Beaune. Unele dintre cele mai bune vinuri franțuzești provin din regiunea ta. De când lucrezi la Imperator?

— De două săptămâni, zise el, scoțându-și ochelarii pentru a se freca la ochi.

— Și te interesează jobul ăsta?

El clătină din cap, arătând cu bărbia spre ecranul computerului.

— Țsta e singurul lucru care mă interesează cu adevărat.

— Calculatoarele? Atunci ce cauți într-un restaurant?

El îi mărturisi că venise cu iubita lui, care, după ce-și dăduse bacalaureatul, plecase la New York să lucreze ca bonă.

— Și te-a lăsat baltă? ghici Emma.

Un pic rușinat, el încuviință în tăcere.

— Părinții tăi știu măcar că ești în Statele Unite?

— Da, dar în momentul ăsta au alte griji, zise el evaziv.

— Dar cum ai reușit să te angajezi aici, la New York? N-ai permis de muncă, nu ești major...

— Mi-am făcut singur o viză de lucru temporară, îmbătrânindu-mă un pic.

„O viză falsă”. Nu era de mirare că se temea de poliție și că nu voia să atragă asupra lui atenția directorului de la Resurse Umane.

Emma îl privi pe adolescent cu un amestec de admirație și compasiune.

— Unde ai învățat să faci asta, Romuald?

El ridică din umeri.

— Poți să faci multe lucruri dacă știi să folosești un calculator.

Cum ea insista, Romuald îi povesti mai multe isprăvi. La treisprezece ani, petrecuse câteva ore în arestul poliției pentru că difuzase pe internet o traducere piratată a ultimului volum din *Hary Potter*. Puțin mai târziu, piratase site-ul liceului său, amuzându-se să-și schimbe notele și să trimită mesaje haioase pe adresele de e-mail ale părinților elevilor. În luna iunie, dibuise din câteva clicuri subiectele de la bacalaureat, profilul real, ca să-i dea o mână de ajutor iubitei lui. În sfârșit, la începutul lui iulie, spărsese contul de facebook al președintelui francez, Nicolas Sarkozy. O glumă puerilă, pe care cei de la Palatul Elysée n-o gustaseră. Autoritățile reușiseră să dea de el. Dat fiind cazierul pe care

il avea, fusese condamnat la muncă în folosul comunității și sfătuit la modul foarte serios ca pe viitor să stea departe de calculator.

În timp ce-l asculta, Emmei îi veni brusc o idee.

— Așază-te la calculator! îi ordonă ea.

Băiatul se execută și apăsă pe o tastă pentru a porni computerul.

Ea își trase un scaun și se așeză lângă el.

— Uită-te bine în ochii mei, Romuald!

Încurcat, adolescentul își scoase ochelarii, dar nu reuși să-și susțină privirea mai mult de două secunde.

— Sunteți... Sunteți foarte drăguță, îngăimă el.

— Nu, tocmai, arăt îngrozitor, dar tu o să m-ajuti să rezolv problema asta, zise ea arătând cu degetul spre monitor.

Ea tastă adresa site-ului unui salon de coafură. Pe ecran apărură niște litere strălucitoare care dansau pe un fond deschis și sobru.

Akahiko Imamura Hairstyle

— Akahiko Imamura este un stilist japonez celebru, explică ea. În Manhattan, este considerat maestrul foarfecelor și al culorii. Angelina Jolie, Anne Hathaway, Cate Blanchet, cele mai mari staruri sunt coafate de el. Iar la Fashion Week, toți designerii încearcă să-l angajeze pentru defilările lor. Se spune că face pur și simplu minuni, iar eu chiar am nevoie de așa ceva ca să fiu prezentabilă în seara asta. Problema e că există o listă de așteptare de două luni ca să obții o programare.

Romuald înțelesese ce aștepta Emma de la el și încerca deja să intre în sistemul de rezervări online.

— Imamura are trei saloane de coafură la New York, continuă ea în timp ce băiatul tasta cu o viteză incredibilă. Unul în Soho, al doilea în Midtown și ultimul în Upper East Side.

— Aici lucrează în după-amiaza asta, anunță Romuald, afișând lista programărilor.

Impresionată, ea se aplecă spre ecran.

— Este același principiu ca atunci când rezervați online o masă pentru un restaurant, explică tânărul francez.

— Poți modifica numele?

— Normal? La ce oră vreți să mergeți?

— La ora 17:00, se poate?

— E floare la ureche!

El scrise numele Emmei în locul clienței de pe listă, fără a uita să-i trimită un mesaj acesteia din urmă pentru a o anunța de amânarea programării.

Tinerei somelier nu-i venea să creadă.

— Bine jucat, Callaghan⁷! se entuziasmă ea sărutându-l pe obraz. Și tu faci minuni!

Fața bucălată a lui Romuald se împurpură.

— A fost ușor, zise el modest.

— Ești foarte ingenios, deși nu pari, zise ea deschizând ușa pentru a se întoarce la postul ei. Bineînțeles, totul rămâne între noi, *capito?*

Boston

Magazinul Brooks Brothers

Ora 15:30

— Ești într-adevăr foarte elegant, zise April cu convingere. Croiala clasică îți vine cel mai bine: umeri bine conturați, talia strâmtă, dar torsul eliberat. Este șic și atemporal.

Matthew se uită în oglinda mare a magazinului de lux. Proaspăt bărbierit, cu părul scurt și îmbrăcat cu un sacou ajustat la milimetru, era de nerecunoscut.

„De când n-am mai purtat costum?”

Răspunsul îi răsună strident în cap. Dezagreabil și tulburător.

„De la căsătorie.”

---

⁷ Trimitere la romanele lui Peter Cheney care îl au ca protagonist pe detectivul particular Slim Callaghan. (N. tr.)

— Mai că-mi vine să-mi schimb orientarea sexuală! insistă April, încheindu-i un nasture.

El se forță să zâmbească pentru a-i mulțumi că făcea atâtea eforturi pentru el.

— Îți mai trebuie un palton de lână, după care o ștergem la aeroport, zise ea, privind-și ceasul. Întotdeauna sunt ambuteiaje la ora asta și este exclus să ratezi avionul!

După ce plătiră cumpărăturile, se întoarseră la mașină și April o porni înspre Logan Airport. Matthew fu tăcut tot drumul. Pe măsură ce ziua trecea, își pierdea însuflețirea și entuziasmul și se risipea. Acum, întâlnirea cu Emma Lovenstein nu i se mai părea o idee atât de bună ca seara trecută. Dacă se gândea mai bine, întâlnirea aceea nu avea niciun sens, era rezultatul unei decizii necugetate luate sub influența alcoolului și a medicamentelor. Nici măcar n-o cunoștea pe acea femeie, se lăsaseră îmbătați amândoi de un scurt schimb de mesaje, dar probabil că îl aștepta o decepție.

April opri mașina în fața terminalului. În timp ce se îmbrățișau de rămas-bun, femeia încercă să-l încurajeze.

— Știi foarte bine la ce te gândești, Matt. Știi foarte bine că ți-e teamă și că acum regreti că te-ai implicat, dar te implor, du-te la întâlnirea asta!

El încuviință din cap, trânti portiera în urma lui și își luă geanta din portbagaj. Îi mai făcu prietenei lui un ultim semn de la revedere, apoi intră în clădire.

Matthew traversă rapid holul. Întrucât se înregistrase online, trecu repede de controlul de securitate și se îndreptă spre imbarcare. Când se ridică pentru a urca în avion, fu cuprins de îndoială, apoi de frică. Transpira și nenumărate gânduri contradictorii i se învălmășeau în minte. Pentru o clipă, fața lui Kate îi apăru cu o claritate stupefiantă, dar refuză să cadă pradă vinei. Clipi de mai multe ori pentru a alunga acea imagine și îi prezentă biletul însoțitoare de bord.

Magazinul Bergdorf Goodman
Fifth Avenue
Ora 16:15

Emma se plimba printre standurile marelui magazin newyorkez cam dezorientată. Totul era intimidant, de la clădirea imensă din marmură albă până la înfățișarea sofisticată a vânzătoarelor frumoase ca niște fotomodele, care te făceau să te simți jalnic. În sinea ei, Emma se gândea că un magazin „ca ăla” – în care nu întrebai care sunt prețurile, în care trebuia să fii frumos, bogat și sigur pe tine fie și numai pentru a încerca o haină – nu era făcut pentru ea, dar în ziua aceea se simțea în stare să-și depășească inhibițiile. Era absurd, dar credea mult în acea întâlnire. Noaptea trecută aproape că nu dormise deloc; dimineața se trezise devreme și, plină de nerăbdare, pierduse mai bine de-o oră pentru a găsi o ținută care s-o avantajeze. După multe încercări și ezitări, alesese în cele din urmă o combinație care îi venea bine: o bluză ciocolatie brodată cu fire arâmii și o fustă creion cu talie înaltă, din mătase neagră. Pentru a-și completa ținuta, avea nevoie de un palton demn de acest nume. Al ei era o vechitură fără formă. De când intrase în magazin, pașii o duceau mereu spre un superb mantou din brocart. Pipăi stofa de mătase ornată cu desene țesute cu fir de aur și argint. Era atât de frumos, încât nici nu îndrăznea să-l îmbrace.

— Pot să vă ajut, doamnă? o întrebă o vânzătoare.

Emma ceru să probeze mantoul. Îi venea de minune, dar costa două mii șapte sute de dolari. Era o extravaganță pe care nu și-o permitea. La prima vedere, salariul ei părea destul de bun, numai că locuia în Manhattan, unde totul era extrem de scump. Mai ales că o bună parte a economiilor i se ducea pe ședințele săptămânale de psihanaliză. O cheltuială vitală. Margaret Wood, psihoterapeuta ei, o salvase atunci când îi fusese cel mai rău. O învățase să se protejeze, să

ridice bariere pentru a nu se lăsa înghițită de frică sau de nebulie.

Și iată că acum se punea în pericol.

Emma ascultă de glasul rațiunii și ieși din cabina de probă.

— Nu-l iau, zise ea.

Mulțumită că nu cedase ispitei, se îndreptă spre ieșirea din magazin. Aruncând însă o ultimă privire la raionul de încălțăminte, văzu o pereche de pantofi decupați, Brian Atwood, din piele de piton, de culoare roz prăfuit și cu niște tocuri ametoare. Modelul expus era chiar mărimea ei. Își strecură piciorul în pantof și se transformă în Cenușăreasa. Genul de pantofi capabili să facă perfectă orice ținută. Uitând de bunele decizii luate, Emma își scoase cardul de credit pentru a plăti prețul visului: o mie cinci sute de dolari. Înainte de a merge la casă, se întoarse pentru a cumpăra și mantoul din brocart. Bilanțul acelei escapade de shopping: salariul pe o lună și jumătate evaporat în câteva minute.

Ieșind pe Fifth Avenue, Emma fu izbită de frigul de afară. Dârdâind, își înnodă fularul la gât și lăsă capul în jos pentru a se apăra de vânt, dar mușcătura lui era aprigă. Ochii îi lăcrimau, obrajii îi ardeau. Nu se încumetă să-și continue drumul pe jos. Înaintă până la bordură pentru a chema un taxi și îi dădu șoferului adresa salonului de coafură, cerându-i să facă un ocol pe la Rockefeller Center unde îi lăsă portarului de la Imperator geanta cu paltonul uzat și pantofii vechi.

Salonul de coafură al lui Akahiko Imamura era un spațiu vast și luminos în centrul cartierului Upper East Side: pereți bej, etajere din lemn de culoare gălbuie, canapele mari de piele, console transparente împodobite cu orhidee.

Emma își spuse numele domnișoarei de la recepție care verifică programarea pe tableta ei electronică. Totul era în ordine, manevra lui Romuald funcționase. În timp ce-l aștepta pe maestru, un asistent îi spălă părul, masându-i delicat pielea capului. Sub efectul degetelor lui agile, Emma

se relaxă, uitând de cheltuielile pe care le făcuse, de starea de încordare și de griji, și savură cu voluptate confortul și rafinamentul locului. Apoi Imamura intră în salon și o salută, ținându-și spatele drept și privirea în jos. Emma scoase din poșetă o fotografie a lui Kate Beckinsale pe care o decupase dintr-o revistă.

— Îmi puteți face ceva în genul ăsta?

Imamura nici nu se uită la fotografie. În schimb, observă îndelung fața clienței lui și îi șopti câteva cuvinte în japoneză colaboratorului său, specialist în vopsirea părului. Apoi se înarmă cu o foarfecă și începu să taie câteva șuvițe. Lucră vreo douăzeci de minute, după care o dădu pe mâna unui asistent care îi aplică un îndrăzneț șaten-roșcat de la rădăcini până la vârfuri. După terminarea vopsitului, Imamura îi clăti el însuși părul Emmei și se ocupă din nou de coafura ei. Șuviță cu șuviță, îi răsuci părul pe o perie rotundă mare și îl uscă, apoi îi dădu drumul și i-l aranjă cu degetele.

Rezultatul era uimitor. Părul îi era ridicat într-un elegant coc răsucit. O coafură delicată și sofisticată care îi lumina fața și îi scotea în evidență ochii verzi și feminitatea. Emma se apropie de oglindă, fascinată de noua ei imagine. Câteva șuvițe rebele și ondulate ieșeau din coc și făceau coafura să mai naturală. Cât privește culoarea, aceasta era pur și simplu perfectă. Arăta mai bine decât Kate Beckinsale! Niciodată nu fusese atât de frumoasă.

Era așadar foarte veselă când se urcă în taxi pentru a se duce în East Village. În mașină, își scoase trusa de machiaj și mai adăugă un pic de roz în obraji, un fard auriu pe pleoape și o nuanță de ruj corai pe buze.

Era ora 20:01 când intră pe ușa de la Number 5, micuțul restaurant italianesc din sudul parcului Tompkins Square...

*

Cursa Delta 1816 ateriză pe aeroportul Kennedy cu câteva minute întârziere. În spatele avionului, Matthew își privi cu nervozitate ceasul. Era ora 19:18. După debarcare, se năpusti spre șirul de taxiuri și așteptă vreo zece minute până să prindă o mașină. Îi dădu șoferului adresa restaurantului și, ca în filme, îi promise un bacșiș gras dacă ajungea la timp. Și la New York vremea era incredibil de blândă pentru luna decembrie. Traficul era aglomerat, dar nu chiar așa cum își imaginase. Destul de rapid, taxiul reuși să iasă din Queens și să o ia pe Williamsburg Bridge pentru a se strecura apoi pe străduțele din East Village. Era ora 20:03 când mașina opri în față la Number 5.

Matthew inspiră adânc. Ajunsesse la timp. Poate chiar sosise primul. Plăti cursa și coborî din mașină. Se simțea nervos și nerăbdător în același timp. Trase din nou aer în piept pentru a-și recăpăta calmul și împinse ușa restaurantului italianesc.

6

Hazardul întâlnirilor

„Timpul este stăpânul absolut al oamenilor: el este în același timp creatorul și mormântul lor, le dă ceea ce îi place lui și nu ceea ce îi cer ei.”
William Shakespeare

Restaurantul Number 5

New York

Ora 20:01

Emma se prezentă la recepția restaurantului, emoționată. Fu întâmpinată de o tânără drăguță, cu zâmbet prietenos.

— Bună seara, am întâlnire cu domnul Matthew Shapiro. A rezervat o masă pentru două persoane.

— Matthew este la New York? exclamă femeia. Asta-i o veste nemaipomenită!

Ea își verifică lista cu rezervări, dar, în mod evident, numele lui Matthew nu figura pe ea.

— Probabil că a sunat direct pe mobilul soțului meu, Vittorio.

Zăpăcitul ăsta a uitat să-mi spună, dar nu-i nimic, o să vă găsesc un loc frumos la mezanin, promise ea părăsind barul de la recepție.

Emma observă că tânăra e însărcinată. Sarcina era chiar destul de avansată.

— Vreți să vă scap de palton?

— O să-l păstrez.

— Este superb.

— Având în vedere cât m-a costat, mă bucur să văd că face impresie!

Cele două femei își zâmbiră.

— Numele meu e Connie.

— Încântată, eu sunt Emma.

Urcară câteva trepte de lemn care ducea la un mezanin cu tavanul boltit.

Patroana restaurantului îi arată clientei sale o masă pe margine, care ieșea în afară deasupra sălii principale.

— Să vă servesc un aperitiv? Pe frigul ăsta, ce-ați zice de un pahar de vin fiert?

— O să-l aștept pe Matthew.

— Foarte bine, zise Connie întinzându-i meniul, după care dispăru.

Emma se uită în jur. Restaurantul era călduros și intim, foarte plăcut. Un mic text din meniu te informa că localul se numește „Number 5” în onoarea lui Joe DiMaggio. Când evolua la Yankees, celebrul jucător de baseball purta într-adevăr un tricou cu acest număr. Pe zidul din cărămidă, o fotografie a campionului alături de Marilyn Monroe îți dădea de înțeles că cei doi luaseră cândva masa în acel restaurant. Era greu de crezut, dar ideea era frumoasă.

Emma își privi ceasul: era ora 20:04.

*

Restaurantul Number 5

New York

Ora 20:04

— Matthew! Ia te uită ce surpriză! exclamă Vittorio văzându-și prietenul intrând pe ușa restaurantului.

— Vittorio, îmi pare bine să te revăd!

Cei doi bărbați se îmbrățișară.

— De ce nu m-ai anunțat că vii?

— Am sunat-o pe Connie azi-dimineață. Ea nu-i aici?

— Nu, a rămas acasă. Mai nou, Paul face otită după otită.

— E mare deja, ce vârstă are?

— Împlinește un an luna viitoare.

— Ai o fotografie cu el?

— Da, uite cât a crescut!

Vittorio scoase portofelul din buzunar și îi arată fotografia unui bebeluș frumos și bucălat.

— Este deja un flăcău voinic, zise Matthew zâmbind.

— Da, asta fiindcă îi pun pizza în biberon! glumi patronul restaurantului, aruncând o privire pe lista rezervărilor.

— Ah, văd că i-ai cerut lui Connie să-ți rezerve „masa îndrăgostiților”! Sper că e drăguță invitata ta!

— Nu te ambala, îl temperă el jenat. N-a sosit încă?

— Nu, masa este liberă. Vino, te conduc! Te servesc cu un aperitiv?

— Nu, mersi, o s-o aștept pe Emma.

*

Restaurantul Number 5

New York

Ora 20:16

„Matthew Shapiro, după câte se pare, părinții tăi nu te-au învățat că punctualitatea era politetea regilor...” îi reproșă în gând Emma uitându-se la ceas.

De la mezanin, tânăra putea să observe ușa restaurantului. De câte ori se deschidea, se aștepta să-l vadă pe Matthew și de fiecare dată era decepționată. Întoarse privirea spre fereastră. Începuse să ningă. Câțiva fulgi argintii și pufoși dansau în lumina felinarelor. Emma oftă ușor, apoi scoase telefonul mobil din geantă pentru a vedea dacă are vreun mesaj.

Nimic.

După o clipă de ezitare, se hotărî să trimită un e-mail de pe smartphone. Câteva propoziții nonșalante care îi mascau nerăbdarea.

Dragă Matthew,

Am ajuns la Number 5.

Te aștept înăuntru.

Pizza cu anghinare, parmezan și rucola arată grozav!

Vino repede, mor de foame!

Emma

*

Restaurantul Number 5

New York

Ora 20:29

— Văd că prințesa ta se lasă așteptată! remarcă Vittorio, venind lângă prietenul său, la mezanin.

— Așa este, recunosc Matthew.

— Nu vrei s-o suni?

— Nu ne-am dat numerele de telefon.

— Ei haide, nu-ți face griji, suntem în Manhattan! Știi bine că noi, newyorkezii, nu prea le avem cu punctualitatea...

Matthew schiță un zâmbet crispat. Fiindcă nu putea s-o sune pe Emma, îi scrisese un mesaj pentru a-i semnala că ajunsese:

Dragă Emma,

Prietenul meu Vittorio ține cu tot dinadinsul să-ți dea să guști un vin din Toscana. Un Sangiovese produs într-o mică podgorie de lângă Sienne. Vorbește fără oprire despre vinurile italienești pe care le consideră cele mai bune din lume. Vino repede și închide-i gura!

Matt

*

Restaurantul Number 5

New York

Ora 20:46

Emma se simțea umilită. Tipul era un mitocan! Întârzia trei sferturi de oră și nu dădea niciun e-mail sau măcar un telefon la restaurant ca să-și ceară scuze!

— Vreți să-l sun pe Matthew pe mobil? îi propuse Connie. Patroana îi simțise tulburarea. Stânjenită, Emma băgui:

— Eu... ăăă... Da, vreau.

Connie formă numărul lui Matthew, dar intră căsuța vocală.

— Nu vă faceți griji, o să ajungă. Fără îndoială, e din cauza zăpezii.

Un ușor „bip” îi semnală intrarea unui e-mail.

Emma își plecă ochii spre ecranul telefonului. Era un mesaj de eroare de tipul „utilizator necunoscut” care îi semnală că e-mailul pe care i-l trimisese lui Matthew nu putuse fi expediat.

„Ciudat...”

Verifică adresa și mai făcu o încercare soldată cu un nou eșec.

*

Restaurantul Number 5

New York

Ora 21:13

— Cred că n-o să mai vină, zise Matthew, acceptând sticla de bere pe care i-o întindea Vittorio.

— Nu știu ce să-ți spun, se întristă prietenul lui. *La donna è mobile, qual piuma al vento*⁸...

— Așa se pare, oftă Matthew.

Îi trimisese alte două e-mailuri Emmei și nu primise niciun răspuns. Se uită la ceas și se ridică de la masă.

— Îmi chemi un taxi ca să mă ducă la aeroport?

— Ești sigur că nu vrei să rămâi la noi peste noapte?

— Nu, îți mulțumesc. Îmi pare rău că ți-am ținut masa ocupată degeaba. Sărut-o pe Connie din partea mea!

Matthew părăsi restaurantul la ora 21:30 și ajunse la aeroport la 22:10. Pe drum, își confirmă zborul de întoarcere. Se înregistrează la penultima cursă a zilei.

---

⁸ „Femeia este schimbătoare, ca o pană dusă de vânt” (it. în original). (N. a.)

Avionul decolă din New York la ora prevăzută și ateriză la Boston la 00:23. La ora aceea, aeroportul Logan nu era prea animat. Matthew luă un taxi și ajunse înapoi acasă înainte de ora 1:00 dimineața.

Când intră în casa lui din Beacon Hill, constată că April se culcase deja. Băgă capul pe ușa de la camera lui Emily și se asigură că fata doarme dusă, apoi se întoarce în bucătărie. Își puse un pahar mare cu apă și deschise automat laptopul care rămăsese pe bar. Consultându-și e-mailul, constată că avea un mesaj de la Emma Lovenstein. Un mesaj care în mod ciudat nu figura decât pe calculator, nu și pe telefon.

*

Restaurantul Number 5

New York

Ora 21:29

Emma închise ușa restaurantului în urma ei și urcă în taxiul pe care i-l chemase Connie. Vântul se mai potolise, dar zăpada care cădea neîncetat începea să se aștearnă. În mașină, încercă să alunge gândurile negative care o asaltau, dar furia era prea puternică. Se simțea umilită și trădată. Îi era ciudă că se lăsase iarăși prinsă în capcană de un bărbat, că se încrezuse în cuvinte frumoase, că fusese atât de naivă. Ajungând în holul imobilului 50 North Plaza, o luă pe scări pentru a coborî la subsol. Spălătoria comună era pustie și lugubră. Străbătu culoarele cenușii cu pereți murdari pentru a ajunge la tomberoanele de gunoi, în partea cea mai sumbră și mai sordidă a clădirii. De furie, își rupse tocurile de la pantofi și le aruncă într-unul dintre containerele metalice. După ce fu sfâșiat cu mâinile goale, paltonul exorbitant de scump avu aceeași soartă.

Plângând, Emma luă ascensorul până la apartamentul ei. Deschise ușa, ignoră scheunăturile câinelui, se dezbracă și făcu un duș rece. Simțea din nou cum o cuprinde dorința nestăpânită de a-și face rău, de a întoarce împotriva ei acea

violență care o asalta. Suferea atât de mult, încât nu-și mai stăpânea emoțiile. Era epuizant și îngrozitor. Cum putea să treacă în doar câteva minute de la exaltare la o stare depresivă? Să alterneze într-un timp atât de scurt bucuria cea mai intensă cu gândurile cele mai negre?

Îi clănțâneau dinții. Ieși din cabina de sticlă, se înfolfi în prosopul de baie, luă un somnifer din dulăpiorul cu medicamente și se băgă în pat. În ciuda pastilei, nu reuși să adoarmă. Se răsucea pe toate părțile, căutând o poziție prielnică somnului, apoi, resemnată, începu să fixeze cu disperare tavanul. În mod clar, era prea enervată pentru a adormi. Nemairezistând, pe la ora 1 noaptea își deschise laptopul pentru a-i trimite un ultim e-mail bărbatului care îi stricase seara. Furioasă, ridică eleganta carcasă împodobită cu un autocolant ce înfățișa o frumoasă Evă stilizată.

*

Consternat, Matthew observă e-mailul trimis de Emma.

De la: Emma Lovenstein

Către: Matthew Shapiro

Subiect: Ești un nemernic!

Contrar a ceea ce m-ai făcut să cred, n-ai pic de curtoazie, n-ai nicio educație! Nu-mi mai scrie, nu-mi mai trimite mesaje!

De la: Matthew Shapiro

Către: Emma Lovenstein

Subiect: Re: Ești un nemernic!

Despre ce vorbești, Emma? Te-am așteptat toată seara la restaurant! Și ți-am trimis două e-mailuri la care nu mi-ai răspuns!

Așa, ia-mă la mișto! Ce joc mai e și ăsta? Măcar fă efortul de a inventa o scuză cât de plauzibilă: frigul, zăpada. Alege ce vrei tu...

Zăpada? Nu înțeleg ce-mi reproșezi, Emma.
Până la urmă, tu ești cea care mi-a tras
clapa!

Eu eram acolo, Matthew! Te-am așteptat toată
seara. Și n-am primit niciun e-mail de la tine!

Atunci probabil ai greșit restaurantul.

Nici vorbă. Nu există decât un restaurant Number
5 în East Village. Ba chiar am vorbit și cu
prietena ta Connie, soția lui Vittorio.

Minți! Connie nu era la restaurant în seara
asta!

Ba era! Este drăguță, brunetă, cu părul scurt și
este însărcinată în cel puțin opt luni.

Vorbești prostii! Connie a născut de aproape
un an!

Înainte de a da clic pe touchpad pentru a trimite mesajul,
Matthew ridică privirea din ecran. Discuția aceea era
absurdă. Emma părea de bună-credință, dar argumentele ei
nu aveau niciun sens. Nu era nimic rațional în ceea ce
spunea.

Luă o gură de apă și își frecă pleoapele.

„Referința asta la zăpadă, la sarcina lui Connie...”

Se încruntă și recită cu atenție toate mesajele pe care i le
trimisese Emma de ieri încoace. Deodată, ceva îl făcu să
încremenească – un amănunt care nu era deloc lipsit de
importanță – și o idee nebunească îi trecu prin minte.
Întrebă:

Emma, în ce dată suntem azi?

Știi foarte bine: în 20 decembrie.

În ce an?

Dacă o să continui să-ți bați joc de mi...

Spune-mi în ce an, te rog!

„Tipul ăsta e nebun”, gândi ea, cu degetele crispate pe tastatură. Dar, ca să fie cu conștiința împăcată, verifică totuși e-mailurile primite de la Matthew. Toate erau datate 20 decembrie... 2011. Cu exact un an mai târziu față de ziua în care se aflau...

*

Cuprinsă de groază, Emma închise computerul.

Avu nevoie de mai multe minute pentru a îndrăzni să formuleze mental situația.

Ea trăia în 2010.

Matthew trăia în 2011.

Și, dintr-un motiv care îi scăpa, laptopul părea să fie singurul lor mijloc de comunicare.

- GUILLAUME MUSSO -

**Partea a doua –
Viați paralele**

- MĂINE -

A treia zi

7

Vieți paralele

„Frica nu se poate lipsi de speranță,
și nici speranța, de frică.”

Baruch Spinoza

A doua zi

21 decembrie

Când se trezire în ziua următoare, Emma și Matthew avură amândoi același reflex: își verificară cu nerăbdare e-mailul și răsufară ușurați văzând că nu au niciun mesaj.

— Tati, mergem să-mi văd cadourile de Moș Crăciun în dimineața asta? întrebă Emily, dând buzna în bucătărie și aruncându-se în brațele lui.

Matthew o urcă pe un taburet, alături de el.

— Mai întâi, spunem bună ziua, îi aminti el.

— 'Nă ziua, tati, bolborosi ea, frecându-se la ochi.

El se aplecă pentru a o îmbrățișa. Fetița insistă:

— Deci spune, mergem? Mi-ai promis!

— Bine, scumpa mea. O să mergem să vedem cadourile în magazine ca să-i poți scrie apoi lui Moș Crăciun.

„Ritualul Crăciunului...” Oare trebuia s-o mai lase pe Emily să creadă în acea fantezie? N-avea o părere tranșantă în privința asta. În general, nu îi plăcea să-și mintă fata, pe de altă parte, poate că era cam prea devreme s-o priveze de acea magie. Ca urmare a traumatismului provocat de moartea lui Katy, Emily avusese un an foarte greu. Credința în miraculos putea avea un efect benefic asupra moralului fetiței. Așa că, Matthew hotărâse să prelungească iluzia și să amâne pentru anul viitor dezvăluirea „marelui secret”.

— Cine vrea cereale cu iaurt? întrebă April cu veselie, coborând scara.

— Eu! Eu! strigă Emily, sărind de pe taburetul ei și repezindu-se s-o îmbrățișeze pe tânăra femeie.

Aceasta o prinse din zbor și o mângâie drăgăstos pe cap.

— Vii cu noi la magazinul de jucării? o întrebă Emily.

— April lucrează azi, zise Matthew.

— Dar e duminică! obiectă fetița.

— E ultimul weekend dinaintea Crăciunului, explică April. Galeria e deschisă în fiecare zi pentru ca adulții să-și poată face și ei cadouri, dar nu mă duc decât la prânz, așa că pot să merg cu voi de dimineață.

— Nemaipomenit! Și poți să-mi faci o cană mare de ciocolată caldă cu minibezele?

— Dacă tati e de acord...

Matthew dădu din cap. April îi făcu un semn cu ochiul, deschise radioul și se apucă să pregătească micul-dejun.

— Așadar, cum a fost aseară? întrebă ea.

— Un fiasco, murmură el, punând o capsulă de cafea în espressor.

Apoi aruncă o privire spre Emily. Așteptându-și ciocolata caldă, fetița se juca *Angry Birds* pe tabletă, omorând porcușori verzi. Cu voce scăzută, Matthew îi povesti colocatarei lui incredibila aventură din seara trecută.

— Povestea asta nu-mi miroase a bine, recunosc eu ea. Ce-ai de gând să faci?

— Nimic, pur și simplu nimic. O să uit toată povestea și sper să nu mai primesc niciun mesaj de la femeia asta.

— Te-am prevenit: flirtatul pe Internet e foarte periculos.

— Da' știi că ai tupeu?! Nu tu m-ai încurajat s-o invit la restaurant?

— Doar ca să nu-ți faci speranțe deșarte! Recunoaște și tu că era prea frumos ca să fie adevărat: o femeie care avea același simț al umorului, aceleași gusturi și care reușise atât de repede să te facă să lași garda jos.

— Ar fi trebuit să fiu mai atent, recunosc eu el.

Ca pentru a răsuci cuțitul în rană și a-i spori îngrijorarea, April îi povesti o serie de escrocherii de pe Internet. Povesti triste cu persoane naive care crezuseră că și-au întâlnit alesul inimii online, și care își dăduseră seama apoi, cam târziu, că li se întinsese o cursă pentru a fi jecmănite.

— Fata asta ori e nebună, ori are intenții necurate, continuă ea. În ambele cazuri, în mod sigur a cules ceva informații despre tine, dacă te-a prins cu atâta ușurință în capcană. Sau e vorba de cineva care te cunoaște bine și care operează folosind o identitate falsă.

„N-o fi una dintre studentele mele?” se întrebă Matthew.

Își aminti dintr-odată de un episod sordid și tragic, petrecut în urmă cu un an la Emmanuel College, o universitate catolică din Boston. Crezând că stă de vorbă online cu iubitul ei, o studentă acceptase să se dezbrace în fața camerei web a computerului. Din păcate, nu logodnicul ei se afla în spatele camerei video, ci un tip care îi uzurpase profilul. Individul înregistrase scena pentru a o șantaja pe fată. Îi ceruse o sumă foarte mare de bani ca să nu difuzeze înregistrarea video. Pentru a-și face amenințarea credibilă, trimisese noaptea extrase din film unor cunoscuți ai studentei. Copleșită de rușine și îngrozită de consecințele gestului ei, se spânzurase și fusese găsită în camera ei a doua zi dimineată.

Amintirea acelei tragedii îi provocă lui Matthew un frison de spaimă. Simți cum îl trec sudori reci pe șira spinării.

„N-am fost suficient de prudent!” își reproșă el din nou. Dacă se gândea bine, i-ar fi plăcut ca femeia aceea să fi fost doar o escroacă, dar înclina să creadă că era mai degrabă bolnavă mintal. „O tipă care crede că trăiește în 2010 e în mod clar dusă cu pluta.”

Deci o persoană potențial periculoasă.

Făcu lista tuturor lucrurilor pe care i le spusese despre el: numele, strada pe care locuia, universitatea la care predă. Individul mai știa că are un copil de patru ani și jumătate, că face jogging în parc marțea și joia dimineată, că fata lui învață la școala Montessori, împrejurările în care își pierduse soția...

„Știe tot...” În orice caz, suficient de mult dacă ar fi vrut să-l discrediteze ori să-l agreseze. Sau dacă voia să-i facă

rău lui Emily. Destăinuindu-se astfel, avea deodată impresia că își pusese în pericol o parte a existenței.

„Nu, ești paranoic”, se temperă el. Probabil că nu avea să mai audă niciodată de Emma Lovenstein și, pe viitor, pățania aceea avea să-i fie învățătură de minte. Puse pe o tavă ceașca pe care i-o întindea April și hotărî să uite pentru totdeauna acea poveste.

— Vino să stai pe scaun, scumpa mea, ciocolata e gata!

*

— Zâmbiți!

O oră mai târziu, April îi fotografia pe Emily și pe Matthew în fața intrării de la Toys Bazaar, una dintre clădirile cele mai importante ale orașului.

Situat la colțul dintre Copley Square și Clarendon Street, magazinul era templul jucăriilor din Boston. Înainte cu câteva zile de Crăciun, atmosfera era foarte plăcută: animație, muzică, bomboane... Emily îi dădu o mână tatălui ei și pe cealaltă lui April. De o parte și de alta a ușilor batante, îi întâmpinară niște portari îmbrăcați în personaje din filmul *Tărâmul monștrilor*, oferindu-le acadele. Străbătură primele raioane cu încântare. Dacă etajele superioare ale magazinului erau rezervate aparatelor high-tech (console, figurine cu control vocal, jocuri electronice), parterul acorda importanță mai mare jucăriilor tradiționale: animăluțe de pluș, cuburi de lemn, LEGO, păpuși.

Emily făcu ochii mari în fața animalelor de pluș în mărime naturală.

— Ce blană catifelată are! se miră ea, mângâind o girafă înaltă de șase metri.

Fără doar și poate locul era magic, spectaculos și te reîntorcea rapid în lumea copilăriei. April se minună îndelung în fața unei impresionante colecții de păpuși Barbie, în timp ce Matthew rămase cu gura căscată văzând

un tren electric gigant ale cărui șine șerpuiau pe zeci de metri.

El o lăsă pe Emily să alerge câteva minute printre raioane, apoi se lăsă în genunchi pentru a ajunge la nivelul feței fetiței.

— Bun, cunoști regulile: poți alege două cadouri, dar trebuie să încapă în camera ta.

— Deci, girafa nu, ghici Emily, mușcându-și buza.

— Ai înțeles foarte bine, scumpa mea.

Însoțită de April, fetița avu nevoie de mult timp ca să-și aleagă un ursuleț de pluș dintre cele vreo sută de modele propuse. Cu un aer distrat, Matthew ajunsese în spațiul unde erau expuse niște modele metalice de tip Meccano, apoi schimbă câteva cuvinte cu un magician care se plimba prin fața scârilor rulante. Chiar și de departe, nu o scăpa din ochi pe fiica lui, fericit s-o vadă atât de entuziasmată. Dar acele momente de fericire redeșteptau durerea pierderii lui Kate. I se părea atât de nedrept să nu poată împărți acele clipe cu ea! Se pregătea să se întoarcă la April, când îi sună telefonul. Numărul lui Vittorio Bartoletti se afișă pe ecran.

Răspunse și încercă să acopere cu vocea lui hărmălaia din jur.

— Salut, Vittorio!

— Bună, Matt! Unde ești, într-o creșă?

— Fac cumpărături de Crăciun, bătrâne.

— Preferi să mă suni tu?

— Dă-mi două minute!

Îi făcu un semn lui April ca s-o anunțe că iese să fumeze o țigară, apoi ieși din magazin și traversă strada, ajungând în Copley Square.

Mărginită de copaci și organizată în jurul unei fântâni arteziene, piața era cunoscută pentru contrastele ei arhitecturale. Toți turiștii făceau aici aceeași fotografie fascinantă: Trinity Church, cu arcele, porticurile și vitraliile ei, reflectată în geamurile celui mai înalt zgârie-nori din oraș,

Hancock Tower. În acea duminică însorită, locul era animat, dar mult mai liniștit decât magazinul.

Matthew se așeză pe o bancă și își sună prietenul.

— Așadar, Vittorio, ce mai face Paul? I-a trecut otita?

— E mai bine, mulțumesc. Dar tu, ți-ai revenit după întâmplarea ciudată de aseară?

— Am uitat-o deja.

— De fapt, de-asta te-am sunat. Azi-dimineață i-am povestit lui Connie pățania ta și a fost foarte tulburată.

— Chiar?

— Și-a amintit deodată ceva. Acum aproape un an, într-o seară în care eu nu eram la Number 5, Connie a primit în restaurant o tânără. O fată care pretindea că are întâlnire cu tine. Te-a așteptat mai bine de o oră, dar n-ai venit.

Matthew simți că i se taie picioarele.

— Dar de ce nu mi-a vorbit niciodată despre asta?

— S-a întâmplat cu doar câteva zile înainte de accidentul lui Kate. Connie a vrut să te sune ca să-ți spună, dar moartea soției tale a făcut ca incidentul să pară lipsit de importanță. Chiar uitase de el până când i l-am reamintit eu azi-dimineață.

— Știi cum arăta femeia asta?

— Din câte mi-a zis Connie, era o neworkeză de vreo treizeci de ani, drăguță și elegantă. Connie e la mama ei, cu Paul, dar i-am zis să te sune după-amiază. O să-ți spună ea mai multe.

— Poți să afli data exactă la care a venit femeia aia?

— Ascultă, sunt în mașină, în drum spre restaurant. O să încerc să găsesc rezervarea în baza noastră de date. Connie și-a amintit că era în seara în care venise să ia masa vărul ei din Hawaii.

— Mulțumesc, Vittorio! Aștept să mă suni. Este foarte important.

*

New York

Restaurantul Imperator

Serviciul de prânz

Emmei îi tremură ușor mâna în timp ce turna vinul alb în niște pahare de cristal cu formă romboidală.

— Doamnă, domnule, la pulpele de broască caramelizate, date prin pesmet de turtă dulce și servite cu sote de mazăre fină cu usturoi, vă recomand un vin de pe valea Ronului: un Condrieu din 2008, produs din soiul Viognier.

Tânăra își dresese vocea. Nu doar mâna îi tremura. Totul în ea se clătina. Seara trecută o tulburase rău de tot. Nu dormise aproape deloc și avea niște arsuri puternice la stomac.

— Savurați vivacitatea acestui Condrieu echilibrat, viguros! Este un vin aromat, exuberant și floral.

Emma termină servirea, apoi îi făcu semn asistentului ei, anunțându-l că are nevoie de o pauză.

Cuprinsă de amețală, plecă din sala de mese și se închise în toaletă. Avea febră, transpira și un vâjâit continuu și dureros îi sfredelea țeasta. Îi venea să vomite. De ce îi era așa de rău? De ce se simțea atât de fragilă? Atât de epuizată? Avea nevoie de somn. Atunci când era obosită, nu mai judeca limpede. Gândurile negative o asaltau aproape fără încetare, rupând-o de realitate și aruncând-o într-o lume de fantasme înspăimântătoare.

Scuturată de convulsii, se aplecă deasupra chiuvetei și vomită tot ce mâncase la micul-dejun și rămase mai bine de un minut în acea poziție, încercând să-și revină. Povestea aceea cu e-mailul venit din viitor o îngrozea. Ea trăia în *decembrie 2010*. Nu putea să corespundea cu un bărbat care trăia în *decembrie 2011*! Bărbatul acela era fie un bolnav mintal, fie un individ periculos. În ambele cazuri, reprezenta o amenințare. Pentru ea și pentru sănătatea ei mintală. Avusese de-a face cu destui nebuni, însă, de data aceea, era prea de tot! În ultimele luni, starea ei se îmbunătățise, dar în ziua aceea se simțea din nou cuprinsă

de anxietate. Ar fi avut nevoie de medicamente ca să se mai liniștească. Ar fi avut nevoie să stea de vorbă cu psihiatra ei, dar chiar și Margaret Wood dăduse bir cu fugiții, fiind plecată în vacanța de Crăciun la Aspen.

„Fir-ar să fie!”

Se ridică și se privi în oglindă, cu mâinile sprijinite pe cele două laturi ale lavaboului. Un firicel de bilă îi atârna de buze. Se șterse cu un prosop de hârtie și își dădu cu puțină apă pe față. Trebuia să se calmeze și să-și revină în fire. Individul acela nu putea să facă nimic împotriva ei. Dacă va încerca s-o contacteze din nou, îi va ignora mesajele. Dacă va insista, va anunța poliția.

Iar dacă va încerca să se apropie de ea, va ști ce să facă: purta mereu în geantă un pistol cu șocuri electrice, un Taser roz, care semăna mai mult cu o jucărie sexuală decât cu o armă de autoapărare, dar care era al naibii de eficient. Un pic mai liniștită, Emma trase adânc aer în piept, își aranjă părul și se întoarse la lucru.

*

Boston

— Pot să-mi iau un *lobster roll*⁹ cu cartofi prăjiți? întrebă Emily.

— Mai bine cu o salată, îi propuse Matthew.

— Da' de ce? E mai bine cu cartofi prăjiți!

— Bine, cedă el, dar atunci, nu-ți mai iei desert. Ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles, aprobă fetița, încercând să-i facă cu ochiul lui tatălui ei.

Erau așezați la o masă pe terasa de la Bistro 66, pe Newbury Street. După raita dată prin magazinul de jucării, April plecase spre galeria ei. Matthew era fericit să vadă că lui Emily încă îi sclipesc ochii de bucurie. O întrebă ce cadouri are de gând să-i ceară lui Moș Crăciun în scrisoare.

---

⁹ Chiflă pentru hot-dog umplută cu salată de homar. (N. a.)

Emily scoase ipod-ul din rucsăcelul ei și întrebă dacă nu poate să-i trimită mai bine un e-mail lui Moș Crăciun, dar Matthew refuză. Tendința aceea de a introduce tehnologia în toate dimensiunile vieții cotidiene începea să-l agaseze tot mai mult. Mai ales în acea zi!

Tocmai li se adusese sendvișul cu homar, când îi sună telefonul. Era Vittorio. Connie nu se întorsese încă acasă, dar se interesase el și găsisese ziua în care venise la restaurant tânăra care susținuse că are întâlnire cu Matthew.

— Ieri s-a împlinit fix un an: 20 decembrie 2010.

Matthew închise ochii și oftă. Coșmarul continua.

— Dar asta nu e tot zise Vittorio. Imaginează-ți că am o înregistrare în care poate fi văzută!

— Cine?

— Femeia asta.

— E o glumă?

— Stai să-ți explic! În noiembrie anul trecut, restaurantul nostru a fost spart în două rânduri, noaptea, la interval de câteva zile.

— Îmi amintesc. Credeai că este o lovitură a fraților Mancini.

— Da, fiindcă facem concurență, dar n-am reușit nici până acum să dovedesc nimic. Pe scurt, în perioada aia, atât polițiștii, cât și cei de la compania de asigurări ne-au recomandat să montăm camere de supraveghere. Timp de aproape trei luni, camerele video au funcționat douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Se înregistra tot, iar imaginile erau transmise către un server și arhivate pe hard diskuri.

— Și ai reușit să pui mâna pe imaginile din seara de 20 decembrie?

— Exact! Ba chiar am găsit-o și pe fată. Este singura femeie care a venit neînsoțită în seara aia.

— Nici nu speram așa ceva, Vittorio! Poți să-mi trimiți o copie?

— Ți-am trimis-o deja prin e-mail, prietene.

Matthew închise telefonul și își scoase laptopul din geantă pentru a-l conecta la rețeaua wi-fi a restaurantului. Tot nu avea nicio veste de la Emma Lovenstein, dar văzu e-mailul de la Vittorio. Înregistrarea video era voluminoasă, așa că dură ceva timp până se încarcă.

— Tati, pot să-mi iau o prăjitură cu ciocolată?

— Nu, scumpo, am spus fără desert. Termină-ți sendvișul!

Matthew porni înregistrarea video. Deloc surprinzător, imaginea avea rezoluția proastă a unei camere de supraveghere și era neclară. Secvența pe care o izolase Vittorio dura mai puțin de două minute. Camera video era fixată la înălțime, într-un colț al sălii principale. În partea de jos a imaginii, un ceas digital arăta că, la ora 20:01, o tânără îmbrăcată elegant intrase pe ușa restaurantului. O vedeai discutând puțin cu Connie, apoi ieșea din cadru. Ecranul se albea, indicând că scena fusese tăiată pentru a fi reluată după o oră și jumătate, mai exact la 21:29. Se vedea distinct aceeași femeie care părăsea în grabă restaurantul. Apoi imaginea se încețoșă și filmul se opri. Matthew reluă secvența și apăsă pe PAUZĂ pentru a opri imaginea exact în momentul în care femeia intra în restaurant. Nu era nicio îndoială. Oricât de absurd putea să pară, era într-adevăr vorba de Emma Lovenstein.

— Ia-ți hăinuța, scumpo, și hai să mergem!

Matthew scoase din buzunar trei bancnote de douăzeci de dolari și părăsi restaurantul fără să mai aștepte restul.

*

— Am un drum urgent de făcut, April! Trebuie să-mi împrumuți mașina și să ai grijă de Emily o oră sau două!

Cu fetița în brațe, Matthew tocmai dăduse buzna în galeria lui April. Pereții sălii de expoziție erau tapetați cu stampe japoneze erotice și cu fotografii făcute în case de toleranță de la începutul secolului XX. Mai exista o expoziție de statuete africane și sculpturi moderne reprezentând falusuri enorme.

Chiar dacă galeria nu avea nimic de-a face cu un sex shop, nu era tocmai locul potrivit mici pentru persoanele pudice, nici pentru copii.

Matthew traversă așadar sala în pas alergător pentru a o duce pe Emily „la dăpost” în biroul lui April.

— O să fii cuminte și o să mă aștepți aici, ne-am înțeles, scumpo?

— Nu! Vreau să mă-ntorc acasă!

El scoase tableta din rucsăcelul fetei și îi propuse:

— Vrei să vezi un film? *Pisicile aristocrate? Vulpea și câinele?*

— Nu, astea nu-mi plac! Vreau să văd *Urzeala tronurilor!*

— Nici nu se pune problema, e prea violent! Nu e un serial pentru copii.

Emily lăsă capul în jos și izbucni în plâns. Matthew își masă tâmplile. Avea o durere de cap îngrozitoare, iar fata lui era obosită de cât alergase prin Toys Bazaar. Avea nevoie să tragă un pui de somn și să stea liniștită în patul ei, nu să se uite la un serial pentru adulți în anticamera unui *porno-land*.

April îi veni în ajutor.

— Pot să mă întorc eu acasă cu Emily.

— Îți mulțumesc! Nu lipsesc decât o oră și jumătate, cel mult.

— Ce-i cu drumul ăsta, unde te duci?

— O să-ți povestesc, promit!

— Ai grijă de mașina mea, da? îl preveni ea, aruncându-i cheile.

*

Matthew se îndreptă spre automobilul parcat sub niște copaci uriași de pe Commonwealth Avenue. Ca și cum s-ar fi dus la lucru, ieși din Back Bay luând-o pe podul de pe Massachusetts Avenue care traversa Charles River, și își continuă drumul spre Cambridge. Trecu de universitate și ocoli marele lac Fresh Pond, apoi mai merse câțiva kilometri

și ajunse în Belmont. Trebuia să-l găsească pe bărbatul care îi vânduse laptopul. Adresa clientului lui April rămăsese în GPS, ceea ce îl ajută să găsească ușor strada din micuțul cartier rezidențial. De data aceasta, parcă mașina chiar în fața vilei îmbrăcate în lemn și cu acoperiș de catedrală. În fața porții, fu întâmpinat de mărăiturile unui shar-pei cu blana gălbuie, pe care îl remarcase din ziua talciocului. Înfundat în pliurile pielii ca într-o haină prea mare, câinele asigura paza vigilent și agresiv.

— Clovis! Aici! strigă proprietarul, ieșind în prag.

În timp ce bărbatul traversa peluza spre el, Matthew văzu numele de pe cutia poștală: Lovenstein.

— Ce doriți?

Era chiar bărbatul care îi vânduse Mac-ul de ocazie. Aceeași figură austeră, aceiași ochelari pătrați, același costum de cioclu.

— Bună ziua, domnule Lovenstein, ați putea să-mi acordați câteva minute?

— Despre ce e vorba?

— Mi-ați vândut un laptop acum două zile, când ați organizat vânzarea de obiecte vechi...

— Da, v-am recunoscut, dar vă previn că nu era în garanție și nu ofer servicii de reparații ori întreținere.

— Nu e vorba de asta. Aș dori doar să vă pun câteva întrebări. Pot să intru?

— Nu. Ce fel de întrebări?

— Mi-ați spus că acest calculator a fost al surorii dumneavoastră, așa este?

— Mda, zise el laconic.

Fără să se descurajeze, Matthew scoase din buzunarul pal-onului fotografiile pe care le printase.

— Sora dumneavoastră este tânăra din aceste fotografii?

— Da, este Emma. De unde aveți pozele astea?

— Rămăseseră pe hard diskul calculatorului. O să vi le trimit pe e-mail, dacă doriți.

Bărbatul dădu din cap în tăcere.

— Îmi puteți spune unde se află Emma în acest moment?
continuă Matthew. Mi-ar plăcea mult să stau de vorbă cu ea.

— Vreți să vorbiți cu ea?

— Da, este o problemă personală. Și importantă!

— N-aveți decât să încercați, dar mă îndoiesc că Emma o să vă răspundă.

— De ce?

— Fiindcă e moartă.

8 Anastasis

„Frica a distrus mai multe lucruri pe lumea asta
decât a creat bucuria.”

Paul Morand

— Încă din adolescență, sora mea a... Avea o latură mai melancolică, un temperament pe care l-aș califica drept ciclotimie.

Daniel Lovenstein vorbea cu o voce aspră. La insistențele lui Matthew, acceptase să-l primească în casă și să-i povestească despre Emma.

— Moralul ei varia foarte mult, continuă Lovenstein. Într-o zi era cea mai fericită femeie din lume, plină de entuziasm și de planuri. A doua zi, era chinuită de gânduri negre și nu mai găsea niciun sens în nimic. Alternanța dintre stările euforice și perioadele depresive s-a accelerat cu timpul. În ultimii ani, mi-era clar că suferă de o tulburare de personalitate. Luni de zile aveai impresia că se simte bine, dar întotdeauna urma o recidivă mai gravă decât precedentă.

Se opri câteva secunde pentru a lua o gură de ceai. Cei doi bărbați stăteau față în față, fiecare în câte un fotoliu capitonat.

Tristă și rece, încăperea era cufundată în penumbră, bântuită parcă de fantoma Emmei.

— Mai ales relațiile amoroase o debusolau, mărturisii Daniel Lovenstein cu amărăciune. Emma se îndrăgostea prea ușor, și decepția care urma era tot mai dureroasă. De-a lungul anilor, nu ne-a scutit de nimic: crize de isterie, tentative de sinucidere, automutilări, internări la psihiatrie... N-a fost niciodată diagnosticată oficial ca bipolară, dar fără îndoială că avea o asemenea tulburare.

Cu cât confidențele erau mai sincere, cu atât Matthew se simțea mai rău, într-atât de palpabilă era ranchiuna fratelui față de sora lui. Dar care era partea de adevăr din povestea

aceea? Lovenstein nu ezita să lanseze tot felul de ipoteze care, din câte înțelegea Matthew, nu fuseseră niciodată confirmate din punct de vedere medical.

Daniel se aplecă pentru a lua fotografiile de pe măsuta joasă.

— Acum trei luni, în timpul verii, s-a împăcat cu unul dintre foștii ei iubiți. Tipul ăsta, preciză el, arătându-i-l pe bărbatul care apărea alături de Emma în fotografii. E un francez, François Giraud, moștenitorul unei podgorii din Bordelais. A făcut-o să sufere mult. Emma a fost iarăși prea naivă. A crezut că, de data asta, tipul era dispus să-și părăsească soția. Nu a fost cazul, bineînțeles, așa că ea a avut o nouă tentativă de sinucidere care s-a dovedit fatală și...

Explicația îi fu întreruptă de lătratul shar-pei-ului.

— E câinele Emmei, nu-i așa? ghici Matthew.

— Da, Clovis. Era foarte atașată de el. Îl considera singura „persoană” care n-o trădase niciodată.

Matthew își aminti că Emma îi vorbise de el folosind aceiași termeni în e-mailurile pe care i le trimisese.

— N-aș vrea să vă redeștept amintiri dureroase, domnule Lovenstein, dar cum a murit Emma?

— S-a aruncat sub roțile unui tren, la White Plains, pe 15 august. Se afla fără îndoială sub influența medicamentelor. În orice caz, peste tot prin apartamentul ei erau cutii cu pastile: antianxiolitice, somnifere și alte porcării.

Copleșit de evocarea atâtor amintiri dureroase, Lovenstein se ridică brusc din fotoliu pentru a semnală că discuția se terminase.

— De ce voiăți atât de mult să vorbiți cu sora mea? îl întreabă el pe Matthew, conducându-l până la ușă.

Nedorind să-i explice adevăratele motive, Matthew schimbă vorba, adresându-i o nouă întrebare:

— De ce i-ați pus în vânzare lucrurile?

Argumentul îl atinse pe Lovenstein în punctul sensibil.

— Ca să șterg totul! Ca să mă detașez de Emma! răspunse el cu vehemență. Amintirile mă macină, măucid încetul cu încetul. Mă țin legat de ruinele unui trecut care m-a afectat deja destul de mult.

Matthew dădu din cap.

— Înțeleg, zise el trecând pragul ușii.

Dar, în sinea lui, gândea exact contrariul. Știa că acea luptă e iluzorie. Nu poți scăpa de amintiri măturându-le pur și simplu. Ele rămân în noi, ascunse în umbră, pândind momentul în care vom lăsa garda jos pentru a ieși din nou la iveală cu o forță înzecită.

*

De la: Matthew Shapiro

Către: Emma Lovenstein

Subiect: Hai să vorbim

Data: 21 decembrie 2011 - ora 13:48:03

Dragă Emma,

Dacă ești în fața calculatorului, poți să-mi dai un semn? Cred că trebuie să vorbim despre ceea ce ni se întâmplă.

Matt

*

De la: Matthew Shapiro

Către: Emma Lovenstein

Subiect:

Data: 21 decembrie 2011 - ora 13:48:14

Emma, înțeleg că această situație te tulbură și te neliniștește. Și pe mine mă sperie, dar chiar trebuie să discutăm.

Răspunde-mi, te rog!

Matt

Matthew dădu clic pentru a-i trimite Emmei al doilea mesaj. Nerăbdător, așteptă un minut, sperând că tânăra îi va răspunde imediat.

După vizita la Daniel Lovenstein, se urcase din nou la volanul Chevroletului Camaro pentru a se întoarce în Boston, dar, după câțiva kilometri, se oprise la un local de pe malul râului Charles. Brand New Day era un vechi vagon-restaurant cromat, frecventat atât de excursioniști, cât și de studenții de la Harvard după antrenamentul de canotaj. Instalat pe una dintre banchetele de moleschin, Matthew își scosese laptopul și se conectase la rețea.

Nu fusese niciodată atât de bulversat, atât de confuz. Dovezile se acumulas: data e-mailurilor, înregistrarea trimisă de Vittorio, mărturia fratelui Emmei... Totul îl făcea să creadă ceva incredibil: grație aceluși laptop, putea să intre în contact cu o femeie, azi decedată, care îi primea mesajele deși trăia cu un an mai înainte.

Cum era posibil? Nu-și explica, dar putea deja să formuleze câteva reguli. Își scoase stiloul și carnețelul pe care îl avea mereu în buzunar și făcu în grabă niște însemnări pentru a-și clarifica ideile.

1 – Emma Lovenstein primește mesajele mele cu un decalaj de fix un an.

2 – Laptopul pe care l-am cumpărat de ocazie este singurul nostru mijloc de comunicare.

Matthew ridică ochii din carnețel și se întrebă dacă a doua regulă era într-adevăr validă. Potrivit faptelor, Emma nu primise e-mailurile pe care i le trimisese de pe telefon, așa cum nici el nu primise mesajele pe care ea i le expediase de pe smartphone-ul personal. De ce?

Medită o clipă. Dacă Emma murise de trei luni, mesajele pe care el i le trimitea în ziua aceea fără să treacă prin laptop

ajungeau probabil într-un cont pe care nimeni nu-l consulta. Logic.

Dar ce se întâmpla cu mesajele pe care Emma i le trimitea în 2010 de pe telefonul ei? Logic ar fi fost ca el să le fi primit în trecut, or nu-și amintea să fi citit mesaje semnate Emma Lovenstein în decembrie 2010.

Sigur că primea multe e-mailuri, dar acelea ar fi trebuit să-i atragă atenția. Își frământă mintea și găsi soluția: schimbase furnizorul de servicii de Internet – deci și adresa de e-mail – în decembrie 2010! Adresa pe care ea îi trimitea e-mailuri prin telefon pur și simplu nu mai exista în perioada aceea! Liniștit că găsisese un pic de raționalitate în acel haos, notă o nouă observație în carnețel:

3 – Astăzi, în decembrie 2011, n-am nicio posibilitate de a intra fizic în contact cu Emma...

„Din păcate:, este moartă.”

4 – ...Dar invers nu este adevărat!

Se gândi la următoarea posibilitate: dacă voia, „Emma din 2010” putea oricând să ia un avion și să vină la Boston pentru a-l întâlni pe „Matthew din 2010”. Ar fi fost de acord? Având în vedere că nu îi răspundea la mesaje, era foarte puțin probabil.

Nervos, aruncă o privire spre ecranul computerului. Tot nu primise nicio veste de la Emma. Încercă să se pună în pielea ei: o femeie inteligentă, dar instabilă emoțional. Își dădea seama că era fragilă, înspăimântată și neîncrezătoare în fața unei asemenea situații. El avea înregistrarea video de la Vittorio și conversația cu fratele ei pentru a se convinge de realitatea pe care o trăia. Dar Emma nu avea acele elemente. Probabil îl considera un nebun și din acest motiv nu îi răspundea la mesaje. Trebuia să găsească un mod de a o convinge.

„Dar cum?”

Se uită pe fereastră. Amatorii de jogging și bicicliștii își împărțeau aleea de pe malul râului, în timp ce pe apă vâslele canotorilor despicau valurile în țipetele găștelor sălbatice.

Vagonul-restaurant se golise după sosirea lui. Pe masa din plastic lipită de a lui, Matthew remarcă ziarul pe care îl lăsase unul dintre clienți. Era *New York Times* din ziua aceea. Luă cotidianul și îi veni o idee. Cu ajutorul camerei web a laptopului fotografie prima pagină a ziarului – punând bine în evidență data – și îi trimise Emmei fotografia însoțită de un scurt mesaj:

De la: Matthew Shapiro

Către: Emma Lovenstein

Emma,

Dacă aveai nevoie de o dovadă că eu trăiesc în 2011, iat-o!

Dă-mi un semn!

Matt

*

New York

Emma citi e-mailul și dădu clic pentru a deschide fișierul atașat. Apăsă pe zoom pentru a mări fotografia și dădu din cap fără convingere. Nimic nu e mai ușor în ziua de azi decât să truchezi o poză în Photoshop...

„Asta nu dovedește nimic, tâmpitule!”

*

Boston

Se auzi o bubuitură de tunet. Cerul se întunecase brusc și un potop se abătu asupra vagonului-restaurant. În câteva minute, o mulțime zgomotoasă năvăli înăuntru pentru a se adăposti de ploaie.

Cu ochii ațintiți pe ecranul laptopului, Matthew nu luă în seamă agitația.

„Tot nu mi-a răspuns.”

Din câte se părea, Emma nu fusese convinsă de fotografie. Trebuia să găsească altceva. Repede. Intră pe site-ul cotidianului *New York Times* și dădu o căutare prin arhivă. Din câteva clicuri, puse mâna pe informația care îi trebuia.

De data aceea, Emma Lovenstein nu avea cum s-o ignore...

*

De la: Matthew Shapiro

Către: Emma Lovenstein

Te mai deranjez o dată, Emma.

Chiar dacă nu-mi răspunzi, sunt sigur că ești în fața computerului.

Îți place sportul? Baschetul? Dacă da, știi fără îndoială că azi (vorbesc de azi „al tău”) are loc un meci foarte așteptat: înfruntarea dintre echipele New York Knicks și Boston Celtics.

Dă drumul la radio sau deschide televizorul pe Canalul 9 și o să-ți aduc dovada pe care o aștepti.

Emma simți că inima începe să îi bată mai tare. Fiecare e-mail de la Matthew îi dădea impresia că e strânsă între fâlcile unei menghine, care amenința s-o strivească. Dar emoția era amestecată cu frica. Lăsă în jos ecranul, luă laptopul sub braț și ieși din birou pentru a lua liftul până la etajul inferior, unde se afla spațiul de relaxare al personalului de la Imperator. Deschise ușa și intră într-o sală imensă, cu pereți deschiși la culoare, mobilată cu mese din lemn gălbui, cu canapele și fotolii Wassily.

Emma îi salută pe oamenii pe care îi cunoștea: câțiva angajați care sporovăiau răsfoind reviste pe o canapea confortabilă și alții care se adunaseră în jurul unui televizor

mare, cu ecran plat, agățat de perete, pentru a se uita la... un meci de basket.

Emma se așeză la o masă, își conecta laptopul la priză, apoi se ridică pentru a-și lua ceva de băut de la automat. Își deschise cutia de suc apropiindu-se de televizor.

Partida tocmai s-a reluat aici, în Madison Square Garden, anunța cu entuziasm crainicul. La începutul acestei ultime reprize, New York Knicks conduce cu 90 la 83. De la începutul partidei, cele două echipe ne-au oferit o confruntare palpitantă. Jucătorii se întrec în...

Emma simți cum i se strânge stomacul. Era meciul la care făcuse aluzie Matthew. Se întoarse și se așeză la masă pentru a urmări mai de departe desfășurarea partidei. După câteva minute, un nou mail apăru pe ecranul laptopului.

De la: Matthew Shapiro

Către: Emma Lovenstein

Emma, ai găsit un televizor sau un aparat de radio?

Deocamdată, New York Knicks conduce detașat, nu-i așa? Dacă te uiți la meci într-un bar sau într-un loc public, sunt sigur că oamenii din jurul tău sunt deja convingși că echipa lor va câștiga...

Ea se opri din citit și ridică privirea spre angajații adunați în fața televizorului. Glumeți, băteau palma și aplaudau la fiecare gol marcat de echipa lor. În mod evident, erau în al nouălea cer. Emma reveni la mesaj:

...Totuși, Boston Celtics e cea care va învinge cu scorul de 118 la 116. Chiar în ultima secundă. Ține minte scorul, Emma:

New York 116 - Boston 118

Nu mă crezi?

Uită-te la televizor!

Inima îi bubuia în piept. Acum, tipul acela chiar o înfricoșa. Crispată, se ridică anevoie de pe scaun și se apropie de televizor pentru a urmări sfârșitul meciului, rugându-se în gând ca previziunea lui Matthew să nu se adevărească.

Intrăm acum în ultimele cinci minute. New York Knicks continuă să conducă cu 104 la 101.

Emma urmări ultimele momente ale meciului cu teamă. Pentru a-și alunga anxietatea, încercă să respire profund. Mai erau mai puțin de două minute din timpul de joc și New York Knicks conducea în continuare.

Un minut și treizeci de secunde.

Un coș al celor de la Celtics aduse cele două echipe la egalitate, 113 la 113, apoi o suită de două aruncări de câte trei puncte marcate de fiecare parte reechilibra balanța: 116-116.

Emma își mușcă buza. Mai rămăseseră mai puțin de zece secunde, când Paul Pierce, unul dintre jucătorii de la Boston, străpunse cu abilitate apărarea adversă și scăpă de un jucător de la Knicks printr-un *stepback*, apoi aruncă la coș și... marcă două puncte.

Boston conduce cu două puncte! 118 – 116! Ce ghinion pentru cei de la Knicks!

În timp ce jucătorul țopăia de bucurie, publicul din tribune începu să huiduie dezamăgit. Panicată, Emma privi cronometrul.

Acesta arăta „00,4”. Nu mai rămăseseră decât patru zecimi de secundă. Totul era pierdut.

Ba nu! La repunerea mingii în joc, un jucător de la Knicks încercă imposibilul: o aruncare directă de la opt metri de panou.

După o traiectorie miraculoasă, mingea intră în coș.

Ce aruncare fantastică! zbiră comentatorul.

Stoudemire a înscris fără îndoială cel mai important coș din toată cariera lui!

New York Knicks câștigă meciul! 118- 119!

Emma se entuziasmă împreună cu toți colegii ei, dar nu din același motiv. Dintr-odată, se relaxă cu totul. Matthew greșise! Nu trăia în viitor! Nu putuse să prezică rezultatul meciului! Nu era nebună!

Pe ecran, atmosfera din Madison Square Garden se încingea. Jucătorii newyorkezi făceau turul stadionului. Publicul era în picioare și scanda... până când arbitrul ceru să vadă scena în reluare, iar imaginile înregistrate pe video dezvăluiră ceea ce nimeni nu voise să vadă: mingea plecase din mâinile jucătorului cu câteva sutimi de secundă după fluierul arbitrului!

Ce moment crucial! La sfârșitul unui meci de o intensitate incredibilă și de un suspans hitchcockian, cei de la Boston Celtics i-au învins pe Knicks cu 118 la 116, punând capăt unei serii de opt meciuri în care au fost invincibili!

Fiindcă i se făcuse iar greață, Emma se refugie în toaleta de la etaj.

„Simt c-o iau razna!”

Era îngrozită, incapabilă să se lupte cu demonul interior care o făcea să-și piardă mințile. Cum să dea un sens acelui haos? Nu putea fi vorba de un trucaj: meciul era în direct și era imposibil să truchezi o partidă atât de înverșunată. Norocul? Poate că Matthew spusese rezultatul la întâmplare. Pentru o clipă, se agăță de acea idee.

„La dracu'!”

Nu avea cum să comunice cu un bărbat din viitor. Era pur și simplu IMPOSIBIL!

Emma se uită în oglindă. Rimelul îi cursese, tenul îi era foarte palid, cadaveric. Își șterse urmele de machiaj cu puțină apă încercând să-și pună ordine în gânduri. Își aminti atunci de un amănunt care o tulburase. De ce, în primul e-mail pe care îl primise, Matthew îi scrisese: „Sunt noul proprietar al MacBook-ului dumneavoastră”? Ce însemna acel lucru? Că își vânduse laptopul în viitor? Că tipul îl cumpăraseră de ocazie și că, printr-un fel de falie temporală, puteau acum să corespundă fiind fiecare pe o linie de timp diferită? Scenariul acela nu stătea în picioare.

Cu respirația tăiată, de parcă tocmai ar fi alergat o sută de metri, se sprijini de perete și își conștientiza brusc vulnerabilitatea și singurătatea. Nu avea pe nimeni care să-i dea un sfat sau s-o consoleze. Nu avea o familie adevărată căreia să i se destăinuie, cu excepția unui frate sever și disprețuitor. Nu avea prieteni adevărați. Nu avea un iubit. Până și psihiatra ei, căreia îi plătise o avere, dăduse bir cu fugiții.

Un nume surprinzător îi țâșni totuși din memorie, cel al lui... Romuald Leblanc.

Dacă exista vreo persoană care putea s-o ajute în povestea aceea cu calculatorul, aceea era micul geniu al informaticii!

Mai liniștită, Emma ieși din toaletă și urcă cu liftul până la etajul departamentului de relații publice. Era cineva de serviciu, dar, în sâmbăta aceea, departamentul nu avea cine știe ce activitate, iar stagiatarul nu lucra în weekend. Insistând, reuși să obțină numărul de mobil al francezului și îl sună imediat. După ce soneria telefonului se auzi de două ori, adolescentul răspunse cu o voce nesigură:

— Alo?

— Am nevoie de tine, ochelaristule! Unde ești? Iar stai la calculator și te holbezi la fete dezbrăcate?

9

Călători în timp

„Viitorul, fantomă cu mâinile goale,
care promite totul și n-are nimic.”

Victor Hugo

New York, 2010

Meatpacking District

Un sfert de oră mai târziu

Un frig năprasnic încremenise cheiurile fluviului Hudson.

Emma trânti portiera taxiului. O rafală rece de vânt o izbi la coborârea din mașină. Zgribulită, își băgă mâinile în buzunarele paltonului. La sfârșitul acelei după-amiezi, fostul cartier al abatoarelor era învăluit în ceață. Își strânse mai tare fularul la gât și trecu de arcada de oțel care ducea la Pier 54, ambarcaderul istoric al pacheboturilor transatlantice. Locul în care îi dăduse întâlnire Romuald.

Un bâzâit de motor o făcu să ridice capul, zări o adevărată escadrilă compusă din vreo douăzeci de elicoptere și avioane de jucărie cu radiocomandă, care zburau pe un cer de zăpadă. Risipiți de-a lungul digului gudronat, oameni de toate vârstele se întreceau în măiestrie pentru a-și pilota aparatele.

Emma îl căută din ochi pe Romuald și avu nevoie de mai multe secunde până să-l recunoască. Înfofolit într-o geacă groasă, adolescentul purta o căciulă de ski care îi acoperea urechile și fruntea. El încerca să-și facă să decoleze aparatul, un elicopter cu patru elice care se încăpățâna să rămână țintuit la pământ.

— Salut, capsomanule! zise ea, apropiindu-se de el.

El tresări și își potrivi ochelarii.

— Bună ziua, domnișoară Lovenstein!

— Ce e asta? Reuniunea calculatoriștilor amatori de aeromodelism?

— Astea sunt drone, explică adolescentul.

— Ce?

— Aparatele astea mici sunt niște drone civile.

Fascinată, Emma urmări cu privirea unul dintre aparatele miniaturale care se ridică foarte sus, la fel ca zmeiele din copilăria ei, apoi luă viteză și se izbi de dig. Ea observă că niciunul dintre aparatele cu radiocomandă nu semăna cu celelalte: avioane, elicoptere cu patru sau șase rotoare, obiecte în formă de farfurie zburătoare... OZN-uri artisanale asamblate de o comunitate de pasionați. Și-i imagină în garajul lor: informaticieni, fani ai roboticii, trudind la sudarea unor componente electronice și a unor piese dispartate pentru a-și construi mașinăriile și a ieși apoi să le testeze în fața colegilor lor.

„Parc-ar fi niște copii.”

Emma trecu de la un grup la altul și constată că majoritatea piloților își cuplaseră drona la smartphone pentru a-și comanda aparatul zburător de pe mobil. Unii le atașau chiar niște camere ultraușoare care filmau și trimiteau imaginile direct pe ecranul telefonului.

Se întoarse spre Romuald, care se chinuia în continuare cu mașinăria lui. Nimeni nu sărea să-l ajute. Nu era niciun suflet bun printre cei din „comunitate” ca să-i dea o mână de ajutor. Observându-l, i se făcu milă de el. Bănuia că e un tip solitar, inteligent, un pic dezorientat.

„Ca mine...”

— Al tău de ce nu zboară?

— Nu știu, răspunse el cu un aer îngrijorat. Bate prea tare vântul. Nu l-am reglat bine și...

— Nu e grav.

— Ba da! răspunse el, plecând ochii.

Emma bănuia că era neobișnuit pentru el să fie pus în încurcătură din cauza cunoștințelor de mecanică sau de informatică. Așa că schimbă subiectul.

— Măcar sunt legale, chestiile astea? întrebă ea, ezitând între admirație și îngrijorare.

— Dronele? Mai mult sau mai puțin, zise el trăgându-și nasul. Există câteva reguli care trebuie respectate: să nu le lași să zboare pe deasupra oamenilor, să-ți menții aparatul în câmpul tău vizual, să nu se înalțe mai sus de o sută de metri...

Ea dădu din cap, surprinsă că acel tip de tehnologie nu era rezervat militarilor sau laboratoarelor de cercetare. Ce îi împiedica pe oameni să folosească dronele pentru a-și spiona vecinii sau pentru a survola locuri private? Latura paranoică i se redeșteptă brusc și își imaginează următoarea etapă: drone miniaturale de mărimea unei insecte care să-i filmeze discret pe oameni în intimitatea lor și să le înregistreze conversațiile. O lume în care supravegherea se generaliza. În orice caz, genul de lume în care ea nu voia să trăiască.

Își alungă din minte acea idee și privi spre nord. În depărtare, deasupra cheiurilor, șerpuaia structura de oțel și beton a fostei High Line, calea ferată suspendată a New Yorkului. La unul dintre picioarele ei se afla cafeneaua Novoski, unde se bea cea mai bună ciocolată caldă din oraș.

— Haide, strânge-ți catrafusele! îi ordonă ea lui Romuald. Îți fac cinste cu o gustare.

*

Cafeneaua Novoski **10 minute mai târziu**

Romuald înfulecă o bucată uriașă de plăcintă cu cireșe și bău din cana de ciocolată caldă plină ochi.

— Pentru liniștea mea, spune-mi, ai mâncat ceva în ultimele trei zile?

Adolescentul dădu din cap, apoi înghiți și cealaltă jumătate a prăjiturii.

— Într-o zi, o să te învăț să mănânci elegant în fața unei tinere, îi promise Emma puștiului, ștergându-i cu un șervețel firimiturile care rămăseseră lipite la colțurile buzelor.

El plecă ochii așa cum avea obiceiul și trase de pulover în jos pentru a-și ascunde rotunjimile. Emma se arătă îngrijorată pentru el.

— Unde locuiești, Romuald?

— La un adăpost pentru tineri din Chelsea.

— Părinții tăi știu cum o duci, ai vorbit cu ei în ultima vreme?

— Nu vă faceți griji pentru mine, evită el răspunsul.

— Ba uite că-mi fac! Măcar ai bani?

— Am destui, o asigură el.

Își frecă apoi părul cu nervozitate și se grăbi să schimbe subiectul.

— De ce ați vrut să mă vedeți?

— Aș vrea să te uiți la computerul meu, îi ceru ea scoțându-și laptopul din geantă și punându-l pe masă, în fața adolescentului.

Romuald mai luă o înghițitură de ciocolată caldă, apoi ridică ecranul laptopului, care se deschise la pagina de e-mail.

— Care e problema?

— Primesc niște e-mailuri ciudate de la o vreme. Ai putea să afli de unde provin?

— Normal, nu e foarte complicat, confirmă tânărul.

Emma îl provocă.

— Bine, atunci ocupă-te de corespondența mea cu Matthew Shapiro.

Romuald selecționează cu repeziciune mesajele trimise de Shapiro și le puse într-un fișier. Luându-le în ordine cronologică, deschise primul e-mail, trecând în revistă adresa IP a expeditorului, tipul de mesagerie utilizat și succesiunea diferitelor servere traversate de mesaj de la trimiterea și până la primirea lui.

Teoretic, era foarte simplu să identifici originea unui e-mail, doar că, în cazul acela, ceva nu era în regulă. Romuald părea contrariat.

Își scoase ochelarii cu lentile murdare și începu să-i șteargă cu partea de jos a puloverului. Exasperată, Emma îi smulse ochelarii din mână, căută prin geantă un șervețel umed, curăță lentilele și apoi le puse la loc pe nasul adolescentului.

— Deci? se impacientă ea.

Fără să răspundă la întrebare, Romuald se grăbi să deschidă al doilea mesaj, căruia îi aplică același tratament, apoi continuă cu al treilea e-mail, care era unul dintre răspunsurile pe care Emma i le dăduse lui Matthew.

— Ai găsit ceva, capsomanule?

— Da... datele, băigui Romuald. S-ar zice că tipul ăsta vă trimite mesaje din viitor...

— Da, mulțumesc, am remarcat și eu. Dar cum explici asta?

El dădu din cap.

— N-am nicio explicație.

— Fă un efort, te rog!

Romuald selectă unul dintre mesajele lui Matthew, apoi, dintr-un clic pe touchpad, deschise zona ascunsă a antetului.

— Pe Internet, schimburile de date se realizează între două adrese IP, înțelegeți?

Emma dădu din cap. Tânărul francez continuă:

— De la un calculator la altul, același mesaj poate tranzita mai multe servere intermediare care imprimă data și ora fiecărei treceri.

Emma se apropie de laptop. Pe ecran se putea urmări traiectul e-mailului de la calculatorul lui Matthew la calculatorul ei.

— Când tipul ăsta vă trimite un mesaj, reluă Romuald, primele servere apar toate cu data din 2011, apoi brusc, chiar la mijlocul drumului, unul dintre servere face un soi de „salt temporal” și trece în 2010. Iar fenomenul invers se produce atunci când îi scrieți *dumneavoastră*.

— Trebuie să existe o explicație rațională! insistă ea. În anturajul tău, n-ai auzit niciodată de o asemenea chestie? Pe forumuri? În discuțiile dintre hackeri?

Romuald dădu din cap. După câteva secunde de tăcere, adăugă:

— Povestea asta cu data nu e singurul lucru dubios...

— Ce vrei să spui?

El îndreptă degetul arătător spre ecran.

— În ambele cazuri, originea și punctul de sosire al mesajului sunt identice. Ca și cum e-mailul ar pleca din 2011 pentru a ajunge în 2010... pe *același* calculator.

Romuald observă efectul devastator al acelei revelații. Emma se albi la față și se dădu cu un pas înapoi. Ca s-o liniștească, băiatul îi promise că va face și alte cercetări și că va cere ajutorul unor oameni mai competenți.

Tocmai își terminase oferta de servicii, când un clinchet melodios vesti sosirea unui nou e-mail.

*

Emma întoarse ecranul spre ea. De ce se temea nu scăpase, era un nou mesaj de la Matthew.

De la: Matthew Shapiro

Către: Emma Lovenstein

Subiect: Prețul tăcerii

Emma,

Nu știu cum să interpretez tăcerea ta. Nu pot să cred că nu-ți dorești să afli mai multe despre ceea ce ni se întâmplă. Să descoperi ceea ce ne este permis să facem sau să nu facem. Îți înțeleg temerile, dar curiozitatea ar trebui să fie mai puternică.

Poate că mai ai nevoie de altceva ca să te decizi să faci pasul hotărâtor... Ce vrei?

O nouă dovadă? Bani? Iată-le pe amândouă, ca să zic așa.

Te rog, răspunde-mi!
Matt

Mesajul avea atașat un fișier PDF cu un articol din *New York Times* datat luni, 23 decembrie, 2010.

**O turistă suedeză a câștigat
5 milioane de dolari la cazinou
în ziua în care a împlinit o sută de ani**

O turistă norocoasă a câștigat în noaptea de sâmbătă spre duminică peste 5 milioane de dolari (mai exact 5.023.466) la un aparat de jocuri mecanice „Little Mermaid” al cazinoului Hotelului New Blenheim din Atlantic City. O sumă încasată chiar în ziua aniversării a o sută de ani de viață!

Originară din Stockholm, doamna Lina Nordqvist făcea parte dintr-un grup de pensionari suedezi aflați într-o călătorie organizată în nord-estul Statelor Unite. Câștigătoarea a povestit că băgase 2 dolari în aparat pe la ora 20:45. Aplaudată de toți cei prezenți în sala de jocuri a Hotelului New Blenheim, doamna Nordqvist a mărturisit că va folosi o bună parte din bani pentru a-și realiza visul de a face împreună cu soțul ei turul lumii în balon.

În fotografia care ilustra articolul, putea fi văzută extravaganta centenară care poza lângă jocurile mecanice sprijinită într-un cadru metalic. Era îmbrăcată într-un hanorac cu inscripția „I Love Stockholm” și purta pe cap un fel de pălărie de paie.

Emma se uită la ceas.

Era 17:30.

Nu mai avea decât trei ore la dispoziție pentru a acționa.

Trebuia s-o facă repede. Nu mai putea să continue așa. Trebuia să știe. O dată pentru totdeauna.

— Romuald, ai idee de unde se poate închiria o mașină în zona asta?

— Cred că e un FastCar la vreo trei sute de metri de-aici, la intersecția dintre străzile Gansevoort și Greenwich.

— Mă descurc, îl asigură ea, lăsând pe masă o bancnotă de douăzeci de dolari.

Se ridică și se încheie la palton, pregătindu-se să înfrunte frigul de afară.

— Îți mulțumesc pentru ajutor, Romuald. Ai grijă de tine!

— Vă sun dacă mai găsesc ceva. Și... ăă... Fiți atentă totuși!

Emma ieși din cafenea și îi făcu cu mâna.

*

Când ajunse la agenția care închiria mașini, se lăsase întunericul. După ce stătu la coadă vreo douăzeci de minute într-o sală prost încălzită, fu primită de un angajat atât de antipatic și de arogant, încât fu cât pe ce să renunțe la planul ei. În cele din urmă, luă primul vehicul care i se oferi, un SUV General Motors portocaliu-roșcat. Plăti cu cardul de credit, ieși din Manhattan prin Holland Tunnel și o luă spre sud.

Emma detesta să conducă noaptea, mai ales pe un traseu necunoscut, dar drumul de la New York la Atlantic City era bine semnalizat. În esență, trebuia să urmeze Garden State Parkway, autostrada care traversa statul New Jersey pe coastă. Pe toată durata călătoriei, se strădui să nu-și mai alimenteze temerile. Deschise radioul pe un post muzical și încercă să fredoneze pentru a-și goli mintea. Dar o năpădeau tot felul de gânduri.

De frică să nu întârzie, mai arunca din când în când câte o privire spre ceasul tabloului de bord. Când crezu că a ajuns, se trezi blocată într-un ambuteiaj, ceea ce îi spori și mai mult angoasa. O ciocnire în care erau implicate mai multe vehicule împiedica intrarea pe autostrada care se întindea de-a lungul coastei.

Așteptă destul de mult ca drumul spre *expressway* să se elibereze și să poată ajunge în sfârșit în capitala jocurilor de noroc de pe Coasta de Est, un oraș pe care îl considerase

întotdeauna respingător și în care nu pusese piciorul niciodată.

Aruncă o nouă privire la ceas.

Ora 20:25.

Intră pe Atlantic Avenue, care ducea la faimoasa *boardwalk*, interminabila promenadă de pe țărmul oceanului pe care se înșiruiău majoritatea marilor cazinouri pentru care stațiunea balneară era atât de renumită.

În seara aceea, orașul fremăta de activitate: artera principală pe care se aflau cele mai importante hoteluri, restaurante și săli de spectacol era plină de autocare cu turiști și limuzine ostentative.

Ora 20:29.

Emma profită de oprirea la un semafor pentru a încerca să se orienteze în mijlocul cascadelor de lumini și neane. În centrul promenadei, recunosc silueta singulară a celui mai nou cazinou din oraș, New Blenheim, a cărui fotografie o văzuse într-o revistă. Construit pe la mijlocul anilor 2000, complexul fusese conceput ca un ansamblu rezidențial în jurul a patru piramide ondulate, care evocau niște uriașe valuri albastre ce se ridicau la șazeci de metri deasupra oceanului. Noaptea, cele patru clădiri însumând vreo două mii de camere erau învăluite într-o lumină albăstrie și semănau cu o escadrilă de veliere intergalactice gata să pornească asaltul împotriva unui inamic invizibil.

Ora 20:34.

Emma depășește un taxi și se strecură până la intrarea în parcare cu șase niveluri de la New Blenheim. Își parchează mașina închiriată și alergă spre unul dintre ascensoarele care duceau în holul hotelului. Acolo, se opri să se uite pe un plan interactiv al clădirii pentru a identifica sala jocurilor mecanice.

Ora 20:30.

Complexul hotelier era imens, numărând vreo zece restaurante, un centru de înfrumusețare, o piscină, două cluburi de noapte, trei baruri și un spațiu consacrat jocurilor

de noroc care se întindeau pe mai bine de zece mii de metri pătrați. Emma localizase sala rezervată aparatelor de jocuri mecanice și memorase drumul pe care trebuia s-o ia ca să ajungă acolo.

Ora 20:40.

Traversă holul în fugă, schimbă de două ori ascensorul și o luă printr-un tunel uriaș de sticlă care făcea legătura între cele patru piramide. Coborî apoi un etaj cu scara rulantă, îi prezentă unui gardian cartea de identitate și ajunse în sfârșit în sala de jocuri.

Ora 20:41.

Era de fapt un hol imens cu tavan jos. Lipsit de ferestre, locul era deprimant, în ciuda clinchetelor vesele care se auzeau din aparate. Emma schimbă cincizeci de dolari în jetoane și străbătu cu pași repezi vâltoarea sonoră și luminoasă a armatei de sloturi: Jackpot, Candy, Cleopatra, Three Kings, White Orchid, Dangerous Beauty... Sute de aparate care formau o rețea tentaculară activă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Emma dispăru în mulțimea zgomotoasă care se vânzolea între „atracții”: tineri care se dădeau mari, familii pentru a câștiga potul cel mare, jucători împătimiți cu figuri de zombi care își risipeau metodic averea, un grup de bărbați de treizeci de ani veniți să îngroape viața de burlac a unuia dintre ei, bătrâni ramoliți și știrbi redescoperind savoarea bălciurilor din copilăria lor...

Ora 20:43.

Emma nu înțelesese niciodată de ce veneau oamenii într-un astfel de loc al pierzaniei. Câteva picături de sudoare i se prelinseseră pe frunte și o ușoară amețală o făcu să se clatine. În pofida întinderii lui, spațiul lăsa impresia că este închis și în afara timpului. Simțind că i se face greață, se sprijini o clipă de perete pentru a-și reveni.

În acel moment, zări o pălărie de paie în mijlocul șepcilor. Se apropie de grupul de pensionari suedezi. Nu avea niciun dubiu, ea era: Lina Nordqvist, pensionara centenară cu hanoracul ei pe care scria „I Love Stockholm”. În mâna

dreaptă avea un fișet mare de jetoane pe care îl strângea la piept. Cu mâna stângă se ținea de armătura metalică a unui cadru de mers cu roțițe. Cu viteza unui melc, bătrâna se îndreptă spre un șir de aparate la capătul căruia se afla „Little Mermaid”. Uitând de bunele maniere, Emma o depăși brusc pentru a se instala prima în fața ecranului.

— *Du gick in i mig! Jag är en gammal dam! Tillbaks till skolan med dig så att du kan lära dig lite hyfs!*¹⁰ se enervă bătrâna, foarte nemulțumită.

Ora 20:44.

„N-ai decât să bombăni cât vrei, nu-mi pasă...” se gândi Emma. Așteptă ca suedeza să-și ia tălpășița pentru a introduce primul jeton în fanta aparatului.

Ora 20:45.

„Povestea asta n-are niciun sens” își repetă ea, apăsând pe ecranul tactil.

De data asta, jocurile sunt făcute... gândi ea în timp ce cei cinci cilindri rotitori începeau să se învârtă cu toată viteza.

Boston, 2011

Ora 22:00

— Fir-ar să fie! țipă April, scoțând o tavă fierbinte din cuptor.

Se fripse și scăpă recipientul din sticlă de iena, care căzu și se sparse cu zgomot.

Ațipit pe canapea, Matthew se trezi brusc și sări în picioare. După ce-și culcase fata, căzuse răpus de oboseală în timp ce se uita pentru a mia oară la *It's a Wonderful Life*, clasicul de Crăciun al lui Frank Capra.

— Ar trebui să faci și mai mult zgomot, îi sugeră el. Nu sunt sigur că Emily s-a trezit.

— Oh, încetează! Mi s-a ars frumusețe de turtă dulce! se lamentă April. Am încercat și eu o dată să gătesc, și uite ce-a ieșit!

---

¹⁰ „Ai intrat în mine! Nu vezi că sunt bătrână? Întoarce-te la școală și învață bunele maniere!” (suedeză în original). (N. tr.)

Matthew se frecă la ochi. Îi era frig, se simțea cuprins de febră și neliniștit. Își petrecuse toată după-amiaza trimițându-i mesaje Emmei, adunând dovezi pentru a o convinge că ceea ce trăiau era cât se poate de real, dar toate e-mailurile rămăseseră fără răspuns. Veni în bucătărie unde o ajută pe April să facă ordine, apoi își verifică e-mailul pentru a nu știu câta oară pe ziua aceea.

Și surpriză! Când nici nu mai credea, Emma îi dădea un semn, scriindu-i câteva cuvinte.

De la: Emma Lovenstein

Către: Matthew Shapiro

Subiect: Jackpot

Matthew,

Fiindcă-ți plac atât de mult ziarele, mai aruncă o privire pe articolul din *New York Times*.

Emma

La ce făcea aluzie? De ce îl puneă să se mai uite o dată pe acel articol? Oare era posibil să...

Avea emoții. Își trase un taburet și se așeză în fața laptopului pus pe masa din bucătărie. Era necesar să aibă mintea limpede. În timp ce se conecta la arhivele ziarului *New York Times*, puse o capsulă în espressor și își făcu o cafea tare. Găsi cu ușurință ediția de luni 23 decembrie 2010, o descarcă în format PDF și răsfoi paginile ziarului digital în căutarea articolului. Mai întâi, nu văzu nimic. Își amintea totuși perfect de fotografia suprarrealistă a pensionarei suedeze, care se sprijinea în cadrul de mers, pozând cu mândrie în fața aparatelor. Numai că fotografia dispăruse. Trebuia să citească ziarul din nou și în cele din urmă ochii îi căzură pe un articol mult mai modest, fără ilustrație, care spunea povestea potului celui mare din Atlantic City.

**O tânără newyorkeză
a câștigat 5 milioane de dolari**

la cazinou folosind un singur jeton!

O tânără care a dorit să-și păstreze anonimatul a câștigat sâmbătă seara peste 5 milioane de dolari (mai exact 5.023.466) la un aparat de jocuri mecanice „Little Mermaid” al cazinoului Hotelului New Blenheim din Atlantic City. O sumă câștigată cu doar 2 dolari. Câștigătoarea a povestit că tocmai ajunsese în sala de jocuri când a introdus jetonul în aparat pe la ora 20:45. Aplaudată de toți jucătorii din New Blenheim, ea a mărturisit că va folosi o parte din bani pentru „a cumpăra probabil o mașină nouă, dar în niciun caz un nou calculator...”.

Stupefiat, Matthew reciti articolul, gândindu-se la toate consecințele. Avea gâtul uscat și, pe frunte, broboane de sudoare. Încercă să bea o gură de cafea, dar înghiți cu greu. Voia să se ridice de pe scaun, când un nou mesaj apăru pe ecran:

De la: Emma Lovenstein

Către: Matthew Shapiro

Și acum ce facem, Matthew?

Emma

Întrebarea îi răsună în minte ca un ecou. „Acum ce facem?” Habar nu avea, dar cel puțin nu mai era singurul care se întreba.

Deodată, un gând mai puternic îi făcu inima să-i bată cu putere: în momentul în care Emma îi trimitea acel e-mail, Kate era încă în viață...

- MĂINE -

**Partea a treia –
Aparențe**

- GUILLAUME MUSSO -

A patra zi

10

Mâna care leagănă copilul

„Mâna care leagănă copilul
este mâna care stăpânește lumea.”

William Wallace

Boston 22 decembrie 2010

Ora 11.00 dimineața

Dorință.

Resentiment.

Gelozie.

Amestecul de sentimente pe care le încerca Emma în timp ce contempla fericirea familiei Shapiro avea un gust amar.

În acea duminică dimineață, Matthew, soția lui și micuța Emily se plimbau pe aleile din Public Garden acoperite de zăpada pufoasă căzută în zorii zilei. Prima ninsoare a iernii îmbrăcase peisajul în alb și dădea orașului un aer de sărbătoare.

— Hai să te iau în brațe, scumpo! zise Matthew ridicând-o pe fetița ca să-i arate o lebădă mare, argintie, care se ținea după un cârd de rațe pe apele liniștite ale lacului.

La câțiva metri distanță, așezată pe o bancă, Emma observa scena fără a se strădui să-și ascundă prezența. Nu risca nicidecum să fie reperată fiindcă „Matthew din 2010” nu știa nici cum arată, nici că există. O situație paradoxală care i se părea pe cât de improbabilă, pe atât de interesantă. Somnul o mai liniștise puțin. Dormise toată noaptea în autobuzul Greyhound care făcuse drumul de la Atlantic City la Boston. Cu o seară în urmă, după ce încasase potul, administrația cazinoului o pusese să completeze niște hârtii. O formalitate necesară pentru a i se revărsa în cont suma pe care o câștigase. Prin ferestrele de la New Blenheim, văzuse primii fulgi de zăpadă căzând peste Atlantic City. Cum nu avea niciun chef să conducă ore în șir pe ninsoare, îi lăsase

portarului de la hotelul cazinoului cheile mașinii închiriate, ca s-o returneze el la una dintre agențiile din oraș. Apoi luase un taxi până la autogară și își cumpăraseră bilet la autobuzul de Boston. Pe jumătate gol, autocarul plecase din Atlantic City la ora 23:15. Șoferul condusesese toată noaptea într-un ritm domol. Tânăra femeie deschisese un ochi în timpul escalei făcute la Hartford, dar nu se trezise de-a binelea decât atunci când autocarul intrase în capitala statului Massachusetts, la ora opt dimineața.

Emma coborâse la Four Seasons, imensul hotel cu vedere spre parc. Acum, că avea câteva milioane de dolari în cont, își putea permite. Sunase la Imperator ca să anunțe că este bolnavă și că va lipsi toată săptămâna. Apoi făcuse un duș, își cumpăraseră haine groase de la un magazin din hotel și ieșise să se plimbe pe străzile întortocheate din Beacon Hill. Nu avea un plan precis în minte. Numai întrebări. Trebuia să-l abordeze pe Matthew? Și ce să-i spună? Cum să facă să nu treacă drept o nebună?

Înainte de a lua o decizie, trebuia să-l studieze pe tip. Îi știa adresa: locuia într-o *brownstone*, la intersecția dintre Louisburg Square și Willow Street. Ducându-se într-acolo, fusese fascinată de farmecul unic pe care îl avea Beacon Hill. Mergând pe trotuarele cu pavaj deformat, își imaginase că e una dintre eroinele lui Henry James. Întreg cartierul părea încremenit în secolul al XIX-lea. Vitrinele prăvăliilor erau îmbrăcate în lemn vopsit, lampadarele cu gaz răspândeau o lumină din altă epocă, în timp ce străduțele strâmte șerpuiiau spre niște grădini secrete din care se vedeau doar câteva ramuri în spatele porților mari din fier forjat.

Emma găsisese cu ușurință casa familiei Shapiro. Era împodobită cu ghirlande și coronițe de brad ornate cu panglici și conuri. Ca și cum ar fi trăit în afara timpului, așteptase aproape o oră stăpânită de senzația extraordinară că se află într-un glob cu zăpadă din copilărie: un balon de sticlă gigant pe care cineva l-ar fi scuturat în timpul nopții, făcând să cadă peste cărămizile roșiatice ale caselor o zăpadă

scânteietoare. Un dom invizibil care o proteja de agresiunea și de nebunia lumii...

Pe la ora zece, ușa se deschisese și ea îl văzuse pentru prima oară în carne și oase. Pe EL, pe Matthew. Cu o căciulă de lână pe cap, coborâse cu prudență treptele alunecoase de la intrare, ținând-o pe fetița lui în brațe. Ajuns la baza scării, o așezase pe Emily în cărucior, fredonându-i refrenul unui cântecel amuzant. Emmei i se păruse că avea și mai mult farmec decât în imaginația ei. Recunoscuse acea latură sănătoasă, sinceră și rațională pe care o percepușe din e-mailurile lui. Și faptul că era atât de grijuliu cu fiica lui îl făcea și mai atrăgător.

Apoi o zărise pe EA. Cealaltă femeie, Kate Shapiro. O tânără blondă, zveltă și grațioasă, care nu era doar drăguță, ci pur și simplu... perfectă. O frumusețe clasică, aristocratică, aureolată de blândețe maternă și mister: ochi mari și limpezi, pomeți proeminenți, ten luminos și buze cărnoase, un coc de eroină hitchcockiană...

După ce simțise lovitura în plin – Kate era genul de femeie care îi trezea complexe de inferioritate – Emma urmărise familia până în Boston Public Garden, parcul care făcea legătura între Beacon Hill și Back Bay.

— Ia uite, scumpo! îi zise Kate fiicei ei, arătându-i o veveriță a cărei coadă stufoasă se vedea de după un copac.

Fetița sări din cărucior ca să urmărească animalul, dar după doi pași căzu cu nasul în zăpada pufoasă. Mai mult supărată decât rănită, izbucni în plâns.

— Haide, iubito, vino cu tati!

Matthew o puse la loc în cărucior și cei trei își continuară plimbarea, traversând Charles Street pentru a ajunge în Boston Common, unde în lunile de iarnă se amenaja un patinoar. Pentru a o consola pe Emily, Kate cumpără castane coapte de la taraba unui vânzător ambulant. Le mâncară uitându-se la patinatorii care reușeau să execute figuri îndrăznețe sau cădeau ca niște bolovani pe gheață. Mai cu seamă a doua variantă o amuza pe Emily.

— Întotdeauna e mai distractiv atunci când cad alții, nu-i așa, bebiță? o tachină tatăl ei.

Apoi o luară încet spre centrul imensei peluze unde erau adunați cei mai mulți trecători. Matthew o urcă pe fetiță pe umerii lui. Cu ochii strălucind, aceasta admiră bogăția decorațiunilor din uriașul brad de Crăciun pe care, în virtutea unei vechi tradiții, orașul Halifax li-l oferea în fiecare an locuitorilor din Boston.

La câțiva pași de ei, Emma n-o scăpa din ochi pe Emily. Ca și fetiței, și ei îi străluceau ochii. Dar flacăra care ardea în ei era umbrită de amărăciune.

Ea nu cunoscuse niciodată acea fericire familială, acea liniște care emana din acei oameni, iubirea care circula liber de la unul la celălalt. De ce? Ce îi lipsea ei de nu avea acces la o asemenea fericire?

*

Boston

22 decembrie 2011

În toiul nopții

În pantaloni de pijama și tricou cu Red Sox, Matthew aprinse neonul de deasupra oglinzii din baie.

Îi era imposibil să adoarmă. Avea gâtul uscat, palpitații și o migrenă îngrozitoare. Luă două capsule de ibuprofen din dulapul cu medicamente și le înghiți cu o gură de apă. Coborî apoi până în bucătărie. De trei ore se tot zvârcolea în pat, obsedat de o singură idee. O evidență pe care încet-încet o acceptase. O idee nebunească, prea frumoasă pentru a fi adevărată, care îi provoca amețeală: trebuia cu orice preț să o convingă pe Emma să împiedice accidentul lui Kate! Gândindu-se la acea posibilitate, un cuvânt îi revenea fără încetare în minte. *Anastasis* – termenul folosit de greci pentru a evoca învierea morților. Ca într-un roman de science-fiction. Există oare cu adevărat acea posibilitate de a te întoarce înapoi pentru a-ți schimba cursul vieții? Era o

speranță fragilă, dar și o șansă de care trebuia neapărat să profite.

Se gândi la acel vis nebun pe care îl au toți oamenii: să se întoarcă în timp pentru a îndrepta greșelile făcute și nedreptățile vieții. Se gândi la mitul lui Orfeu și se văzu în pielea cântărețului din liră coborât până la porțile Infernului pentru a-i implora pe zei să-i dea înapoi iubita decedată. Kate era Euridice a lui, dar, ca s-o readucă la viață, avea nevoie cu disperare de ajutorul Emmei Lovenstein.

Bâjbâi prin întuneric și aprinse lumina. Ridică ecranul laptopului, se așeză pe unul dintre taburete și îi scrisese Emmei un mesaj în care își puse tot sufletul și toată încrederea.

*

Boston

22 decembrie 2010

Familia Shapiro părăsi peluzele din Boston Common, îndreptându-se spre est. Emma îi urmă cu prudență, păstrând distanța, încercând să se orienteze și să se familiarizeze cu orașul. Bostonul îi plăcuse imediat. Era mai elegant și mai civilizată decât New Yorkul, mai puțin violent și agitat decât acesta. La fiecare intersecție, arhitectura clasică și construcția modernă, trecutul și prezentul păreau să fuzioneze armonios.

Nu peste mult timp, un miros de cafea prăjită se simți în aer, în apropiere de North End, cartierul italianesc. Pe Hanover Street, vitrinele pizzeriilor și ale patiseriilor te făceau să salivezi: *mozzarella di buffala*, anghinare ca la Roma, turtă dulce genoveză, *struffoli* cu miere, *cannoli* umplute cu cremă...

Ținându-se de mână, Matthew și soția lui intrară într-un restaurant cu pereți de sticlă unde aveau probabil obiceiul să meargă. *The Factory* era o trattoria la modă, frecventată atât de studenți conectați la rețele de socializare, cât și de tineri

intelectuali înstăriți din zonă, deveniți proaspeți părinți. Luată pe nepregătite, Emma intră în urma lor și solicită o masă.

— Sunteți singură, domnișoară? o întrebă chelnerița pe un ton de reproș.

Emma dădu din cap aprobator. Era devreme. Restaurantul începea să se umple, dar mai erau locuri libere.

— N-aveți rezervare, nu-i așa?

Al doilea reproș.

De data asta, nu mai răspunse, suportând în tăcere morga fetei cu trăsături delicate și păr lung, drept și picioare lungi.

— Așteptați, vă rog! Mă duc să văd dacă mai avem ceva liber.

Emma o privi făcând stânga împrejur și traversând sala ca și cum ar fi defilat pe un podium. Pentru a se simți mai în largul ei, se duse la bar și comandă un cocktail Caipiroska.

Apăruse soarele. O lumină frumoasă inunda încăperea. Amenajat pe mai multe etaje, locul îi amintea Emmei de atmosfera din unele restaurante newyorkeze cu decor industrial, în care alternau nuanțele de cenușiu și de lemn brut. Pe bar, un jambon rafinat de Parma era expus precum o operă de artă lângă un tăietor manual, în timp ce, în fundul sălii, se auzea focul trosnind într-un cuptor uriaș de pizza.

— Vă rog să mă urmați, domnișoară! îi propuse chelnerița întorcându-se la ea.

Dintr-o privire, barmanul îi dădu de înțeles Emmei că îi va aduce cocteilul la masă. Din fericire, i se oferi un loc pe o banchetă la mai puțin de zece metri de Matthew și de soția lui.

Liniștită că găsisese un post de observație foarte bun, își goli paharul de vodcă dintr-o înghițitură și comandă altul împreună cu tartar de doradă și o pizza mică cu anghinare și salată rucola.

Emma miji ochii pentru a-i vedea mai bine pe cei trei Shapiro. Formau o familie fericită. Glumeau, erau

binedispuși. Matthew se prostea pentru a o distra pe fiica lui, iar Kate râdea cu poftă. Păreau să aibă o complicitate puternică. Erau o pereche despre care nu te puteai abține să spui că „le stă bine împreună”. Emma o fixă cu privirea pe micuța Emily.

E-MI-LY. Cele trei silabe îi răsunau straniu în minte. Dintotdeauna își spusese că, dacă avea să devină mamă, *acel nume* i l-ar da fetei ei. Coincidența îi redeștepta o angoasă și o durere încă necicatrizate.

Nu vorbise cu nimeni despre acest lucru, nici măcar cu psihiatra ei, dar, vreme de doi ani cât durase relația ei intermitentă cu François, încercase în secret să rămână însărcinată. Își mințise amantul, făcându-l să creadă că ia anticoncepționale. Dar, dimpotrivă, își calcula foarte precis perioadele fertile ale ciclului și de câte ori era posibil avea relații sexuale la momentul potrivit.

La început, își spusese că, dacă îi va dăruia un copil lui François, acesta se va hotărî să-și părăsească soția. Apoi înțelesese că o sarcină nu ar fi avut niciun efect asupra amantului său, dar rămăsese cu dorința de a avea un copil.

Din păcate, bebelușul sperat nu venise.

Emma nu se alarmase peste măsură. În definitiv, nu avea decât treizeci și trei de ani. Dar într-o zi, răsfoind un număr din *Newsweek* în sala de așteptare a psihiatrei, dăduse peste un articol despre fenomenul „menopauzei precoce”. Fusese impresionată de mărturia unor femei a căror fertilitate începuse să scadă chiar imediat după ce împliniseră treizeci de ani. Practic, nu avea niciun motiv să se simtă vizată. Nu avusese niciodată probleme. Dar, după ce citise articolul din ziar, o cuprinsese neliniștea. Ca să scape de îngrijorarea care o chinuia, își făcuse niște analize.

Emma primise rezultatele prin poștă după o săptămână și aflase că rezervele ei de ovocite erau cele ale unei femei trecute de patruzeci de ani! Vestea o devastase. Ar fi trebuit să repete testul sau să consulte un ginecolog, dar preferase

să refuleze acea informație, care îi revenea acum în minte cu forța distrugătoare a unui bumerang.

Emma se simți dintr-odată cuprinsă de teamă și furie. Inima îi bătea cu putere, tot corpul îi tremura. Pentru a alunga acea amintire, fixă cu privirea masa familiei Shapiro.

Dar furia nu i se potolea. Se simțea din nou lovită de o nedreptate, asaltată de întrebări fără răspuns. De ce unii reușesc să întâlnească oamenii potriviți la momentul potrivit? De ce unii au dreptul la iubire și la un cămin fericit? Are legătură cu meritul, cu norocul, cu hazardul, cu destinul? Ce ratase ea în viață de era atât de singură, de vulnerabilă, de lipsită total de încredere în ea?

Îi făcu semn chelneriței să debaraseze masa și scoase laptopul din geantă. Bostonul era un oraș ultraconectat, iar restaurantul era dotat cu o rețea wi-fi, oferind clienților acces gratuit la Internet. Emma intră pe contul ei de e-mail pentru a vedea ce mesaje mai primise și, după cum se aștepta, găsi unul de la Matthew.

De la: Matthew Shapiro

Către: Emma Lovenstein

Subiect: *Sustine et abstinence*

„Suportă și abține-te.”

Cunoști această maximă a stoicilor, Emma?

Ea îndeamnă la acceptarea fatalității și a destinului. Pentru stoici, nu servește la nimic să vrei să schimbi ordinea lucrurilor impusă de Providență.

De ce? Pentru că n-avem niciun control asupra bolii, asupra timpului care trece sau asupra morții ființei iubite. Suntem total neputincioși în fața acestor suferințe. Nu putem decât să le îndurăm în modul cel mai umil cu putință.

Exact asta încerc să fac de un an de zile: să accept moartea soției mele, Kate, iubirea vieții mele. Să accept inacceptabilul, să mă resemnez, să continui să trăiesc pentru fiica mea, Emily.

Dar totul s-a schimbat de când am cumpărat laptopul tău. La fel ca tine, nici eu nu pot înțelege această distorsiune a timpului. Fără îndoială, există fenomene care n-au nicio explicație logică sau științifică și prin așa ceva trecem amândoi. Ne-am „poticnit în timp”, cum ar spune Einstein.

Astăzi, cu ajutorul tău, aș putea primi o favoare pe care niciun om n-a obținut-o vreodată de la Dumnezeu: învierea ființei iubite.

Te implor să mă ajuți, Emma!

Viața soției mele e în mâinile tale. Ți-am povestit deja împrejurările în care a murit.

Pe 24 decembrie, puțin după ora 21:00, după ce-și terminase garda, un tir care livra făină i-a lovit mașina în momentul în care ieșea din parcare spitalului. Tu ai puterea să ștergi acest accident, Emma!

Fă ceva pentru a o împiedica să plece cu rabla aia de Mazda, sparge cauciucurile mașinii, pune zahăr în rezervorul cu benzină, smulge cablul de alimentare de sub capotă! Sau găsește o cale ca să nu meargă la serviciu în ziua aia. Fă ceva, nu contează ce, pentru a evita clipa funestă!

Îmi poți da înapoi soția, dar mai ales îi poți da înapoi mama fetei mele. Poți să ne reunești familia. Știu că ești o ființă generoasă. Nu mă îndoiesc că mă vei ajuta și îți voi rămâne pe veci recunoscător.

Îmi poți cere ORICE, Emma! Dacă vrei mai mulți bani, îți pot spune numerele câștigătoare la loterie, la Bursă sau scorurile viitoarelor meciuri de baschet. Cere-mi orice sumă și te voi ajuta s-o câștigi!

Te îmbrățișez,

Matt

Acel e-mail o făcu să-și iasă din sărite. Incapabilă să-și stăpânească impulsivitatea, îi scrisese ca răspuns câteva rânduri în care își puse toată furia și toată frustrarea.

De la: Emma Lovenstein

Către: Matthew Shapiro

Subiect: Re: *Sustine et abstine*

N-ai înțeles nimic, bietul de tine! Nu vreau bani!

Vreau iubire! Vreau o familie!

Vreau lucruri care nu pot fi cumpărate!

Abia ce dădu clic pentru a trimite mesajul, când văzu că Matthew și soția lui plecaseră din restaurant. Închise laptopul și ceru nota de plată. Cum nu mai avea bani lichizi, plăti cu cardul, dar fu nevoită să aștepte ca să-l primească înapoi.

Emma ieși în grabă în North Square și îi regăsi pe cei trei membri ai familiei Shapiro plimbându-se pe Hanover Street. Îi urmări până la o esplanadă lungă mărginită de arbori, fântâni arteziene și lampadare. După cincisprezece ani de lucrări colosale, Bostonul reușise să îngroape imensa autostradă care îl desfigura odinioară. Acum, cele opt șosele subterane se întindeau, invizibile, prin măruntaiele orașului. Ele lăsaseră locul liber la suprafață, în noul spațiu înșirându-se niște insule de verdeață pietonale.

Emma își continuă urmărirea până la intersecția dintre Cambridge Street și Temple Street. În dreptul trecerii de pietoni, Matthew și Kate se sărutară pe furiș și plecară în direcții opuse. Luată pe nepregătite, Emma ezită câteva secunde. Înțelese că Matthew și fiica lui se întorceau spre casa din Beacon Hill și preferă s-o urmeze pe Kate. Tânăra trecu prin fața impozantei Old West Church, apoi ajunse în apropierea unui cartier mai modern, în care reflexiile reci ale sticlei și oțelului luaseră locul șarmului patinat al cărămizilor roșii. Emma ridică privirea spre un panou luminos: se afla în pragul intrării principale de la MGH,

Massachusetts General Hospital, unul dintre cele mai mari și mai vechi spitale din țară.

Clădirile se îngrămădeau unele peste altele aparent fără armonie și fără logică. Îți dădeai seama că, de-a lungul anilor, spitalul se dezvoltase după modelul unui oraș-ciupercă. La vechea construcție inițială se tot adăugaseră clădiri noi, tot mai mari, tot mai înalte. De altfel, complexul medical era încă în lucru: o enormă masă de beton ieșea din pământ înconjurată de macarale, bene, excavatoare și barăci.

Kate se pierdu cu ușurință în acel decor ostil și ajunsese la un impozant cub de sticlă turcoaz – imobilul care adăpostea secția de cardiologie, Heart Center. Urcă cu pași sprinteni scările până la ușile automate și dispăru în clădire. Emma ghici atunci că doctorița chirurg își începea serviciul de gardă în unitatea specializată în afecțiuni cardiace a MGH.

Ezită o clipă. Era imposibil s-o urmeze pe Kate în interiorul spitalului. De altfel, ce interes avea s-o facă? Emma era pe punctul de a renunța, dar curiozitatea era prea puternică. Devorantă. Simțea adrenalina care îi curgea prin vene, făcând-o curajoasă.

Deși era duminică, parcare era plină de autoutilitare parcate pe două rânduri. Din ele erau descărcate diverse mărfuri: hrană, medicamente, produse menajere, lenjerie adusă de la curățătorie...

Se apropie de această din urmă furgonetă și aruncă o privire înauntru. Încărcătura era constituită din coșuri mari cu cearșafuri, cămăși pentru pacienți și halate de medici. Se uită după șofer. Fără îndoială, făcea parte din micul grup care lua o pauză lângă automatele de băuturi. Preocupați de conversația lor, tipii n-o băgau în seamă. Cu inima bubuind, întinse mâna după un halat. Croită pentru un bărbat, bluza era de două ori mai mare, dar Emma se mulțumi cu ea, își suflecă mânecile și intră în centrul de cardiologie.

Luminos și curat, holul de la intrare contrasta cu agitația de afară. Peste tot erau aranjamente din bambus, orhidee, plante tropicale, cascade care șiroiau de-a lungul unui perete de gresie, pentru a crea o ambianță liniștitoare.

Emma o găsi pe Kate în mijlocul holului în toiul unei conversații cu o colegă, dar discuția lor nu dură la nesfârșit și doctorița urca deja alte scări, prezentându-și legitimația gardianului care păzea accesul în sălile rezervate personalului medical.

Lipsită de acel prețios „Sesam, deschide-te!”, Emma luă o broșură de pe un stand de prezentare. Ca la cursurile de teatru din adolescență, încercă să interpreteze un personaj credibil prin imitație. Cu rucsăcelul în spate, cu halatul și aerul ei hotărât, nu era foarte diferită de stagiarii și medicii de pe secție. Lăsă ochii în jos și se concentra pe broșură, ca și cum s-ar fi uitat pe un dosar medical înaintea unei operații. Gardianul nici măcar n-o mai privi, permițându-i astfel s-o urmeze pe Kate până la bufetul personalului. Doctorița se întâlni aici cu doi interni: o metisă drăguță, cu trăsături delicate, și un tip frumos și athletic pe care ți-l închipuiai mai degrabă în maiou de fotbal decât cu stetoscopul de gât.

Emma se așeză la masa de alături pentru a trage cu urechea la conversația lor. Fără niciun zâmbet, Kate îi salută pe cei doi studenți pe care în mod evident îi evalua, refuză cafeaua pe care aceștia i-o oferiră și, pe un ton usturător, începu să le facă reproșuri, punctându-le nemilos greșelile. Calificativele erau foarte dure: „incompetenți”, „leneși”, „diletanți”, „slab pregătiți”, „neserioși”, „periculoși pentru pacienți”... Descompuși la față, cei doi interni încercară să se apere, dar nu făceau față virulenței atacurilor lui Kate. De altfel, aceasta se ridică rapid pentru a pune capăt discuției, nu fără a-i avertiza:

— Dacă nu vă schimbați radical atitudinea, dacă nu conștientizați că trebuie să începeți să lucrați *cu adevărat*, vă puteți lua adio de la visul de a vă specializa în chirurgie! În

orice caz, mă voi opune fără rezerve la validarea rezidențiatului vostru!

Ea îi privi pe cei doi drept în ochi pentru a verifica dacă proiectilul își atinsese ținta, după care făcu stânga împrejur și se îndreptă spre ascensoare.

De data acesta, Emma nu o mai urmări și rămase așezată la masă, trăgând cu urechea la cei doi interni care dădeau frâu liber indignării:

— Nemernica asta e pe cât de sexy, pe atât de odioasă!

— Foarte frumos din partea ta, Tim! Ar fi trebuit să i-o spui în față...

— La dracu', Melissa, ne spetim optzeci de ore pe săptămână și ea ne consideră neserioși!

— Ce-i drept, este exigentă. Atât cu ceilalți, cât și cu ea însăși. Dar e singurul șef de secție care acceptă să facă gărzi...

— Asta nu-i un motiv să ne vorbească așa de urât! Cine dracu' se crede?!

— Cine e? Fără îndoială, cel mai bun chirurg din spitalul ăsta! Știai că a obținut 3200 de puncte la MEAT¹¹? Este nota cea mai mare de la punerea în aplicare a testului și nimeni n-a depășit-o până acum.

— Chiar și se pare că-i atât de grozavă?

— Este genială, asta-i sigur, recunosc Melissa fără plăcere. Mă întreb cum de are timp pentru toate: lucrează aici, la Heart Center, conduce un cabinet de chirurgie pediatrică înființat de ea în Jamaica Plain, ține conferințe, publică articole în revistele medicale cele mai prestigioase, este mereu la curent cu cele mai noi tehnici de operare...

— Deci o admiri?

— Bineînțeles! Și pe deasupra mai e și femeie...

— Și ce-i cu asta?

---

¹¹ Medical College Admission Test este un examen de admitere standard susținut de către studenții care vor să urmeze facultățile de medicină din America de Nord. (N. a.)

— Asta schimbă totul. N-ai auzit niciodată de „ziua dublă”? Trebuie să se ocupe de familie, de soț, de copil, de casă...

Tim se întinse, apoi căscă de îi trosniră fălcile.

— Pentru mine, femeia asta e Robocop.

Melissa se uită la ceas și mai bău o gură de cafea.

— Nu suntem la nivelul ei și nu vom fi probabil niciodată, admise ea cu luciditate, ridicându-se de la masă. Dar tocmai asta îi reproșez: nu înțelege că nu toată lumea are capacitățile ei.

Cei doi stagiari scoaseră un oftat lung de extenuare. Târșându-și picioarele, se îndreptară spre ascensoare, deloc motivați de perspectiva de a-și relua lucrul.

Rămasă singură, Emma aruncă o privire plină de suspiciune peste umăr. Aflase suficient.

„Mai bine n-aș mai întârzia prea mult pe-aci, risc să fiu descoperită.”

Își luă rucsacul, dar, în ultimul moment, cedă totuși tentației de a-și mai verifica o dată e-mailul.

Avea un nou mesaj de la Matthew.

11
Un fel de război

„Iubirea este un fel de război.”
Ovidiu

De la: Matthew Shapiro

Către: Emma Lovenstein

Nu-ți înțeleg furia, Emma. Mi se pare chiar ciudată și deplasată. Cum poți refuza să m-ajuti?

Matt

De la: Emma Lovenstein

Către: Matthew Shapiro

N-am spus că n-o să te-ajut.

E.

10 secunde mai târziu

Dar n-ai spus nici contrariul! Dacă refuzi să împiedici accidentul, vei fi complice la moartea ei!

10 secunde mai târziu

Nu-mi mai vorbi pe tonul ăsta! Și încetează să mă ameninți sau să mă faci să mă simt vinovată!

Dar e vorba de viața soției mele, femeie nebună ce ești!

Să nu mă mai faci niciodată nebună!

Atunci, fă ce-ți spun! Ai înțeles?

Și dacă nu fac, ce se întâmplă? O să chemi polițiștii să mă aresteze? O să dai buzna la mine acasă, în 2011?

Mi-ar fi cam greu...

De ce?

2 minute mai târziu

De ce?

1 minut mai târziu

Pentru că, în 2011, tu o să fii moartă, Emma...
De ce spui așa ceva?

Pentru că ăsta-i adevărul. Din păcate.
Minți...

1 minut mai târziu

Minți!

Perplexă, mai așteaptă cinci minute până când un nou mail apăru pe ecran. Era tot de la Matthew, dar nu conținea decât un document atașat în format PDF. Emma îl deschise cu teamă. Era un articol din *White Plains Daily Voice*, un ziar local al unui orașel din zona metropolitană newyorkeză.

TRAGEDIE ÎN WHITE PLAINS

O tânără s-a aruncat sub roțile trenului

O tânără în vârstă de treizeci și patru de ani s-a sinucis ieri după-amiază, puțin după ora 15:00, aruncându-se sub roțile unui tren în White Plains. North Railroad, care circula în direcția Wassaic – New York, parcursese doar un kilometru de la plecarea din gară, când, la ieșirea dintr-o curbă, o femeie s-a aruncat sub locomotiva trenului. Luat prin surprindere, conductorul a acționat frânele, dar n-a mai putut face nimic pentru a împiedica tragedia.

Ajunși în același timp la fața locului, polițiștii și medicii de pe ambulanță n-au mai putut decât să constate deznodământul macabru: cadavrul sfârtecat al tinerei zăcea pe șine.

Victima, Emma L, originară din New York, a putut fi rapid identificată grație actelor găsite asupra ei, precum și a unui bilet de adio scris de mână care se afla în portofel și în care explica motivele gestului său disperat.

Fragilă psihic, tânăra făcea terapie de mai mulți ani.

Din cauza tragediei, traficul feroviar a fost întrerupt în ambele direcții mai bine de două ore, timp necesar pentru aplicarea procedurilor judiciare și pentru evacuarea corpului victimei. Abia după ora 17:00 circulația pe Harlem Line a putut fi reluată în condiții normale.

The White Plains Daily Voice – 16 august 2011

*

Emma simți că i se pune un nod în gât. Un frison o paraliză pentru câteva secunde. Șocată, își închise laptopul și ieși în grabă din spital. Ajunsă în parcare, începu să alerge ca și cum ar fi fost urmărită de moarte. Ochii îi erau plini de lacrimi. Panicată, rătăci la întâmplare pe străzi, cu capul plecat, îngrozită de frică. Reflexia soarelui pe zăpadă se amesteca cu lacrimile ei, aproape orbind-o. În alergarea ei, îmbrânci niște pietoni și traversă o arteră largă printre mașini, declanșând un concert de claxoane și o ploaie de înjurături. Extenuată, se năpusti în prima cafenea care îi ieși în cale.

Se așeză în fundul sălii și rămase pentru o clipă încremenită pe scaun. Când chelnerița se apropie de masa ei, își șterse ochii, își dădu jos paltonul și comandă o vodcă cu apă tonică. Deschise geanta, căutându-și medicamentele. Din fericire, avea mereu la ea „farmacia ambulantă”. Își înghiți cocteilul de anxiolitice și neuroleptice și, ca printr-o magie a chimiei, se simți mai bine aproape instantaneu. Suficient în orice caz pentru a-și scoate computerul și a reciti articolul despre sinuciderea ei.

Era o senzație stranie să afle vestea propriei morți din ziarul de după-amiază... Stranie, dar nu atât de surprinzătoare. Așadar, încercase din nou. Și, de data asta, nu mai ratase.

„E bine, măcar se poate spune că ai învățat din greșeli”, gândi ea cu cinism. „Ce-i drept, trenul e mult mai eficace decât pastilele sau tăiatul venelor.”

Se uită la data ziarului. Își luase viața în 15 august, anul următor, în plină vară. Momentul de care se temea cel mai mult la New York, căci căldura jilavă și sufocantă îi provoca întotdeauna niște migrene îngrozitoare, care o deprimeau.

Dar ce mai conta data? Era obsedată de atâta timp de ideea de a-și pune capăt zilelor, încât acest lucru trebuia să se întâmple într-o bună zi. Își aminti de prima tentativă de sinucidere din viața ei. Starea prin care trecuse îi rămăsese întipărită în minte pentru totdeauna. O suferință psihică insuportabilă, pe care nu știuse s-o stăvilească. Disperarea care o sufocase cu totul. Singurătatea fără margini, confuzia, panica ce îi invadaseră întreaga ființă. Gândurile morbide care îi devorau conștiința și pe care nu le putea stăpâni.

Trecerea la act nu avusese nimic rațional. Într-o ultimă tresărire, abandonase lupta, alesese acea ultimă libertate care nu era, de fapt, o libertate. Închise laptopul, își suflă nasul într-un șervețel de hârtie și mai comandă un cocteil.

Acum, medicamentele își făceau din plin efectul. Toate acele molecule chimice pe care le înghițea de ani de zile aveau măcar meritul că acționau rapid și îi ofereau în orice moment un sprijin, împiedicând-o să se prăbușească. Emma încercă să privească lucrurile dintr-un unghi nou. Și dacă șocul acela avea o dimensiune salvatoare? În definitiv, anunțul sinuciderii ei putea fi privit ca o a doua șansă pe care i-o oferea viața. Și ea avea să-și schimbe viitorul. Nu avea chef să se sinucidă. Nu avea chef să sfârșească strivită sub roțile unui tren. Avea să se lupte cu demonii ei. Cu demonul ei. Își cunoștea de multă vreme slăbiciunea, sursa tuturor tulburărilor ei: sentimentul de singurătate și de abandon care o devasta. Își aminti un citat din Emily Dickinson, pe care îl copiasese în agenda ei când era la liceu: „Ca să fii bântuit, n-ai nevoie de o cameră, n-ai nevoie de o casă, mintea e plină de coridoare mult mai întortocheate.” Emma era bântuită de singurătate, în fiecare seară, se simțea tot mai îngrozită de perspectiva de a se întoarce acasă și de a nu găsi pe nimeni. Avea nevoie de o viață ordonată.

De un tip echilibrat, de un copil, de o casă. Încă din adolescență îl pândea, îl aștepta pe bărbatul care să fie în stare să o înțeleagă. Dar el nu venise. Și certitudinea că nu avea să mai vină o chinuia. Era singură azi. Va fi singură și mâine, și poimâine. Va muri singură.

Totuși, în după-amiaza aceea, ceva îi dădea ghes să nu se resemneze și viitorul ideal îi apăru dintr-odată cât se poate de clar: voia să aibă același fel de viață precum Kate Shapiro.

Mai exact, voia *viața* lui Kate Shapiro.

Voia să-i ia locul.

Ideea îi încolți încet-încet în minte cu un amestec de oroare și fascinație.

Se gândi iarăși la modul în care începuse toată povestea aceea, printr-o conversație la distanță în cursul căreia ea fusese destul de elocventă ca să-i placă lui Matthew. Îl sedusese rămânând ea însăși. Știuse atât de bine să se facă plăcută, încât el o invitase la restaurant chiar a doua zi. Și nu ezitase să ia avionul și să vină la New York doar ca să cineze împreună. Acum era sigură că, dacă s-ar fi putut întâlni așa cum se înțeleseseră, s-ar fi îndrăgostit unul de celălalt. Ea i-ar fi luat locul lui Kate în inima lui. Ar fi fost o mamă bună pentru Emily și o soție iubitoare pentru Matthew.

Doar că acum Kate era în viață.

Dar nu pentru mult timp.

Emma respinse orice sentiment de vinovăție.

Nu ea hotărâse acea moarte.

O hotărâseră destinul, hazardul, viața. Dumnezeu, poate, dacă exista...

Luă o gură de vodcă și își continuă reflecția. Când era surescitată, ideile țâșneau mai întâi din toate părțile, apoi își găseau încet locul precum piesele unui puzzle, formând o linie de conduită coerentă. De data acesta, era vorba de un plan imbatabil care pleca de la o constatare foarte simplă: „Matthew din 2011” nu avea nicio putere asupra ei fiindcă ea decedase. Asta era partea bună a morții, te făcea intangibil.

Matthew era așadar neputincios, nu avea niciun mijloc de presiune asupra ei, nu o putea obliga s-o salveze pe Kate.

Iar ea nu avea să facă acest lucru.

Avea să lase accidentul să-i urmeze cursul. Îi va ignora e-mailurile, se va întoarce la New York, își va relua munca și va aștepta să treacă timpul. Nu se va mai sinucide în august. Căci, de acum înainte, avea un motiv foarte bun să trăiască.

Acum înțelegea de ce Matthew era în posesia laptopului ei, dar, dacă ea nu-și va lua viața, fratele ei nu-i va moșteni lucrurile, deci nu va putea să-i vândă laptopul, iar Matthew nu va putea să-l cumpere. Ceea ce însemna că nu va mai lua legătura cu ea prin e-mail în decembrie 2011.

Oare scenariul acela stătea în picioare? Situația pe care o trăia astăzi sfida orice logică. De câte ori se uitase la filme sau citise romane fantastice, nu înțelesese niciodată nimic din cercurile vicioase ale paradoxurilor temporale. Dar fratele ei, care preda fizică la universitate, îi vorbise de oameni de știință care postulau existența unor universuri paralele cu al nostru, ba chiar a unor universuri multiple în care tot evantaiul de posibilități este realizat pe linii temporale diferite.

Exista probabil o „linie temporală” în care ea ar fi putut întâlni un Matthew vădov care să nu-și mai amintească nimic din mesajele pe care și le trimiseseră înainte. Un Matthew care ar fi sfârșit pin a o iubi. Un Matthew care avea deja o fetiță de care ea ar fi știut să aibă grijă.

Mulțumită, Emma hotărî să urmeze acel plan. Achită nota de plata și se întoarce la hotel. Deși nu se înserase încă, trase draperiile. Capul îi vâjâia. Temându-se ca mintea să nu-i fie cuprinsă din nou de haos, mai înghiți două tablete de anxiolitice și se culcă.

*

2011

— Tati, pot să mă uit la *Vânătorii de fantome*?

Matthew ridică privirea din ecran.

Întinsă pe canapea în fața televizorului, Emily tocmai înfulecase două pungi de bombonele M&M în loc de masa de prânz.

— Ai mai văzut filmul ăsta de zece ori.

— Da, se amuză ea, dar îmi place să mă uit la el când ești și tu acasă. Așa nu-mi mai e frică!

— Bine, capitulă el.

O privi de departe cum bagă DVD-ul în video player și pornește filmul „ca un om mare”.

Era prima zi de vacanța și fetița se sculase târziu. Dacă Matthew hotărâse să-i lase mai multă libertate în ziua aceea – bomboane câte poftea și uitat la televizor pe săturate – o făcuse mai mult din comoditate decât din convingere. Într-adevăr, toată energia îi era consumată de Emma Lovenstein.

Matthew regreta amarnic ceea ce făcuse. Înțelesese prea târziu cât de tare greșise enervându-se pe singura persoană capabilă să-i aducă soția înapoi. Cum de putuse să dea frâu liber furiei știind că Emma este fragilă psihic? Îi trimisese deja două mesaje de scuze, dar nu primise niciun răspuns. Acum, avea în fața lui o femeie instabilă pe cale de a deveni incontrollabilă. Și mai ales una care avea un avantaj decisiv asupra lui. În timp ce ea avea posibilitatea de a modifica viitorul, el nu putea face absolut nimic. Trebuia să aștepte ca domnișoara Lovenstein să accepte să reia legătura cu el.

Acea situație lipsită de simetrie era insuportabilă. Era 22 decembrie. Nu mai avea la dispoziție decât două zile pentru a împiedica accidentul care i-o răpise pe Kate. Închise ochii și își lăsă capul în mâini pentru a se concentra mai bine. Emma murise, desigur, dar poate mai existau oameni la care ea ținea și asupra cărora el putea face presiune. Dar cine? Fratele ei, Daniel? Nu, nici vorbă! Din câte înțelesese, fratele și sora nu se iubiseră niciodată prea mult. Părinții ei? Daniel îi spusese că mama lor murise și că tatăl suferea de Alzheimer. Prieteni? În mod evident, nu avea niciunul.

„Este singura persoană care nu m-a trădat niciodată...”

Afirmația îi răsună în minte ca și cum Emma i-ar fi șoptit-o la ureche.

„Câinele ei! Faimosul Clovis!”

El era încă în viață!

Conștientizarea aceluia fapt îi ridică moralul. Tocmai găsisese un mijloc imbatabil de a o șantaja pe Emma!

Se ridică de pe taburet și opri televizorul.

— Du-te repede și te îmbracă, scumpo, plecăm la plimbare!

— Dar filmul meu...

— O să-l vezi diseară, piticuț!

— Nu, vreau să-l văd acum!

— Și dacă ți-aș spune că mergem să luăm un cățeluș pe care să-l ținem la noi pe perioada vacanței?

Fetița sări în sus de bucurie.

— E adevărat, tati? O să avem un câine? De când voiam unul! Mulțumesc! Mulțumesc!

*

— Vreți să v-ajut să furați un câine?

— Da, April. Ajutorul tău ar fi binevenit în această operațiune delicată, confirmă Matthew.

— Și de ce vrei să faci asta? întrebă tânăra femeie, ridicându-se de la birou.

— O să-ți povestesc totul în mașină, o asigură el.

— Adică luăm și mașina mea pe deasupra?

— Mi-ar fi cam greu să car un câine pe bicicletă.

Matthew stătea în picioare în fața ei, ținându-și fetița de mână. Lângă el, lăsată jos, era o trusă metalică de scule.

— Știi că putem face închisoare pentru asta, Matt?

— N-o să ne prindă nimeni. Tocmai de-aia am nevoie de creierul tău sexy.

— Dacă tu crezi că un asemenea compliment mă...

— Hai să mergem, te rog! E foarte important pentru mine!

— Un câine mușcă, știi?

— Țsta-i un cățeluș.

— Adică?

— Poate ți-l amintești, e cel al fratelui Emmei Lovenstein. L-ai văzut la vânzarea de obiecte vechi de pe peluză.

— Shar-pei-ul! Cum să nu mi-l amintesc! Dar nu-i deloc un cățeluș, Matt! Dulăul ăla cântărește cel puțin patruzeci de kilograme și este un ghem de mușchi.

Emily îi dădu drumul la mână tatălui ei și se repezi s-o cuprindă pe April de mijloc.

— Te rog, April, ajută-ne! Ajută-ne! Vreau de mult timp un cățeluș. Te rog! Te rog!

April îl privi pe Matthew cu reproș.

— N-ai dreptul să te folosești de puștoaica asta! zise ea luându-și paltonul.

*

Matthew se urcase la volanul Chevroletului. Mașina părăsi centrul Bostonului și se îndreptă spre Belmont.

— Acum îmi explici? îi ceru April.

El așteptă să ajungă la un semafor, apoi se întoarse spre Emily și îi întinse un ipod.

— Vrei să asculți muzică, scumpo?

Bineînțeles că voia!

Matthew așteptă ca fiica lui să-și pună căștile la urechi pentru a o informa pe April de intențiile lui. Ea îl lăsă să-și termine raționamentul și rezumă:

— Deci te gândești că doar furând potaia asta o să-ți aduci soția înapoi?

— Da, indirect, așa cum ți-am explicat.

— Nu cred nicio iotă din toată povestea asta cu laptopul prin care comunică cu cineva din alt timp.

— Și atunci cum îți explici înregistrarea de pe camera de supraveghere a lui Vittorio, articolul din ziar despre cazinou...

— Nu-mi explic nimic! i-o tăie April. Vreau să te ajut fiindcă ești prietenul meu, dar cred că nimeni nu i-a adus niciodată pe cei morți la viață și nimeni n-o s-o facă niciodată. Kate a murit. N-o s-o mai vezi, Matt, și crede-mă că îmi pare nespun de rău! Disparația ei te-a devastat, dar, la un moment dat, trebuie să-i lași pe oameni să plece. Nu te agăța de ideea asta stupidă, te rog! Începeai să-ți revii. Laptopul pe care l-ai cumpărat ți-a provocat o recidivă. Dacă te încapățânezi să mergi pe drumul ăsta, o să-ți faci și mai mult rău, și mai ales o să-i faci rău fiicei tale.

Matthew îi aruncă o privire sumbră prietenei lui și nu mai scoase niciun cuvânt până la Belmont. Ca și data trecută, parcă mașina în fața vilei îmbrăcate în lemn. Din fericire, Emily adormise pe bancheta din spate. Matthew și April coborâră din mașină. Era ora patru după-amiaza. Strada era pustie. Matthew înainta până la poartă și sună pentru a se asigura că nu e nimeni acasă. Nu veni niciun răspuns în afara lătrăturilor shar-pei-ului, care, ca un bun câine de pază ce era, se repezi la gard pentru a-i convinge pe vizitatori să nu se apropie prea mult de casă.

— Salut, Clovis, zise Matthew.

— Nu numai că nu-i un *cățeluș*, dar pe deasupra o să mai alerteze și tot cartierul. Măcar ai un plan?

— Absolut, răspuse el scoțând din buzunarul paltonului o pungă de plastic.

— Ce naiba-i chestia aia? Pute îngrozitor!

— Sunt două felii de carne de vită decongelate la cuptorul cu microunde pe care le-am făcut chiftele...

— ...Și în care ai pus somnifere, ghici April. Al dracului de original!

— Doctorul mi le-a prescris când a murit Kate. Mai aveam câteva pastile.

— N-o să meargă niciodată, decretă ea. Și planul B?

— Ba o să meargă!

Ea dădu din cap.

— Presupunând că dulăul nu-ți vomită chiftelele și că ai pus o doză suficientă de somnifer în ele, o să treacă trei ore până o să adoarmă și, de fapt, o să fie doar amețit. Până atunci, proprietarul o să se-ntoarcă sau unul dintre vecini o să cheme poliția.

— Nu fi așa pesimistă. Îmi încerc norocul! decise Matthew, aruncând cele două bucăți de carne peste gard.

Clovis le adulmecă îndelung. Ușor neîncrezător, mîncă jumătate dintr-una, dar, deloc convins de gustul lor, le abandonează imediat și reîncepu să latre și mai abitir.

— Ei, ce ți-am spus?

— Să așteptăm câteva minute în mașină! propuse Matthew.

Așteptară trei sferturi de oră în tăcere, fără niciun rezultat. Câinele părea că-i sfidează, Cerber credincios păzind intrarea în Infern. Începea să se însereze. Chiar și ei erau pe punctul de a ațipi, când soneria psihedelică a telefonului lui April făcu pe toată lumea să tresară. Ea nu răspunse, dar Emily se trezi brusc.

— Am ajuns, tati? Suntem acasă la cățeluș? întrebă ea, frecându-se la ochi.

— Da, scumpo, am ajuns, dar nu sunt sigur că e de acord să vină cu noi.

— Dar mi-ai promis! se smiorcăi ea și izbucni în plâns.

Matthew oftă și își masă tâmplele.

— Ai căutat-o cu lumânarea, îi zise April. Asta o să te-nvețe minte să mai...

Se întrerupse brusc și exclamă:

— Hei, Matt, unde-i dulăul?

El aruncă o privire pe geam. Clovis dispăruse subit.

— Habar n-am, dar mă duc să văd!

Ieși din mașină și deschise portbagajul pentru a lua trusa cu unelte. Mai luă și un clește mare cu care putea să taie gardul de sârmă.

— Las portbagajul deschis! o preveni el. Pornește motorul, pentru orice eventualitate.

Se apropie de gardul de sârmă. Tăie unul câte unul cu cleștele toate firele de sârmă și se aventurează pe peluză.

— Clovis?

Înaintă cu prudență până în fața scărilor de la intrare.

— Clovis? Cuțu-cuțu...

Nimeni.

Făcu turul casei și descoperi câinele zăcând inert în apropierea unui coteț.

„Sper că n-a murit...”

Se lăsă în genunchi și îl luă în brațe.

„Fir-ar să fie, cântărește trei tone!”

După câțiva pași, simți că shar-pei-ul începe să se zbată ușor. April avusese dreptate: somniferele doar îl amețiseră. Îi curgeau balele, dar, din fericire, nu avea putere să muște.

Matthew începu să alerge spre ieșire. Cu „încărcătura” în brațe, se strecură prin deschizătura făcută în gard. Fără prea multă delicatețe, trânti câinele în portbagaj și se urcă în mașină lângă April.

— Bagă viteză, plecăm! îi strigă el.

— Bravo, tati! Bravo! aplaudă Emily, în timp ce Chevroletul

Camaro demara cu scrâșnet de pneuri.

*

Ora 21.00

Pe drumul de întoarcere, se oprirea la un magazin de animale pentru a cumpăra o lesă, crânțanele și un castron. Când, odată ajunși acasă, câinele se trezi din leșin, Matthew se aștepta la ce-i mai rău: urlete, lătrături agresive, ba chiar un atac. Dar Clovis deschise un ochi, scoase câteva mârâituri, se rostogoli pe parchet, apoi se instalează nonșalant pe canapea ca și cum ar fi trăit dintotdeauna în casa aceea. După ce-și reveni cu totul în simțiri, făcu turul sufrageriei. Privirea îi era ageră, reacțiile, pozitive. Toată familia își petrecu seara jucându-se cu el și mângâindu-l. Emily era în

al nouălea cer, și Matthew abia reuși s-o ducă la culcare. Ca s-o facă să urce în camera ei, fu nevoit să-i promită de zeci de ori că a doua zi Clovis va fi tot acolo.

Rămas în sfârșit singur în salon, Matthew se așeză în fața laptopului și trecu la a doua etapă a planului său.

— Vino, Clovis, vino, frumosule! îl ademini el pe câine cu un bol de crăntănele.

Animalul sări pe scaunul pe care Matthew pusese câteva perne ca să fie la înălțimea potrivită.

— Uită-te la ecran! O să vezi o persoană pe care n-ai mai văzut-o de mult timp! Zâmbește-i frumos!

Deschise aplicația și introduse parola. Filmate prin web-cam, imaginea sa și cea a câinelui apărură pe ecran. Pentru a apela prin video, scrise adresa de e-mail a Emmei, dădu clic și așteptă câteva secunde.

Se auzi sunând o dată.

De două ori.

De trei ori...

2010

Emma se trezi cu greu din somnul indus de medicamente.

Aruncă o privire la telefonul mobil, dar nu acesta suna. Era laptopul pe care îl lăsase deschis.

Se uită la ceas, dădu pătura la o parte și făcu câțiva pași împleticiți spre birou.

Pe ecran, micuțul icon Face Time clipea, semnalând un apel de la Matthew Shapiro. Nu folosise niciodată acea aplicație, dar dădu clic pentru a răspunde.

Imaginea câinelui său o luă prin surprindere. Era Clovis cu botul lui încrețit, cu capul de hipopotam, cu ochii mici și înfundați în orbite și cu corpul musculos acoperit de pliuri care îl făceau să semene cu un cățel de pluș.

— Clovis!

Dar ce făcea câinele ei în 2011 în casa lui Matthew Shapiro?

Deodată, cadrul camerei web se deplasă spre stânga, pe fața și bustul lui Matthew.

— Bună seara, Emma. Ce mai faci? Te-ai calmat?

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce joc mai e și ăsta?

— După cum vezi, am făcut cunoștință cu cățelușul tău. Cum era expresia aia a ta? Ah, da, „singura persoană din lume care nu m-a trădat niciodată”. Ții la el, nu-i așa?

— Ești un...

— Ei, hai, să nu-ncepem cu insultele! Eu unul țin la soția mea și cred că nu ți-ai dat bine seama cât de hotărât sunt s-o regăsesc.

Matthew întinse brațul pentru a lua ceva de pe blatul de bucătărie. Dintr-un suport de cuțite, scoase unul cu lama lungă de vreo treizeci de centimetri și îl flutură prin fața camerei web.

— Este un cuțit de carne, Emma. Ai văzut ce lamă are? Rigidă și tăioasă. Este o piesă frumoasă, calitate germană... Și mai am o unealtă, i se spune satâr chinezesc. Este ideal pentru pregătirea cotletelor.

— Dacă te atingi de un singur fir de păr al câinelui meu, te...

— Ce-o să-mi faci, Emma?

Ea rămase fără voce. Matthew atacă:

— Vezi tu, Emma, sunt în mare încurcătură! Iubesc mult animalele. Clovis al tău e într-adevăr foarte drăgălaș și o place mult pe fetița mea, dar dacă nu-mi promiți c-o să faci *tot ce trebuie* pentru a împiedica accidentul lui Kate, n-o să ezit nici măcar o secundă. O să-ți omor câinele. O să-i spintec burta și o să-i scot mațele. Și o s-o fac în fața acestui ecran, ca să nu pierzi nimic din scenă. O să dureze mult. Și o să fie dureros. N-o s-o fac cu plăcere, Emma, dar dacă nu-mi dai de ales...

— Ticălosule!

— Mai gândește-te, dar gândește-te repede, Emma!

Ea începu să urle de furie, în timp ce Matthew închise aplicația și imaginea dispăru.

- MĂINE -

A cincea zi

12

The Other Woman

„Morții aparțin aceluia dintre cei vii
care îi revendică în mod obsesiv.”

James Ellroy

A doua zi

23 decembrie 2010

Ora 9:00 dimineața

Zăpada se topise. Aerul era uscat și rece, dar un soare triumfător se înalță pe cerul de un albastru metalic al Bostonului.

Emma își suflă în mâini pentru a se încălzi. Un abur luminos îi ieși din gură și se ridică în fața ochilor ei fără a se dizolva în aer.

De vreo zece minute se învârtea ca un leu în cușcă prin fața ușilor de la intrarea în Heart Center, pândind sfârșitul gărzii lui Kate. Își înăbuși un căscat. Noaptea fusese agitată, dar, în pofida lipsei de somn, ideile îi erau clare. În urmă cu o zi, aflată sub șocul lecturii articolului de ziar care îi anunța sinuciderea, se purtase prostește, aproape irațional. Azi îi era rușine, dar așa stăteau lucrurile: singurătatea o apăsa îngrozitor și uneori scotea la iveală tot ce era mai rău în ea. Un sentiment brutal de nedreptate, o gelozie care o chinuia, făcând-o să aibă gânduri sumbre. Dar nu era o ucigașă, ci doar o idioată văduvită de iubire care voise să se agațe prea multă vreme de o poveste care nu avea cum să aibă un final fericit.

Intervenția lui Matthew și regizarea scenei cu Clovis fuseseră ca un semnal de alarmă, făcând-o să revină cu picioarele pe pământ, așa că în dimineața aceea, se hotărâse să asculte vocea rațiunii. Avea să găsească o soluție ca să evite funestul accident al lui Kate din 24 decembrie. Își petrecuse noaptea gândindu-se la un mijloc de a împiedica

ciocnirea celor două mașini. Deocamdată, nu-i venise nicio idee, dar încă mai avea timp.

Frigul îi amorțea mâinile și picioarele. Tropăia pe loc pentru a se încălzi. Un camion mare pentru colectarea de sânge, purtând sigla Crucii Roșii, staționa în mijlocul parcării. Instalat un pic mai departe, se vedea un cărucior metalic cu băuturi calde și covrigi. Emma se așeză la coadă ca să comande un ceai, când o zări pe Kate trecând de ușile automate pentru a părăsi clădirea. Cu telefonul mobil la ureche, tânăra doctoriță își păstrase halatul de spital pe ea, căci bucăți de material bleu-deschis se vedeau ieșind de sub paltonul scurt, închis la culoare.

Cu Emma pe urmele ei, Kate coborî scările din fața intrării, traversă parcare cu pași repezi și părăsi incinta spitalului. Emma o urmă până la stația Hubway din Cambridge Street, de unde se puteau închiria biciclete. După toate aparențele, Kate era obișnuită cu acel mijloc de transport. Își scoase cartela și încalcă pe o bicicletă.

În timp ce Kate își punea mânușile, își îndesa căciula pe cap și își lega fularul la gât, Emma plăti la distribuitorul automat șase dolari pentru a-și procura o cartelă cu care putu și ea să împrumute o bicicletă. Așteptă până când Kate începu să pedaleze, apoi se luă după ea, păstrând o distanță rezonabilă, astfel încât să n-o piardă din ochi, dar având grijă totodată să nu fie văzută.

Ajunsă la intersecția cu Hanover Street, doctorița n-o luă pe strada care ducea spre cartierul italianesc, ci merse pe lângă City Hall, apoi intră pe artera care ducea la Faneuil Hall și la Quincy Market. Pedalând ca un ciclist și încălcând de câteva ori regulile de circulație, reuși să iasă destul de rapid din acea zonă turistică, în dreptul parcului Columbus, o luă pe o stradă cu sens unic, evitând cu iscusință aglomerația, apoi rulă sprinten pe trotuar îndreptându-se spre port și spre partea maritimă a orașului. Era abia nouă și douăzeci când își lăsă bicicleta la capătul cheiului Long

Wharf, în dreptul fațadei negre a ceea ce părea a fi un pub irlandez.

Emma se opri cu cincizeci de metri înainte de a ajunge la capătul falezei. Să-și asume oare riscul de a o urma pe Kate în bar? Își rezemă bicicleta de un felinar, luă cablul de oțel antifurt, îl trecu pe după pilon și îl fixă în sistemul de închidere. Parcurse pe jos cei câțiva metri care o despărțeau de țărnul mării.

În anii lui de glorie, Long Wharf fusese cheiul principal al unuia dintre porturile comerciale cele mai animate din lume. Acum se transformase într-un elegant complex turistic, cu străzi pavate mărginite de restaurante și cafenele. Era mai ales punctul de plecare al feriboturilor care deserveau numeroasele insule din Golful Boston și orașele Salem și Provincetown. Ajunsă la capătul promenadei din lemn, Emma își puse mâna streășină la ochi pentru a nu fi orbită de soare. Acesta răsărise de vreo două ore, iar acum era sus pe cer, revărsând o ploaie de stele orbitoare pe suprafața oceanului. Priveliștea îți tăia răsufarea: pescărușii, vântul, vapoarele vechi care pluteau pe valuri, beția infinitului. Aerul din larg o învioră pe tânăra femeie și îi dădu curajul să intre în pub.

*

Decorul rustic al barului Gateway era tipic: grinzi în tavan, pereți acoperiți cu lambriuri, vitralii, joc de darts și lumină filtrată. Seara, probabil că locul se anima în sunetul muzicii tradiționale și al halbelor de Guinness care se ciocneau, dar dimineața era o cafenea primitoare și liniștită, în care muncitorii din port își luau micul-dejun. Emma miji ochii și avu nevoie de un moment ca s-o reperateze pe Kate, care stătea singură într-un separeu din fundul sălii, cu o ceașcă de cafea în față.

Un anunț îți semnala să dai comanda înainte de a te așeza la masă. Emma așteptă în spatele unei matahale cu cămașă

în carouri și bonetă de marinar, care plecă după câteva secunde cu o tavă plină de pește și cartofi prăjiți, bacon, cârnăciori și ouă ochiuri. Ea se mulțumi cu un ceai și niște pâine prăjită și merse să se așeze pe bancheta unuia dintre separeurile situate în apropierea mesei lui Kate. Ce făcea doctorița chirurg în locul acela după ce lucrase toată noaptea? De ce nu se întorsese direct acasă după serviciul de gardă?

De la postul ei de observație, Emma își dădea seama că e obosită, iar pe chip i se citea îngrijorarea. Kate arunca priviri neîncetate când la ecranul telefonului ei mobil, când spre ușa de la intrare. În mod evident, aștepta pe cineva, și acea întâlnire nu era una oarecare. Emma se miră de acea schimbare. Mama și soția fermecătoare și fericită pe care o urmărise cu o zi în urmă cedase locul unei ființe chinuite de îngrijorare, care își frângea mâinile cu febrilitate.

Emma întoarse capul pentru ca privirea ei să nu fie prea insistentă, dar grație reflexiei din oglindă, nu pierdu niciunul dintre gesturile doctoriței. Kate scoase din geantă un șervețel umed și o pudrieră. Își curăță fața, își refăcu machiajul cu nervozitate, aranjându-și câteva șuvițe de păr care îi ieșiseră din coc în timpul cursei cu bicicleta. Apoi se ridică și dispăru în direcția toaletelor.

Emma înțelese că trebuia să acționeze. Kate își luase cu ea geanta și telefonul, dar își lăsase haina pe banchetă. Emma respiră profund și trecu la acțiune. Se ridică în picioare cu calm și merse câțiva pași ca și cum s-ar fi îndreptat și ea spre toaletă, dar în ultimul moment se opri în dreptul mesei lui Kate. Rugându-se să nu se uite nimeni spre ea în momentul acela, scotoci prin buzunarele paltonului. Dădu cu mâna peste ceva rece și metalic. O legătură cu chei.

Simți un val de adrenalină. Verifică dacă și cheile de la mașină se aflau pe legătură și scoase o exclamație mută:

„Iată ideea salvatoare!”

Pentru a evita accidentul, va fura pur și simplu cheile faimoasei Mazda pe care Kate trebuia s-o conducă în seara

tragediei. Apoi va fura mașina și o va abandona la trei sute de kilometri depărtare, o va incendia sau o va împinge într-o prăpastie.

Dacă nu mai exista mașina, nu mai avea loc accidentul!

Emma luă cheile și traversă barul pentru a părăsi localul înainte de a se întoarce Kate. Luți pașii ținând capul plecat pentru a nu întâlni nicio privire, dar se izbi de un client care tocmai își comandase o băutură la bar. Acesta vărsă jumătate din ceașca de cafea pe tavă.

Emma nu mai prididea cu scuzele.

— Iertați-mă, îmi pare rău, eu...

Era un tip înalt și zvelt, cu părul blond tuns scurt. Era îmbrăcat cu blugi negri, cu un pulover pe gât și o geacă din piele cu guler de blană, iar în picioare purta niște bascheți. Avea o față ovală, foarte slabă, nerasă și încadrată de niște ochelari de soare cu rame galbene din carapace de broască țestoasă.

— Nu face nimic! o asigură el fără ca măcar s-o privească.

Grăbită să dispară, Emma răsufală ușurată. Dar înainte de a împinge ușa batantă, nu se putu abține și întoarse capul pentru a mai arunca o ultimă privire spre Kate.

În fundul sălii, bărbatul se oprise lângă Kate.

O îmbrățișa.

O săruta.

*

„Nu se poate!”

Rămase împietrită. Kate nu putea să aibă un amant. Emma miji ochii pentru a vedea mai bine. Probabil că se înșelase, probabil că interpretase greșit anumite gesturi. Poate că bărbatul acela era o rudă, fratele ei sau...

— Pot să v-ajut, domnișoară?

Din spatele barului, patronul se uita la ea cu un aer de îndoială.

— Trebuie să vă hotărâți. Ori intrați, ori ieșiți. Până la urmă o să vă luați o ușă în plină figură.

— Eu... ăă... Caut niște șervețele de hârtie.

— Păi, trebuia să cereți. Pofțiți!

Ea luă pachetul pe care i-l întindea patronul și se întoarse la masă, străduindu-se să fie cât mai discretă posibil. Avu reflexul să-și scoată telefonul, îl trecu pe modul de înregistrare video și îl puse pe masă pentru a filma scena.

Inima îi bătea cu putere în piept. Se gândi la Matthew, care își idolatriza soția. La scena la care asistase cu o zi în urmă – acea complicitate familială și amoroasă care părea să sudeze cuplul lor. Cum putea cineva să-și disimuleze chiar așa sentimentele?

Nu, ceva nu se potrivea. Având în vedere că Matthew continua să-și venereze nevasta chiar și după moartea ei, părea puțin probabil ca aceasta să fi fost îndrăgostită de alt bărbat. Shapiro nu era un idiot, și-ar fi dat seama, era evident. Dar nu se spune că nu există om mai orb decât cel care nu vrea să vadă adevărul?

„Doamne, Dumnezeu!”

Emma nu știa ce să mai creadă. Încercă să se convingă că doctorița Kate și misteriosul necunoscut nu erau amanți, dar atitudinea lor era fără echivoc: familiaritate, atingeri de mâini, priviri insistente. Kate chiar îi mângâie fața și părul tipului.

Emma verifică dacă telefonul ei continua să înregistreze imaginile. Scena la care asista părea atât de suprarrealistă, încât trebuia să aibă o dovadă.

Tipul avea în jur de patruzeci de ani. O frumusețe poate cam sofisticată și fragilă. Emma avea senzația că individul nu-i e cu totul străin...

Nu auzea ce-și spuneau, dar nu exista nicio îndoială că amândoi erau preocupați de ceva. De ce anume? Bărbatul era oare și el căsătorit? Înceau să se convingă unul pe celălalt să-și părăsească partenerii? Aceste supoziții o duseră

pe Emma cu gândul la propria poveste și la amintirile neplăcute ale relației sale cu François.

Alungă aceste gânduri și dintr-odată conștientiză pericolul. Pubul era pe trei sferturi gol. Până la urmă aveau să-i observe manevra. Închise telefonul și bătu discret în retragere.

Aerul rece îi făcu bine. Inspiră de mai multe ori pentru a-și reveni. Renunță să mai ia bicicleta și se îndreptă spre unul dintre taxiurile care așteptau în fața intrării hotelului Marriott.

„O să pierd garanția bicicletei, atâta pagubă!”

În momentul în care urcă în vehicul, își dădu seama că în legătura de chei a lui Kate se afla fără îndoială și cheia de la casă. Avea deci posibilitatea să intre în locuința familiei Shapiro, așa că îi dădu șoferului adresa. Când ajunse în Louisburg Square, făcu înconjurul clădirii, întrebându-se dacă Matthew și fiica lui se aflau înăuntru. Poate că era bine să sune la ușă pentru a verifica, dar renunță la idee.

„Este inutil ca «Matthew din 2010» să fie la curent cu existența mea...”

Remarcă și micuțul abțibild de pe geam, care o avertiza că locuința este dotată cu sistem de alarmă.

„La dracu’...”

Chiar dacă avea cheile, nu avea să poată face mare lucru dacă o alarmă va începe să urla la câteva secunde după ce va intra pe ușă.

Reținu numele firmei de supraveghere, apoi plecă. Dorind să reflecteze în liniște, se refugie într-o cafea de pe Charles Street. Comandă o cafea și o felie de cheesecake, apoi se conectă la un anuar online pentru a găsi numărul de telefon al familiei Shapiro. Sună și dădu de robot. Un mesaj familial la care contribuise chiar și micuța Emily. Închise și mai sună o dată pentru a fi sigură că nu e nimeni acasă. Apoi îi contactă pe cei de la Imperator și ceru cu Romuald Leblanc.

— Am nevoie de tine, capsomanule!

— Tocmai voiam să vă sun, domnișoară Lovenstein!

— Ai ceva nou despre povestea mea?

— I-am trimis unele dintre e-mailuri lui Jarod. Este unul dintre prietenii mei informaticieni. Cel mai capabil pe care-l cunosc. Mi-a zis că, la începutul anilor 2000, pe numeroase forumuri, unii membrii au postat mesaje pretinzând că vin din viitor și că sunt călători prin timp. Bineînțeles, erau niște glume proaste, dar în cazul dumneavoastră e ceva diferit: saltul în timp marcat prin data și ora indicate de servere este un element foarte ciudat, pe care nici prietenul meu nu și-l poate explica, îmi pare rău.

— Ai făcut tot ce-ai putut, mulțumesc! De fapt, eu te-am sunat pentru altceva. Dacă-ți dau adresa unei locuințe din Boston și numele firmei de supraveghere care a instalat sistemul de alarmă, ai fi în stare s-o dezactivezi?

— Să o „dezactivez”? repetă mecanic calculatoristul. Ce înțelegeți prin asta mai exact?

— Îți bați joc de mine sau ce? Te întreb dacă ai putea să neutralizezi un sistem de alarmă de la distanță.

— Nu, este imposibil.

— Credeam că nimic nu este imposibil pentru tine, cu calculatoarele tale...

— N-am spus niciodată asta! se apără el.

Emma îl provocă:

— Bine, am înțeles. La pălăvrăgeală nu te-ntrece nimeni, dar când e vorba de fapte dai bir cu fugiții.

— Hei! se apără el. Mulțumită cui ați obținut programarea la coafor?

— Eu nu-ți vorbesc acum de o programare la coafor! Îți vorbesc de ceva mult mai grav.

— Dar nu sunt magician, se scuză Romuald.

— Îți dau adresa, ai cu ce să notezi?

— Dar v-am zis că...

— Ai cu ce să notezi? insistă ea.

— Ziceți! oftă el.

— E vorba de Matthew și Kate Shapiro. Locuiesc în Boston, la intersecția dintre Mount Vernon Street și Willow

Street. Firma care le-a instalat alarma se numește The Blue Watcher. Are sediul la Needham, în Massachusetts.

— Și ce vreți să fac cu informațiile astea?

— Ce vrei, dar grăbește-te! Peste un sfert de oră o să intru în afurisita aia de casă. Dacă nu rezolvi nimic, o să fiu prinsă și tu o să fii responsabil de arestarea mea.

Ea închise telefonul fără a-i lăsa timp să răspundă. Era conștientă că îi încredințează băiatului o misiune dificilă, dar avea încredere în inteligența lui.

Luă o gură de cafea și gustă din cheesecake. Nu îi era foame, dar îl mancă pe tot cu poftă. În timp ce-și savura prăjitura, vizionă filmul pe care tocmai îl înregistrase cu telefonul. Sunetul era execrabil, imaginea cam întunecată și cu întreruperi, filmarea fusese făcută prea de departe, dar imaginile surprinse nu lăsau nicio îndoială în ceea ce privea natura relației dintre Kate și misteriosul necunoscut.

Cine era acel bărbat? Un coleg chirurg? Un prieten al cuplului? De ce Emma avea senzația că îl mai văzuse undeva?

Ezitănd, tânăra femeie transferă filmul de pe telefon pe laptop, apoi intră pe e-mail. Cu mintea plină de întrebări, începu să-i scrie un mesaj lui Matthew, apoi se opri. Sub pretextul de a stabili adevărul, avea ea dreptul să dezgroape trecutul? Să se amestece în intimitatea unei familii pe care nu o cunoștea? Să reaprindă durerea unui bărbat care nu reușea să-și uite soția?

„Numai că femeia asta nu e icoana pe care o idolatrizează el..”

Cu degetul pe touchpad-ul laptopului, Emma reciti mesajul, ezită iarăși câteva secunde și în cele din urmă apăsă pe send.

*

— Îl ador pe cățelușul ăsta, tati! exclamă Emily năvălind în bucătărie cu shar-pei-ul după ea.

Un miros delicios de ciocolată caldă plutea în aer. În timp ce răsfoia ziarul pe tableta ei tactilă, April supraveghea cu un ochi cratița care se încălzea pe plita cu inducție. În fața laptopului, cu privirea întunecată, Matthew aștepta de mai multe ore un răspuns de la Emma la ultimatumul pe care i-l dăduse cu o zi înainte.

Fetița se cațără pe taburet pentru a se așeza lângă tatăl ei.

— Bolul lui Clovis e gol. Pot să-l umplu cu crânțanele?

Matthew mormăi a aprobare.

— O s-o facem împreună, îi promise April, turnând lapte într-o cană. Dar, până atunci, bea-ți ciocolata!

Ea puse ceașca lângă fetiță.

— Ai grijă, e fierbinte!

— Mi-ai pus și bezele în ea! Mulțumesc, April!

Matthew ridică o sprânceană în semn de dezaprobare.

— Mai ușor cu dulciurile, da? Copilul ăsta o să ajungă să semene cu mascota Michelin!

— E Crăciunul, tati! zise fetița.

— Ce scuză bu...

Clinchetul care anunța sosirea unui e-mail îl făcu să-și întrerupă vorba. Privirea îi alunecă înspre ecran. Citi mesajul de la Emma, care avea un titlu provocator.

De la: Emma Lovenstein

Către: Matthew Shapiro

Subiect: O cunoști cu adevărat pe soția ta?

Dragă Matthew,

Sunt încântată să aflu că fetița ta îl iubește mult pe Clovis. Este un câine credincios și afectuos. Poate o să te mire, dar sunt foarte fericită să-l știu la tine acasă.

Nu-mi închipui nicio secundă că o să-i faci rău. Ești un tip de treabă, Matt, și nu te văd torturând un biet animal nevinovat. Am ezitat mult până să-ți trimit înregistrarea atașată.

Sper să nu te rănească prea tare. Iartă-mi intruziunea în viața ta intimă, dar îl cunoști pe bărbatul care este în compania soției tale?
Emma

„Despre ce naiba vorbește?” se întrebă el copiind fișierul pe desktop. Apoi dădu clic pentru a porni filmul.

După câteva secunde, o imagine cam neclară apăru pe ecran.

— La ce te uiți, tati? întrebă Emily, aplecându-se spre ecran.

— Ai grijă, iubito, o să...

Prea târziu.

Plină ochi, cana de ciocolată se răsturnă peste laptop, vărsând pe tastatură aproape patru sute de mililitri de lichid fierbinte și lipicios.

Imaginea îngheță, apoi ecranul se făcu negru.

Disperat, Matthew se uită încremenit la fiica lui. Inima i se strânse în piept, simți că se sufocă și lacrimi de furie îi umplură ochii: tocmai pierduse unicul mijloc de comunicare cu Emma.

Unicul mijloc de a-și salva soția.

13

Trecerea prin oglindă

„Viața are nevoie de iluzii,
adică de neadevăruri luate drept adevăruri.”

Friedrich Nietzsche

Boston, 2010

Bip, bip, bip...

Intrând în casă, Emma declanșase un ușor semnal sonor care semăna cu un sonar.

Închise ușa și se întoarse spre tastatura sistemului de alarmă, îi era imposibil să formeze codul pentru a dezactiva sistemul, pentru că nu-l știa.

Cât avea să mai dureze până când zgomotul discret al detectorului va ceda locul unui semnal mai strident? Avea gâtul uscat, fruntea plină de sudoare. Rămase nemișcată câteva secunde, ca un condamnat la moarte care așteaptă securea călăului. În cele din urmă, bip-urile de avertizare se opriseră și urletul asurzitor al unei alarme cutremură pereții.

Deși se așteptase la așa ceva, violența sunetului o înspăimântă. Simți că face un atac de panică. Începu să tremure. Tâmpilele îi zvâcneau din ce în ce mai puternic. În acel moment, telefonul îi vibră în buzunar. Răspunse și vorbi cât putea de tare ca să acopere urletul sirenei.

— Alo?

— Doamna Kate Shapiro?

— Chiar ea.

— De la firma de supraveghere Blue Watcher. Tocmai am...

— Alarma, da, știu, îmi pare rău. Soțul meu a schimbat probabil codul fără să mă anunțe. Puteți s-o opriți?

— Nu înainte de a face verificările de rutină.

Deși nu putuse dezactiva sistemul de alarmă de la distanță, Romuald reușise totuși să intre în serverul firmei. Modificase subtil datele de contact în cazul declanșării

alarmei, înlocuind numerele de mobil ale lui Kate și Matthew cu numărul Emmei.

Realizase totodată o captură de ecran a dosarului care conținea răspunsurile la cele trei întrebări secrete necesare pentru autentificarea proprietarului și oprirea sirenei.

— În ce oraș s-au întâlnit părinții dumneavoastră? întrebă funcționarul.

Emma plecă ochii pentru a citi răspunsurile pe care i le comunicase Romuald și pe care și le scrisese cu pixul în palmă.

— În Sankt Petersburg.

— Care era filmul dumneavoastră preferat în copilărie?

— *Salvatorii*.

— Cum o cheamă pe cea mai bună prietenă din perioada studenției?

— Joyce Wilkinson, răspunse ea fără să ezite.

Instantaneu, sirena se opri din urlat.

— Vă mulțumesc, doamnă Shapiro! Pe viitor, spuneți-i soțului să vă anunțe dacă mai schimbă codul!

Emma închise telefonul și își șterse broboanele de sudoare de pe frunte. Se duse la fereastră, rămânând totuși ascunsă în spatele draperiei. Totul părea neschimbat în Louisburg Park, dar starea aceea risca să nu dureze.

Ce ar fi spus dacă un polițist ar fi sunat la ușă? Sau dacă Matt și Kate s-ar fi întors acasă pe neașteptate? Respinse această idee și se hotărî să-și înceapă căutarea.

Furia pe care o simțea față de Kate o motiva și avusese ca prim efect benefic faptul că o scosese din depresie, dându-i dorința de a se lupta, pentru ea, pentru viitor, pentru Matthew...

Emma nu știa prea bine ce caută. O dovadă a infidelității lui Kate? Un indiciu care să-i ofere o pistă pentru identificarea misteriosului necunoscut? În orice caz, trebuia să meargă dincolo de aparențe. Să scotocească prin toată casa: în dulapuri, șifoniere, sertare, computere, pivniță.

Parterul era format dintr-un living mare și o bucătărie deschisă. Caloriferele difuzau o căldură plăcută. Încăperea era agreabilă, primitoare, potrivită pentru o familie. Lângă canapea, un frumos brad de Crăciun cu luminițe intermitente, pe barul bucătăriei, niște firimituri de pâine, un borcan de dulceață uitat, un desen de copil pe jumătate colorat și ziarul *New York Times* din ziua respectivă deschis la pagina culturală.

Pe pereți și în ramele puse pe etajere se puteau vedea numeroase fotografii cu membrii familiei, printre care niște poze alb-negru în care apărea Kate pe vremea când era copil: o fetiță blondă și drăgălașă împreună cu mama ei lângă un pian sau mergând de mână pe străzile unui vechi oraș rusesc – fără îndoială, Sankt Petersburg. Apoi niște fotografii spălăcite: o adolescentă firavă pozând în fața turnului Space Needle și mai târziu o tânără studentă, aproape diafană în blugi și cu un rucsac în spate, pe peluza din fața Universității Berkeley. După care un salt în timp făcea trecerea de la studenta timidă la o tânără femeie sigură pe ea. Era Kate cea de astăzi, cea pe care o văzuse, doctorița chirurg sigură de ea, cu fizic atrăgător, pozând alături de fetița și de soțul ei.

Acele fotografii ridicau mai multe semne de întrebare, dar Emma lăsă analiza pe mai târziu. Scoase telefonul și fotografie toate pozele de pe pereții camerei, operațiune care îi luă trei minute. Ajunsă în bucătărie, făcu o copie și după orarul săptămânal al lui Kate, afișat pe un panou de plută.

Apoi urcă la primul etaj.

Acolo se afla apartamentul părinților, mare și decorat în stil minimalist, prevăzut cu două băi și prelungit cu un dressing, o cameră pentru copil și o încăpere aproape goală care ținea loc de birou.

Dormitorul cuplului era invadat de cărți puse chiar pe jos, de o parte și de alta a patului. În stânga, eseuri de filosofie (*Viața Sfântului Augustin*, *Lecturi din Nietzsche*), în dreapta, publicații științifice (*Chirurgia insuficienței cardiace*,

Cardiopatii congenitale, Sângele artificial și celulele stem). Nu era greu să ghicești partea fiecăruia.

Vederea patului conjugal reaprinse în Emma jarul geloziei. Nervoasă, inspectă etajerele și scotoci prin sertarele comodei. Într-unul dintre ele găsi pașapoartele celor doi. Îl deschise pe primul: Matthew Shapiro, născut la 3 iunie 1968 la Bangor (Maine). Apoi pe al doilea: Ekaterina Ludmila Svatkovski, născută la 6 mai 1975 la Sankt Petersburg (Rusia).

„Kate este rusoaică...”

Așa se explicau părul blond, ochii verzi, frumusețea aceea rece și distantă...

Din stradă, se auzi huruitul unui motor de mașină. Temându-se de întoarcerea cuplului, Emma aruncă o privire pe fereastră – alarmă falsă – apoi își continuă investigațiile.

Nu pierdu timpul în baia lui Matthew, dar întârzie în cea a „doamnei”. Deschise ușile, sertarele și compartimentele tuturor pieselor de mobilier. O etajeră suspendată era plină de produse de înfrumusețare: creme, loțiuni, farduri. În coloana din lemn pictat care servea drept dulăpior cu medicamente, găsi tuburi din plastic cărora le citi etichetele (aspirină, paracetamol, ibuprofen), sticlute de alcool de șaptezeci de grade, ser fiziologic, apă oxigenată. În spatele cutiilor cu pansamente adezive și comprese, făcu o descoperire neașteptată. Substanțe cu denumiri complexe, dar familiare – antidepresive, anxiolitice și somnifere. Emmei nu-i venea să creadă. Kate avea și ea aceiași „prieteni” sulfuroși. Preț de câteva secunde simți o stranie ușurare.

În ciuda aparențelor, Kate nu era femeia fericită și senină pe care și-o imaginase. Era la fel ca ea: neliniștită, anxioasă, poate vulnerabilă. Soțul ei știa oare ce conține dulăpiorul cu medicamente? Probabil că nu, altfel doctorița n-ar fi aranjat cu atâta grijă tuburile. Și apoi Matthew nu părea să fie genul de bărbat care să scoțoască prin lucrurile soției lui.

Emma își continuă cercetarea, pătrunzând în garderobă.

„Visul meu...”

Era dressingul perfect: mare, aerisit, elegant și funcțional. Uși culisante din lemn deschis la culoare alternau cu panouri de sticlă și cu oglinzi care făceau ca spațiul să pară și mai mare.

Emma deschise metodic fiecare dulap, scotoci în fiecare șifonier, inspectă fiecare sertar, ridică vrafuri de haine, examinează zeci de perechi de pantofi și articole de lenjerie. Rezemate de perete, o scară dublă din lemn închis la culoare și o scăriță de apartament permiteau accesul la spațiile aflate mai sus. Emma se cocoță pe cea din urmă pentru a cerceta amănunțit și acea parte a dressingului. Destul de rapid, puse mâna pe o jachetă din piele împăturită și așezată pe cel mai înalt raft. Era o geacă de motociclist uzată, cu guler de blană. Același tip de geacă pe care îl purta „amantul” lui Kate în dimineața aceea! Emma o examinează cu atenție și pipăi dublura. Într-unul dintre buzunarele cu clapă, găsi o poză spălăcită în care apărea Kate cu sâni goi, făcută probabil în urmă cu vreo cincisprezece ani. Era fotografia sexy și provocatoare a unei tinere de douăzeci de ani, care fixa obiectivul cu o intensitate rară. Emma întoarse poza căutând o indicație, dar pe verso nu scria nimic.

Nerăbdarea ei creștea. Așa cum procedase și mai înainte, fotografie poza cu telefonul, apoi o puse la loc în buzunarul jachetei pe care o aranjă în dulap.

„Trebuie să plec.”

Ca să fie cu conștiința împăcată, aruncă o privire și la ultimul etaj. Acea parte a casei nu era încălzită. Ea adăpostea ceea ce trebuia să fie o cameră de oaspeți, o altă baie și două încăperi mari în curs de amenajare.

Emma coborî la parter și făcu un ultim tur. Pe o măsuță se afla un computer. Îl remarcase imediat, dar se gândise că e protejat de o parolă.

„Nu se știe niciodată...”

Mișcă mouse-ul pentru a scoate aparatul din stand-by. Pe ecran apăru sesiunea de lucru a lui Kate. Nu tu parolă, nu tu protecție.

„Înseamnă că nu sunt informații interesante”, își zise ea.

Se uită totuși prin foldere. După câte se părea, Kate nu folosea acel computer decât în scopuri profesionale. Era plin de articole, de fișiere, de filme referitoare la chirurgie și la malformațiile cardiace. La fel stăteau lucrurile cu istoricul navigării pe Internet și cu e-mailul. Singura excepție era *Tribulațiile unei bostoniene*, un blog despre cele mai atractive localuri din Boston (restaurante, cafenele, magazine), pe care doctorița părea să-l țină cu mai multă sau mai puțină asiduitate. Emma își notă pe antebraț adresa site-ului și încercă să deschidă sesiunea de lucru a lui Matthew.

Nici aceasta nu era protejată. Se părea că domnea încrederea în cuplu, cel puțin în acea privință. Emma făcu aceeași analiză și nu găsi nimic interesant. Erau totuși câteva sute de fotografii adunate în dezordine într-un folder. Începu să le deschidă, dar erau prea multe. Băgă mâna în buzunarul paltonului de unde își scoase cheile, la care era prins un stick USB. Emma îl conecta la computer pentru a copia fotografiile, pentru a se uita la ele în tihnă mai târziu. Copierea era în curs, când auzi hurea unui motor.

Scoase stickul USB fără să mai aștepte și se apropie de fereastră.

„La dracu’...”

Matthew și Kate coborau dintr-o mașina oprită în fața casei.

„Prea târziu ca să-mi iau tălpășița!”

Singura soluție era să se ascundă.

O luă pe scările care duceau la camerele de sus exact în momentul în care ușa de la intrare se deschise.

De la etaj, auzea limpede vocile lui Matthew și Kate. I se făcu frică și se refugie în dormitorul cuplului. Încercând să facă cât mai puțin zgomot posibil, ridică fereastra. Aruncând o ultimă privire prin încăpere, zări departe, în dressing, ceva ce o frapase. De ce era o scară mare de lemn rezemată de perete? Scărița pe care o folosise ea era destul de bună

pentru a ajunge până la cele mai înalte rafturi. Se opri și se întoarse tiptil în dressing.

„Și de ce scara este din lemn închis la culoare de vreme ce toată mobila de la etaj e din lemn deschis?”

Emma se uită în sus și, în pofida vocilor celor doi, care se auzeau din salon, desfăcu scara și urcă pe primele trepte.

„Scara nu este pentru a ajunge la rafturi, ci pentru a ajunge la... tavan.”

Ajunsă pe ultimele trepte, Emma împinse placa de rigips a tavanului fals. Întinzând mâna, simți ceva. O curea, probabil a unei geți. Trase de ea și o geantă mare din pânză căzu, dar reuși s-o prindă.

Era un sac de voiaj din pânză roșie cu un logo alb reprezentând „virgula” unei celebre mărci de articole sportive. Geanta era grea, burdușită până la refuz. Stând în echilibru pe scară, Emma o deschise cu un gest rapid, se uită înăuntru și, sub efectul surprizei, fu cât pe ce s-o scape.

Inima începu să îi bată mai tare. Auzea pași pe scară.

Puse geanta la loc în ascunzătoare, aranjă tavanul fals, se dădu jos de pe scară și traversă încăperea în fugă. Fereastra camerei rămăsese deschisă. Încalecă pervazul, coborî pe scara de incendiu din fontă și o luă la fugă.

*

Boston, 2011

Ora 9:45

Tastatura laptopului se scâldea în ciocolată caldă.

— Iartă-mă, tati, îmi pare rău! zise Emily, dându-și seama de gravitatea întâmplării.

Dintr-un salt, Matthew se ridică de pe taburet, scoase aparatul din priză și îl întoarse pe verticală pentru ca lichidul lipicios să se scurgă.

— N-am vrut! se scuză fetița, refugiindu-se în brațele lui April.

— Bineînțeles, scumpo, încercă ea s-o liniștească.

Tăcut, Matthew șterse laptopul cu o cârpă.

„Ce-i de făcut?”

Inima îi bătea cu putere. Trebuia să acționeze. Repede.

April scoase din poșetă mai multe dischete demachiante din bumbac și i le întinse lui Matthew pentru a termina curățatul tastaturii.

— Crezi că circuitele sunt afectate?

— Mă tem că da.

— Dar nu e sigur, îl temperă ea. Anul trecut mi-am scăpat telefonul mobil în toaletă. După ce l-am uscat și i-am scos cartela SIM, am reușit să-l pornesc din nou și merge și astăzi!

Matthew se gândi. Era inutil să încerce să demonteze computerul. Nu se pricepea mai deloc la informatică. Avu tentația să încerce să-l repună în funcțiune, apoi se răzgândi.

„E cel mai sigur mod de a provoca un scurtcircuit și de a-i prăji componentele...”

— O să-l duc la un service, hotărî el, uitându-se la ceas. Poți să mai stai o oră cu Emily?

Chemă un taxi, făcu repede un duș, își luă pe el niște blugi, un pulover și un palton gros și ieși în stradă cu laptopul pus într-o geantă de piele.

Știa și el că nu era chiar cea mai bună idee să dai buzna într-un Apple Store cu două zile înainte de Crăciun. Și oricum MacBook-ul nu mai era în garanție. Matthew îi ceru șoferului să-l ducă la un mic second hand de calculatoare, pe o stradă de după Harvard Square. Un magazin pe care îl frecventau unii dintre studenții săi.

Prăvălia abia fusese deschisă și Matt era în mod evident primul client. În spatele tejghelei, un bărbat corpulent își termina micul dejun.

La cei șaiszeci de ani bătuți pe muchie, avea o coamă de păr grizonat și era îmbrăcat cu o vestă din piele pe care o purta descheiată peste un tricou cu drapelul cubanez. Burdihanul i se revărsa din niște blugi prespălați strânși cu o curea lată.

— Cu ce pot să vă ajut? întrebă el, scuturând zahărul de la gogoșă din barba stufoasă.

Matthew scoase laptopul din geantă, îl puse pe tejghea și îi povesti pățania.

— Ce idee să lași o băutură caldă în apropierea unui calculator! se miră vânzătorul.

— Fata mea e de vină. Are patru ani și jumătate și...

Bărbatul nu-l lăsă să-și termine fraza și zise pe un ton sentențios:

— Cred că ciocolata caldă este cea mai periculoasă pentru sculele astea!

Matt oftă. Nu venise acolo ca să i se facă morală.

— Deci mă puteți ajuta sau nu?

— Trebuie să văd. Dacă placa de bază nu-i bulită, cred că va trebui schimbată măcar carcasa. Dar având în vedere cât o să vă coste, mă-ntreb dacă-i rentabil. Nu-i prea nouă râșnița asta.

— Are o mare valoare sentimentală pentru mine. Puteți să-l desfaceți?

— Asta o să și fac. Vă pregătesc un deviz pentru săptămâna viitoare?

— Săptămâna viitoare? Imposibil! Am nevoie de laptopul ăsta azi.

— Ah, o să fie cam greu.

— Cât?

— ...?

— Cât vreți ca să v-apucați de treabă imediat?

— Credeți că totul se cumpără cu bani? Credeți că dacă aveți parai puteți să cereți orice?

— Încetați și nu mai faceți pe Che Guevara cu mine!

Vânzătorul se gândi o clipă și în cele din urmă propuse:

— Dacă vă dă mâna să cheltuiți cinci benjamini¹², mai stăm de vorbă.

— Foarte bine, plătesc, apucați-vă de treabă. Acum!

---

¹² Bancnote de 100 de dolari. (N. a.)

Înarmat cu o șurubelniță, bărbatul demontă carcasa din aluminiu și începu să curețe circuitele cu o soluție de alcool izopropilic, eliminând cu minuțiozitate toate urmele de lapte cu ciocolată și având grijă să nu distrugă conexiunile electronice.

— Trebuie avut grijă ca, după repunerea în funcțiune a calculatorului, căldura să nu transforme în caramel zahărul din ciocolată, explică el mormăind în barbă.

Odată această operațiune terminată, conectă un soi de lampă veche cu radiator prevăzută cu un reflector de cupru.

— Pentru uscarea componentelor, nu există nimic mai bun.

— Și cât timp trebuie să așteptăm? se impacientă Matthew.

— Cu răbdarea treci marea. Mergeți să aduceți lovelele și reveniți peste trei sferturi de oră. După toate aparențele, hard-diskul este intact. Pentru încă două sute de dolari, pot să vă fac o copie ca să recuperați informațiile.

Tipul profita cu nerușinare de situație, dar Matthew nu încercă nici măcar să negocieze, gândindu-se cu mâhnire că viața soției lui depindea de individul acela fără scrupule.

— Bine, pe curând!

Leși în stradă, se opri la primul bancomat pentru a scoate șapte sute de dolari și mai merse câțiva pași până la una dintre numeroasele cafenele din Harvard Square. Intră și se prăbuși pe un scaun, demoralizat.

Ce avea să se întâmple acum? Chiar dacă laptopul va fi repus în funcțiune, nimic nu-i garanta lui Matthew că va putea s-o contacteze din nou pe Emma. Dialogul lor în timp nu ținea decât de un fir, fragil, irațional, aproape magic, dar care risca să se dizolve în ciocolată caldă! Se gândi la ultimul e-mail de la Emma. Ultimele fraze i se întipăriseră în minte:

Am ezitat mult până să-ți trimit înregistrarea atașată. Sper să nu te rănească prea tare.

Iartă-mi intruziunea în viața ta intimă, dar îl cunoști pe bărbatul care este în compania soției tale?

Tonul aceluia mesaj îi displăcea. Ce insinua? Că soția lui îl înșela? Că înregistrarea respectivă îi compromitea onoarea? Nu, era imposibil! Nu se îndoise niciodată de dragostea lui Kate și nimic nu îi zdruncinase vreodată acea încredere, nici înainte, nici după moartea ei.

Matthew mai luă o gură de cafea și încercă s-o facă pe avocatul diavolului.

Poate că viața lor sexuală era mai monotonă decât la începutul relației. Fusese toridă, apoi foarte repede venise pe lume Emily. Dar lucrurile își reluaseră cursul. Poate cu mai puțină intensitate decât la început, dar nu asta se întâmpla cu majoritatea cuplurilor?

Matthew continuă să se chinuie, gândindu-se la ce era mai rău. Și dacă într-adevăr Kate avusese un amant? Dădu din cap. Chiar de-ar fi vrut n-ar fi avut timp! Kate muncea zi și noapte, tot timpul. Avea un program infernal la spital, pe care îl prelungea cu citirea și scrierea de articole și lucrări medicale. Puținul timp liber care îi mai rămânea și-l petrecea cu el și cu Emily.

Gânditor, își frecă bărbia. După moartea soției, se debarasase de toate hainele ei. Un camion de la Armata Salvării îi luase toate lucrurile fără ca el să facă vreo triere, ca să nu sufere și mai mult. Silit de împrejurări, se ocupase de hârtiile lui Kate după decesul ei. În ceea ce privea latura financiară, aveau un cont comun și nu remarcase nicio cheltuială surprinzătoare. Nu era nimic suspect nici în folderele de pe computerul ei. Singurul lucru care îl șocase erau antidepresivele pe care le găsisese în baie.

De ce Kate nu-i vorbise niciodată despre ele? Pusese asta pe seama stresului de la spital. Poate că ar fi trebuit să pună mai multe întrebări...

— Mi-ați adus verzișorii?

Matthew îi întinse cele șapte bancnote de o sută de dolari bătrânului hipiot, care le băgă rapid în buzunarul de la blugi.

— E-n regulă? întrebă Matthew arătând spre componentele care continuau să se usuce sub reflectorul lămpii.

— Mda, o să putem monta la loc toate astea.

Operațiunea mai dură un sfert de oră, la capătul căruia vânzătorul anunță pe un ton solemn:

— Acu-i acu', a venit momentul să ne rugăm!

Apăsă pe buton și miracolul se produse. Laptopul începu să meargă, bâzâi un pic, apoi ceru să fie introdusă parola.

„Aleluia!”

Touchpad-ul funcționa perfect. Ușurat, Matthew tastă parola care fu validată de sistem.

— S-ar putea spune că aveți o baftă chioară! exclamă hipiotul.

Matthew ignoră remarca. Deschise un folder, apoi o aplicație. Urma să se conecteze la internet, când brusc ecranul îngheță, după care se făcu negru.

Apoi nimic.

Încercă să-l pornească din nou.

Nimic.

— S-a prăjit, zise vânzătorul. Era prea frumos ca să fie adevărat.

— Dar trebuie să se poată face ceva! Să fie înlocuite componentele sau...

— Eu unul nu mai pot să fac nimic. Calculatorul și-a dat duhul. Asta-i viața!

Îi întinse un hard-disk extern.

— Am extras tot ce putea fi recuperat. Asta-i cel mai important lucru, nu?

„Nu.”

Nu acela era cel mai important lucru.

14

Ekaterina Svatkovski

„Să nu poftești nevasta aproapei tău.”
Exodul, 20:17

Boston, 2010

Ora 11:00 dimineața

Se înnorase brusc și începuseră să cadă primii fulgi. Acum, o zăpadă fină și deasă dansa pe străzile din South End.

Emma scutură cristalele de nea care i se prindeau în păr și își strânse gluga. Se plimba de vreo douăzeci de minute. Ieșind din casa familiei Shapiro, trecuse pe la hotel, dar camera ei nu era încă gata. Se hotărâse așadar să facă câțiva pași pentru a-și limpezi gândurile. Din păcate, frigul era atât de năprasnic, încât avea senzația că îi anesteziază creierul.

Ajunse la intersecția dintre Copley Square și Boylston Street, acolo unde se înălța clădirea solemnă a bibliotecii publice a orașului. Fără să ezite, urcă treptele de la intrare și pătrunse într-un hol somptuos decorat cu fresce și statui.

Ai fi crezut că te afli într-un palat al Renașterii italiene. Emma făcu câțiva pași, trecând de recepție și de casa de bilete – de unde puteai cumpăra tichete pentru o expoziție temporară – și ajunse într-o micuță curte interioară care semăna cu cea a unei mănăstiri. Urmând indicațiile unui gardian, o luă pe scara mare din marmură care ducea la sala de lectură.

Bates Hall era o încăpere monumentală, care se întindea pe aproape șaptezeci de metri pătrați și avea un imens plafon boltit. De o parte și de alta a sălii se înșiruiau zeci de mese din lemn închis la culoare, dotate cu lămpi din alamă cu abajururi opalescente.

Emma se așeză în capătul sălii pentru a profita de lumina naturală, își scoase telefonul și laptopul și se apucă de lucru, analizând cu atenție toate „probele” pe care le adunase.

Primul lucru care o intrigase era ascendența rusească a lui Kate, care în realitate se numea Ekaterina Ludmila Svatkovski.

„Născută la 6 mai 1975 la Sankt Petersburg.”

Emma privi fotografiile din copilăria lui Kate. Pe la șase-sapte ani, apărea pozând lângă o pianistă – mama ei, fără îndoială – în săli de concerte sau de repetiție. Le revedea apoi pe cele două în fotografii făcute afară, în care apăreau uneori niște turla de biserică în formă de ceapă, caracteristice arhitecturii ortodoxe. Mai târziu, pe la unsprezece-doisprezece ani, decorul se schimba. Monotonia din Veneția Nordului era înlocuită cu cea din orașul de smarald. Emma reconstitui mental acel itinerar, exilul de la Sankt Petersburg către Seattle.

Emma căzu pe gânduri, apoi tastă pe Google „Svatkovski + pianistă”. Mama lui Kate avea propria fișă pe Wikipedia. O citi cu interes.

Anna Irina Svatkovski (12 februarie 1954, Sankt Petersburg – 23 martie 1990, Seattle) a fost o pianistă rusă. A decedat în urma unor complicații legate de o scleroză în plăci.

Copil-minune al pianului, ea a studiat la Conservatorul „Rimsky-Korsakov” din Sankt Petersburg, sub îndrumarea unor mari maeștri ruși.

Și-a început cariera de solistă la vârsta de șaisprezece ani, cu *Concertul pentru pian nr. 1* de Rahmaninov, acompaniată de orchestra din Sankt Petersburg. A fost invitată la numeroase festivaluri și a concertat în cele mai prestigioase săli precum Berliner Philharmonie sau Carnegie Hall din New York. A realizat prima ei înregistrare pentru Deutsche Grammophon: *Sonata în si minor* de Franz Liszt. Discul a rămas o referință în domeniu.

Deși avea în față o carieră strălucită, destinul i s-a schimbat brusc în 1976 din cauza unei scleroze în plăci care s-a declanșat în timpul nașterii fiicei ei.

Complicațiile bolii au constrâns-o să renunțe la activitatea concertistică. La începutul anilor 1980, a plecat în Statele Unite ale Americii, dar, a murit în 1990, după ce-și petrecuse ultimii ani de viață în sărăcie.

Emma își imaginează cum fuseseră copilăria și începutul de adolescență pentru Kate. O viață grea într-o țară străină, gândul că e vinovată pentru boala mamei sale, apoi traumatismul morții ei, care o influențase probabil pe tânăra Kate în alegerea carierei medicale. Emma făcu socoteala pe degete. Dacă mama ei murise în 1990, Kate nu avea pe atunci decât paisprezece, cincisprezece ani. Cine o crescuse începând din acea perioadă? Tatăl ei? Poate, dar nici textul de pe Wikipedia, nici fotografiile nu îi semnalau existența.

Următoarele fotografii erau mai vesele. Kate apărea la prestigioasa Universitate Berkeley, adesea în compania aceleiași tinere, o studentă de origine indiană. „Faimoasa Joyce Wilkinson?” se întrebă Emma, gândindu-se la ultima „întrebare secretă” a firmei de supraveghere. Însă altceva o intriga pe ea: în acele fotografii, Kate avea în mod vizibil între optsprezece și douăzeci de ani, dar trăsăturile feței nu erau exact aceleași ca astăzi. Emma transferă fotografiile pe laptop pentru a le compara pe ecran mare cu imagini mai recente. Transformarea era evidentă, dar nu frapantă: pomeții mai înalți, fața mai simetrică. Tânăra femeie trecuse cu siguranță prin mâinile unui chirurg estetician. Dar din ce motiv? De ce să-ți dorești să devii „mai mult decât perfectă”, când ești deja așa drăguță?

„Poate e vorba de un accident care a necesitat o procedură de chirurgie plastică?”

Lăsă întrebarea în aer fără să poată da vreun răspuns, apoi studie fotografia sexy care fusese și ea transferată pe ecranul laptopului. Puțin mai în vârstă decât în fotografiile precedente, Kate fixa obiectivul cu un aer provocator. Mâinile încrucișate pe piept lăsau să se ghicească forma sânilor și nu-i ascundeau nici pântecul, nici feminitatea adolescentină. Fotografia degaja o senzualitate tulburătoare.

„Cum e să poți avea orice tip doar pocnind din degete?” întreabă Emma, ca și cum i s-ar fi adresat lui Kate. „Viața e mai ușoară? Cunoști aceleași suferințe din dragoste, aceleași chinuri ca muritorii de rând?”

Judecând după medicamentele pe care le găsisese în dulăpiorul ei din baie...

Se încruntă și își apropie fața de ecran, mărinț fotografia. În perioada aceea, Kate avea un tatuaj în partea de sus a brațului stâng. Un semn care nu se regăsea în niciuna dintre celelalte fotografii. Era un tatuaj temporar sau și-l scosese? Era imposibil să-ți dai seama. În schimb, Emma putea să ghicească motivul. Izolă zona desenului, apoi o reîncadră și o mări și mai mult. Imaginea unui cal cu un corn răsucit în mijlocul frunții apăru pe ecran.

„Un inorog...”

Făcu o copie a simbolului fără să știe dacă acel element era doar unul anecdotic sau chiar avea importanță. Apoi ridică privirea din ecran și se frecă la ochi. Se uită pe geam și văzu că zăpada cade în fulgi din ce în ce mai mari. Priveliștea o făcu să se cutremure. Acolo era bine totuși. Locul era cald și intim. Parcă ar fi fost un vechi club englezesc instalat într-o catedrală. Emma se agăță de elementele liniștitoare: miile de cărți frumos legate de pe rafturi, foșnetul paginilor întoarse, zgomotul penițelor de stilou pe hârtie, atingerea ușoară a tastelor de computer.

Simți brusc nevoia de a fi protejată, fiindcă descoperind geanta sport roșie ascunsă în plafonul fals al casei familiei Shapiro, era conștientă de faptul că văzuse ceva ce nu ar fi trebuit să vadă niciodată. Ceva ce putea fi foarte periculos.

Închise ochii și rememoră scena. Când trăsese fermoarul genții, văzuse zeci de teancuri de o sută de dolari. Făcu un calcul rapid. Geanta cântărea cel puțin cinci kilograme. Ce greutate putea să aibă o bancnotă de o sută de dolari? Cam un gram? Geanta conținea așadar în jur de cinci sute de mii de dolari.

„Jumătate de milion... Ce fel de persoană are o jumătate de milion de dolari ascunși în plafonul dressingului?” se întrebă ea, privind fotografia lui Kate ai cărei ochi păreau s-o sfredelească.

„Cine ești tu cu adevărat, Kate Shapiro? Cine ești tu cu adevărat, Ekaterina Ludmila Svatkovski?”

*

Emma își strânse lucrurile. Se pregătea să bage laptopul în geantă, când își aminti că nu văzuse fotografiile lui Matthew transferate de pe computerul de la el de acasă. Conectă stick-ul USB la laptop. Transferul fusese întrerupt de sosirea lui Matthew și a soției lui, și totuși câteva sute de poze fuseseră copiate. Le vizionă rapid luând-o în ordine anticronologică: scene cotidiene ilustrând tabloul unei vieți de familie fericite articulate în jurul micuței Emily. Emma derulă mai repede pentru a se întoarce mai mult în timp înainte de nașterea fetei, ba chiar înainte de căsătoria lui Matthew și a lui Kate. Și ceea ce descoperi o lăsă cu gura căscată: Matthew mai fusese căsătorit înainte de a o întâlni pe Kate! În zeci de fotografii apărea o femeie micuță și brunetă, slabă, cu părul lung împletit adeseori într-o coadă, care zâmbea destul de rar. Avea un chip cu trăsături fine, încremenit adesea într-o expresie severă care o făcea pe Emma să se gândească la o intelectuală, o învățătoare de modă veche sau o bibliotecară înțepată.

Derulă imaginile până ajunse la fotografiile de nuntă, care aveau o oarecare vechime. Nici măcar nu erau imagini digitale, ci poze scanate. Într-una dintre ele se vedea un tort supraetajat, gemând de cremă, îmbrăcat în marțipan alb și cu ornamente roz.

Pe un pătrat de pastă de migdale era o inscripție:

Sarah + Matt
20 martie 1996

Internetul o ajută pe Emma să dea de urma unei oarecare

„Sarah Shapiro” în raportul online al unei excursii făcute de elevii unei școli primare din Roxbury. Documentul era vechi de șase ani, și totuși Emma încercă să sune la școală. Deși era perioada vacanței școlare, îi răspunse o secretară. Sarah Shapiro predase într-adevăr în acea școală. După divorț, își reluase numele de fată – Higgins – și ceruse transferul la altă unitate de învățământ. Secretara îi comunică Emmei numele unei școli primare din Wattapan. Alt telefon. Altă secretară. Nu numai că Sarah Higgins preda acolo, dar școala organiza activități pentru copiii defavorizați și în timpul vacanței de Crăciun. Chiar în acel moment, Sarah însoțea un grup de elevi la patinoarul municipal din Wattapan.

*

Boston, 2011

Ora 11:15

Matthew se întoarse acasă îngrijorat și abătut. Deschise ușa și descoperi un bilețel pe panoul de plută.

Am plecat să dăm o raită prin piața de Crăciun din Marlborough Street. Dacă ești cuminte, o să-ți aducem o sticlă de cidru.

Te îmbrățișăm,

Emily + April

Clovis veni să se frece de picioarele lui. Gânditor, Matthew îl scarpină pe cap. Câinele își vărsase bolul cu apă; i-l umplu cu mintea tot la problema lui. Laptopul era inutilizabil, dar putea să utilizeze vechiul computer din casă pentru a accesa hard-diskul extern. Întrucât era aproape gol, nu-i luă mult până să găsească fișierul video (IMG 5662.MOV) pe care îl căuta.

Porni înregistrarea făcută evident cu un telefon mobil și rămase încremenit timp de trei minute cât dură. Nu îi venea să-și creadă ochilor! Kate era în brațele unui bărbat pe care

el nu-l cunoștea. Se sărutau, se mângâiau, își aruncau priviri de adolescenți îndrăgostiți.

— NU!

Luă primul obiect care îi pică în mână – o cană de porțelan plină cu creioane – și îl aruncă în perete. Ceașca se făcu țandări, speriindu-l pe Clovis, care se ascunse sub măsuța joasă. Matthew închise ochii, își ascunse fața în mâini și rămase mult timp nemișcat. Devastat.

„Este imposibil...”

Se ridică. Trebuia să existe o explicație. Chiar și imaginile cele mai explicite puteau uneori să aibă un sens ascuns. Mai întâi, de când data filmul? În mesajul ei, Emma spunea că tocmai îl înregistrase. Data așadar din dimineața zilei de 23 decembrie 2010. După aceea, locul. Lambriurile îi aminteau de Grill 23 sau de Mekinty's, unde se mai duceau câteodată, dar, privind mai de aproape, oglinda și orologiul de perete nu se potriveau cu cele două baruri. Tipul: înalt, păr blond tuns scurt, geacă de piele neagră, îl cunoștea? Poate, dar nu putea să-și amintească numele lui. Și în sfârșit comportamentul lor, cel mai insuportabil lucru pentru Matthew. Kate îl iubea pe bărbatul acela, era ceva ce-ți sărea în ochi. Complicitatea lor, pasiunea erau evidente. De cât timp dura acea relație? Cum de nu bănuise nimic?

Strânse pumnul, cuprins de furie și de o imensă decepție. Kate, iubirea vieții lui, îl trădase, și el nu afla decât acum, la un an de la moartea ei! Sentimentul de trădare lăsă locul dezgustului, încă în stare de șoc, se târi până la verandă și deschise fereastra. Avea nevoie de aer proaspăt, precum un înotător rămas prea mult timp sub apă. Simți că se sufocă, picioarele i se înmuiară și se prăbuși pe unul dintre scaunele de grădină. Era scuturat de hohote de plâns, lacrimile îi curgeau pe față fără să le poată opri. Simți un gust amar în gură.

Deodată, un strigăt țâșni din salon.

— Tati, tati, ți-am cumpărat cidru și niște omuleți de turtă dulce! zise Emily, dând buzna pe terasă.

Fetița i se aruncă în brațe și el îi ascunde fețișoara frumoasă în scobitura gâtului său, ștergându-și lacrimile cu mâneca.

April îi observă tristețea și îl interogă din priviri.

— „O să-ți po-ves-tesc”, articula Matthew în tăcere, pentru ca ea să-i poată citi de pe buze.

— Ai reparat calculatorul, tati?

El dădu din cap.

— Nu, scumpete, dar nu-i nimic.

— Îmi pare rău, zise ea, plecând ochii cu tristețe.

— Se mai întâmplă și astfel de lucruri, draga mea. Toată lumea face greșeli. O să-ți fie învățătură de minte pentru data viitoare.

— Asta sigur! răspuse ea, ridicându-și fața drăgălașă spre soare.

Cum se întâmpla deseori, lumina puternică o făcu să strănute.

— Noroc, bebiță!

— Nu mai sunt bebiță!

„Strănutul ăsta...”

Matthew miși ochii, apoi rămase încremenit, țintuit de o amintire care îi reveni fulgerător în minte, explodând ca o grenadă.

*

În urmă cu șase luni, în 4 iulie 2011, de Ziua Națională, acceptase invitația lui Rachel Smith, o colegă de la Harvard care organizase un *barbecue* la reședința ei de vacanță de la Cap Cod: un fost far de unde cât vedeai cu ochii era numai ocean. În timp ce bărbații se ocupau de friptură, femeile discutau în bătaia brizei și copiii se jucau în interiorul farului, sub supravegherea unei bone a familiei.

— Cine vrea pui? Cine vrea hot-dog? strigă David Smith, un tip simpatic, mereu calm, care lucra ca medic generalist la Charlestown.

Imediat, cei patru copii ieșiră alergând din ascunzătoarea lor, năpustindu-se spre mâncare. Era o zi superbă de vară. Soarele ardea cu putere. Ieșind la lumină, Emily își duse mâna la gură și strănută de două ori.

— Așa i se întâmplă de câte ori trece de la umbră la lumină, zise Matthew. E ciudat, nu?

— Nu te-ngrijora, îi răspunse David. Este un fenomen cunoscut: lumina provoacă strănuturi la o persoană din patru. Este o particularitate genetică benignă. În termeni medicali, se numește reflex fotic de strănut.

— Cum îl explici?

Medicul gesticula cu furculița lungă pentru carne ca și cum s-ar fi aflat în fața unei table școlare.

— Bun, vezi nervii optici? Sunt situați în apropierea unui important nerv cranian, nervul trigemen, care controlează sensibilitatea întregii fețe. De exemplu, lui i se datorează producerea lacrimilor și a salivei, precum și expresiile faciale. Și tot nervul ăsta declanșează strănutul.

— Am înțeles, încuviință Matthew.

David continuă, arătând cu furculița spre soare.

— În timpul unui aflux violent de lumină, la unele persoane are loc o interferență între acești doi nervi: luminozitatea stimulează nervul optic, care „scurtcircuitează” nervul trigemen și provoacă strănutul.

— Ca două fire electrice?

— Exact, ai înțeles bine, amice!

— Și ești sigur că nu e ceva grav?

— Absolut! E doar o mică anomalie congenitală la nivelul nervului cranian. De altfel, probabil că și tu ai aceeași problemă, nu?

— Nicidecum, n-am simțit niciodată așa ceva.

— Atunci, cu siguranță o are Kate.

— De ce?

— E ceea ce se numește o trăsătură ereditară cu transmisie autosomică dominantă.

— Ce înseamnă asta?

— Că orice persoană care suferă de această anomalie are cel puțin unul dintre părinți afectați. Deci, dacă nu ești tu, în mod obligatoriu este Kate. Poftim, ia-ți friptura până nu se arde!

Matthew dăduse din cap și căzuse pe gânduri. În patru ani, n-o văzuse pe Kate nici măcar o dată strănutând din cauza luminii...

— Tati, uite ce hot-dog mare am! strigă Emily, sărindu-i în brațe și împrășcându-i cămașa cu ketchup. Vai...

— Nu-i nimic, dar fii mai atentă, scumpo!

Își ștersese pata de sos tomat de pe cămașă cu gândul la ceea ce îi povestise medicul. Apoi își impusese să nu-și mai facă sânge rău și dăduse uitării acel episod.

*

Acum, acea scenă îi reveni dintr-odată în minte.

Înapoi la prezent. Înapoi la furie. La consternare. Și mai ales la durere. O îndoială cumplită începu să-l macine. Și dacă Emily nu era fiica lui? Derulă în sens invers filmul evenimentului. O întâlnise pe Kate în octombrie 2006. Din câte îi dăduse ea de înțeles, Emily fusese concepută în 29 octombrie. Se născuse opt luni mai târziu, în 21 iunie, ziua solstițiului de vară. Un bebeluș născut cu o lună înainte de termen nu este ceva neobișnuit. Doar că Emily nu avea nimic dintr-un copil născut prematur: 3,4 kilograme la naștere, 52 de centimetri și nu rămăsese mult timp sub observație la spital. Dar pe atunci, bucuros că e tată, nu luase în seamă acele „amănunte”.

— Te simți bine, tati? Vrei să guști turtă dulce?

Întrebarea lui Emily nu îl scoase cu totul din gândurile lui.

— Mai târziu, scumpo, băigui el.

Se întoarse spre April și, fără să-i dea vreo explicație, îi zise:

— Trebuie să plec să cumpăr ceva.

Boston, 2010

Ora 12:30

Taxiul o lăsă pe Emma pe Somerset Street, în centrul cartierului Wattapan, situat la extremitatea sudică a Bostonului. Din cauza zăpezii, străzile erau aproape pustii. Emma nu se simți în pericol, dar decorul nu era prea strălucit: imobile mici din cărămidă așteptând să fie renovate, depozite, case cu acoperișuri de tablă, ziduri pline de graffiti și terenuri virane împrejmuite cu garduri.

Luând-o pe bulevard în căutarea patinoarului, întâlni niște americani fără adăpost care ocupau trotuarul încălzindu-se în jurul unui foc și bând din sticle de bere ascunse în pungi de hârtie. Când trecu pe lângă ei, începură să o înjure, dar ar fi fost nevoie de mai mult ca s-o intimideze sau s-o facă să renunțe.

În cele din urmă, ajunse în fața patinoarului municipal. Un hangar uriaș din metal a cărui fațadă fusese „pictată” de șmecherii din cartier. Emma intră și cumpără un bilet ca să poată ajunge în sală, mergând direct în tribune, fără să mai treacă pe la vestiare.

Strigăte de copii răsunau zgomotos în incintă. Pe gheață, jumătate din suprafață era rezervată unui grup de școlari de șase, șapte ani care urmau un curs de inițiere în hochei ținut de un instructor. Două învățătoare asistau la ședință, ridicându-i pe puștii care cădeau, fixându-le patinele, aranjându-le căștile sau apărătoarele pentru picioare.

Emma se apropie de marginea ringului. Printre cele două însoțitoare, o recunosc imediat pe Sarah Higgins. Își tunsese părul foarte scurt și mai slăbise câteva kilograme. Îmbrăcată cu o pereche de blugi și cu un pulover gros, părea un pic mai îmbătrânită decât în fotografii.

— Doamna Shapiro?

Ea se întoarse brusc și se uită nedumerită la Emma. De când nu i se mai spusese așa?

— Cine sunteți dumneavoastră? întrebă învățătoarea, patinând pentru a se apropia de margine.

— O prietenă a lui Matthew. Cred că are necazuri și aș vrea să-l ajut.

— Asta nu mă privește pe mine.

— Puteți să-mi acordați cinci minute?

— Nu acum. Vedeți bine că lucrez!

— E foarte important! insistă Emma.

Sarah scoase un oftat de resemnare.

— Există un fel de bufet puțin mai sus. Mergeți și așteptați-mă acolo! Vin și eu într-un sfert de oră.

*

Douăzeci de minute mai târziu

— Am fost căsătorită aproape zece ani cu Matthew, dar îl cunoșteam mai demult, începu Sarah să povestească, sorbind o gură de ceai.

Așezată în fața ei, Emma o asculta cu atenție, frământând cu nervozitate paiul din paharul de Cola.

— Ne-am întâlnit în 1992, pe când eram amândoi studenți la Universitatea din Massachusetts. Matt studia filosofia iar eu, științele educației.

— A fost dragoste la prima vedere?

— Să zicem că a fost mai mult o atracție intelectuală. Citiserăm aceleași cărți, împărtășeam aceleași idei, aceleași preferințe politice. De altfel, ne-am sărutat prima oară în seara celei dintâi alegeri a lui Bill Clinton ca președinte. Eram amândoi voluntari în comitetul lui de susținere.

Sarah întoarse capul și închise ochii pentru o clipă. Toate acele lucruri păreau atât de departe!

Emma o întrebă din nou:

— Au trecut patru ani de când v-ați despărțit, nu-i așa?

— Un pic mai mult. De fapt, totul a fost foarte brusc, foarte neașteptat.

— Aveați probleme în căsnicie?

— Nici măcar. Aveam o viață liniștită, eram fericiți. Eu, cel puțin, eram...

— Matthew a plecat de azi pe mâine?

Sarah râse nervos.

— Este expresia potrivită, într-adevăr. Într-o seară, când s-a întors acasă, mi-a mărturisit că a întâlnit o femeie, că e îndrăgostit și că vrea să trăiască alături de ea. Era hotărât, sigur de el. Nu mi-a dat de ales.

— Femeia aia era Kate?

— Bineînțeles! O întâlnise cu câteva zile mai înainte la spital. Matt se rănise cu o foarfecă în timp ce se ocupa de grădină și ea s-a ocupat de el. Și când te gândești că eu am insistat să-l duc la urgență în ziua aceea! El susținea că-i doar o zgârietură și nu voia să meargă.

Emma nu se putu abține s-o întrebe:

— Și nu v-ați luptat pentru a-l păstra?

Sarah ridică din umeri.

— V-ați uitat bine la femeia aia? N-aveam arme pentru a mă lupta cu ea. Era mai tânără, mai frumoasă, mai strălucitoare decât mine. În plus, ani de zile încercaserăm fără succes să avem un copil, așa că...

Vocea ei se sugrumă, dar continuă:

— Matthew este un tip romantic și idealist. Când a întâlnit-o pe Kate, a fost convins că și-a găsit sufletul-pereche. Și, după toate aparențele, și ea îl iubea. Poate chiar mai mult decât mine. În orice caz, știa mai bine să i-o arate.

Acum, avea lacrimi în ochi.

— Pentru o vreme, am sperat că nu e decât o aventură, apoi, când am aflat despre Kate că e însărcinată, am înțeles că totul se terminase definitiv între mine și Matt.

Deodată, copiii din grup năvăliră gălăgioși în bufet. Sarah se uită la ceas și se ridică.

— Trebuie să plec. Ce necazuri spuneți că are Matthew?

— Eu... ăă... Nu vă pot spune încă. Ați păstrat legătura cu el?

Sarah dădu din cap.

— Glumiți? Ultimii ani au fost pentru mine un coșmar și abia acum încep să-mi revin după divorț. N-am mai vorbit cu Matthew de patru ani și nici n-am de gând s-o fac!

15 Durerosul adevăr

„Adevărurile pe care nu vrem să le aflăm sunt tocmai cele pe care ar trebui să le știm.”

Proverb chinezesc

Boston, 2010

Ora 17:00

Era noapte. Zăpada se așternea pe străzile din Boston într-un strat gros. Pe parbrizul taxiului cădeau fulgi mari și pufoși măturați de ștergătoarele puternice. Mașina ajunsese pe Boylston Street și opri în față la Four Season. Portarul o ajută pe Emma să coboare din mașină și o conduse cu umbrela până la intrarea în hotel.

Adâncită în gânduri, tânăra femeie traversă holul fără să se oprească. În timp ce se îndrepta spre ascensoare, recepționera șefă o interpelă:

— Doamnă Lovenstein, frățiorul dumneavoastră a venit acum o oră. Mi-am permis să-l instalez într-o cameră vecină cu apartamentul în care stați.

— Frățiorul meu? Cum adică frățiorul meu?

Emma urcă până la etajul șapte și dădu buzna în camera ei unde îl găsi pe... Romuald Leblanc. Tolănit pe canapea, acesta ronțăia chipsuri din minibar și bea o cutie de suc. Își conectase boxele la un ipod din care răsuna o melodie a lui Jimi Hendrix.

— Capsomanule?

Emma privi în jurul ei. Puștiul își adusese cu el toate catrafusele: o valiză, un rucsac, o geantă de umăr... Chiar și drona era pusă pe o măsuță joasă din salon.

— Ce cauți aici? întrebă ea, dând muzica mai încet.

— Am venit să v-ajut, răspunse adolescentul cu gura plină.

— La ce să m-ajuti?

— Cred că aveți probleme: nu mai veniți la serviciu, primiți e-mailuri ciudate, intrați pe ascuns în casele oamenilor. E clar că faceți o anchetă.

— Și ce te privește pe tine?

— Mă privește, fiindcă mereu îmi cereți ajutorul.

Emma se uită la el mijind ochii.

— Ascultă, băiete, ești foarte amabil, dar fă-mi plăcerea de a-ți lua lucrurile și de a te căra de-aici! Hai, vaea!

— De ce?

— În primul rând, pentru că ești minor. În al doilea rând, pentru că te afli ilegal pe teritoriul american și, în Franța, părinții tăi își fac probabil griji pentru tine. Și în al treilea rând, pentru că am și așa destule probleme ca să mă mai încarc cu o povară în plus, adică tu!

El se ridică dintr-un salt de pe canapea, hotărât să nu se dea bătut.

— Dar pot să v-ajut să anchetați! În doi, ne mișcăm mai repede și gândim mai bine. De altfel, majoritatea marilor detectivi formează un duo: Sherlock Holmes și doctor Watson, Batman și Robin, Starsky și Hutch, Brett Sinclair și Danny Wilde...

— Bine, gata, doar n-o să mi-i înșiri pe toți! se enervă Emma.

— Lois și Clark, Hit-Girl și Big Daddy, Richard Castle și Kate Beckett...

— AJUNGE! strigă ea. Am spus „nu”! Iar „nu” înseamnă „nu”!

Își scoase laptopul din geantă, îl puse pe masă și îi ridică ecranul.

— E adevărat că m-ai ajutat și îți mulțumesc. Pentru osteneala ta, o să-ți fac cadou un bilet de avion ca să te întorci la Paris. Vreau să-ți plătesc și o noapte la hotel, dar la Hiltonul de la aeroport, nu aici.

— Așteptați! strigă Romuald.

Emma se opri.

— Ce mai e?

— Poza asta! exclamă el, arătând spre laptop.

Era o captură de ecran din scena filmată în pub, reprezentând-o pe Kate în compania „amantului” său.

— Ce e? O cunoști pe femeia asta?

— Pe ea nu, dar pe bărbat bineînțeles că-l cunosc!

Emma stătea ca pe ace.

— Te ascult!

— Tipul ăsta e Nick Fitch. O adevărată legendă și unul dintre cei mai misterioși și mai bogați oameni de afaceri din lume.

*

Boston, 2011

Tolănită pe un fotoliu moale în compania câinelui ei, Emily se uita în sfârșit la filmul său preferat, faimosul *Vânătorii de fantome*.

— Nu-i așa că-ți place și ție Clovis? glumi ea, ghemuindu-se lângă șar-pei.

Așezat pe unul dintre taburetele din bucătărie, Matthew era cufundat în citirea instrucțiunilor kitului pe care tocmai îl cumpărase de la o farmacie de pe Charles Street. April îl măsura cu o privire dezaprobată și consternată.

Nimic nu era mai simplu în Statele Unite decât să faci un test de paternitate. Pentru suma de treizeci de dolari, puteai să cumperi un test fără rețetă, de la una dintre cele douăzeci de mii de farmacii din țară. Chiar și în supermarketuri se vindeau.

Realizarea testului era la îndemâna oricui: trebuia să furnizezi două eșantioane de celule exfoliate prelevate de pe suprafața internă a obrazului cu ajutorul unor bețișoare cu vată în vârf. Primul eșantion era cel al tatălui, iar al doilea, cel al copilului.

Matthew începu primul. Băgă bețișorul de vată în gură și, timp de treizeci de secunde, își frecă interiorul obrazului, apoi puse eșantionul într-un plic special, după ce completase

formularul imprimat. Apoi scoase din buzunarul hainei pungulița de dulciuri cumpărată de la magazin.

— Scumpo, vrei ursuleți de beza?

— Chiar mi-ai cumpărat? se miră fetița, făcând ochii mari. Se ridică de pe fotoliul puf și se rezezi spre el.

— Mulțumesc, tati!

— Dar mai întâi, trebuie să facem un mic exercițiu.

— Ah, da?

— E o nimica toată, o să vezi! Deschide gurița!

Fetița se execută și Matthew repetă cu delicatețe operațiunea pentru a-i preleva câteva celule bucale.

— Număr până la treizeci și după aceea îți dau ursuleții, ne-am înțeles? 1, 2, 3...

April îi aruncă o privire plină de furie și de dispreț.

— Ești lamentabil, murmură ea.

El nici măcar nu se obosi să-i răspundă.

— ...28, 29 și 30. Bravo, puișor, îți meriți bomboanele!

— Pot să-i dau și lui Clovis?

— Numai o bucățică, să guste, acceptă el, punând eșantionul lui Emily în al doilea plic.

Apoi băgă totul într-un al treilea plic cu bule, socotind costul total – o sută cincizeci și nouă de dolari pentru laborator, plus un supliment de nouăzeci și nouă de dolari pentru ca analiza să fie gata în aceeași zi – și scrise pe plic adresa laboratorului:

InfiniGene
425 Orchid Street
West Cambridge, MA 02138

Când cumpărase testul, alesese un laborator din Massachusetts pentru ca analiza să poată fi făcută cât mai repede posibil și să i se comunice rezultatul în aceeași seară până la miezul nopții, pe adresa de mail. Exista totuși un termen-limită: laboratorul trebuia să primească eșantioanele până la ora 14:00.

Se uită la ceasul de perete.

Arăta 13:10.

Era bineînțeles prea târziu pentru UPS sau pentru Fedex, dar putea să ducă el însuși plicul la laborator, cu mașina. Chiar cu aglomerația din trafic, tot ar fi ajuns în mai puțin de jumătate de oră.

— Poți să-mi împrumuți mașina ta, April?

— Poți să te duci la dracu', Matthew?

Din celălalt capăt al camerei, Emily reacționa prompt:

— Nu trebuie să vorbești urât, April! o muștră fetița, astupând urechile câinelui cu mâinile.

Matthew se îmbracă cu paltonul și își luă geanta cu laptopul.

— Nu-i nimic, o să găsec un taxi pe Beacon Street, zise el, bângâind plicul mare sub braț.

*

Rămasă singură, April se mobiliza. Trebuia să-l împiedice pe prietenul ei să facă o tâmpenie.

Se apropie de perna capitonată pe care se tolăneau Emily și Clovis.

— Sunt obligată să te las singură câteva minute, iubito, îmi promiți că n-o să faci prostii?

Ușor neliniștită, fata își strânse buzele.

— Că nu mă joc cu chibriturile, nu?

— Te uiți cuminte la *Vânătorii de fantome* și aștepti să apară Bibendum Chamallow. E secvența ta preferată, nu-i așa?

Fetița încuviință în tăcere.

April îndreptă apoi degetul arătător spre shar-pei, amenințându-l:

— Iar tu, hipopotamule, ai grijă să stai de pază!

Își puse impermeabilul, luă cheile de la mașină și ieși în Louisburg Square. Chevroletul Camaro era parcat în partea cealaltă a parcului. April băgă cheia în contact, demară, o luă pe Charles Street și trecu în trombă pe roșu la intersecție, intrând pe Beacon Street.

Dacă Matt luase un taxi de pe bulevard, mai era probabil prin zonă. April se strecură în zigzag printre vehicule, uitându-se la pasagerii de pe bancheta din spate a taxiurilor de fiecare dată când trecea pe lângă vreunul.

După doar cinci sute de metri, îl reperă pe Matthew într-un Cleanair Cab, unul dintre acele taxiuri hibride care apăruseră în oraș de vreo doi-trei ani. Apăsând pe accelerație, ajunsese în dreptul lui și îi făcu semn prietenului ei să coboare. Dar Matthew nu avea de gând să o asculte. Dimpotrivă, se aplecă spre șofer, cerându-i să mărească viteza.

April oftă și încetini pentru a trece din nou în spatele Toyotei. Lăsă taxiul să se angajeze pe Harvard Bridge, apoi accelerează. Pe o porțiune de câțiva metri, cele două vehicule rulară periculos de aproape unul de altul. Apoi taximetristului i se făcu frică și se hotărî să tragă pe dreapta.

— Coborâți din mașină! îl somă el pe Matthew. Nu vreau să am neazuri.

April oprise și ea.

Matthew încercă să-l convingă pe șofer să reia cursa, dar acesta nici nu vru să audă și demară rapid pentru a se întoarce în centrul orașului.

April porni luminile de avarie și coborî din Camaro într-un concert de claxoane. Era periculos și strict interzis să staționezi pe una dintre cele patru benzi ale podului.

— Matt, hai să ne-ntoarcem acasă! strigă ea, ducându-se la el pe culoarul pietonal rezervat excursioniștilor și amatorilor de jogging.

— Nici nu se pune problema! De ce naiba te amesteci?

— La ce-ți folosește să faci testul ăsta de paternitate? Întrebă April, ridicând vocea pentru a acoperi zgomotul făcut de mașini. O vei iubi mai puțin pe Emily dacă nu este fiica ta biologică?

— Bineînțeles că nu, dar nu vreau să trăiesc în minciună.

— Gândește-te bine, Matt! îl sfătui ea, punându-i mâna pe braț.

— M-am gândit. Am dreptul la adevăr. Vreau să înțeleg ce s-a întâmplat cu Kate. Vreau să știu *de ce* m-a înșelat și *cu cine*.

— Kate a murit, Matt! Ar fi timpul să accepți asta. Ai trăit ani fericiți alături de ea și, indiferent ce s-ar fi întâmplat înainte, pe tine te-a ales să fii tatăl copilului ei.

Matt o ascultă, dar suferința lui era prea mare.

— Nu-nțelegi! Kate m-a trădat! Am avut încredere oarbă în ea. Mi-am părăsit soția pentru ea, am...

— N-o mai iubeai pe Sarah de mult timp, obiectă April.

— Nu contează! Timp de patru ani, am lăsat să intre în viața mea o străină, o persoană pe care credeam că o cunosc. Trebuie să știu cine era cu adevărat. Trebuie să fac cercetări!

April îl apucă pe Matthew de guler și îl zgâlțâi fără menajamente.

— Dar Kate a murit, fir-ar să fie! Trezește-te! De ce să mai pierzi timpul scotocind în trecutul oamenilor?

— Ca să-i cunosc cu adevărat, răspuse el, eliberându-se din strânsoare.

— Dar pe mine mă cunoști cu adevărat? întrebă ea, schimbând pe neașteptate subiectul conversației.

El se încruntă.

— Da, așa cred. În fine, ești cea mai bună prietenă a mea și...

— Ce știi *realmente* despre mine, Matt?

— Ei bine, te-ai născut lângă San Diego. Părinții tăi aveau un magazin de antichități. Ai studiat arta la USLA¹³, ai...

— Asta e ceea ce ți-am povestit eu, dar nu e adevărul. Maică-mea s-a culcat probabil cu jumătate dintre bărbații din Nevada și n-a fost în stare să-mi spună cine este tatăl meu. Nu se ocupa de antichități, era o bețivancă ordinară care n-a făcut niciodată nimic în viața ei, n-a știut decât să-i escrocheze pe oameni și să tragă la măsă. Arta? N-am studiat-o la universitate, ci la Chowchilla, în cea mai mare

---

¹³ University of California, Los Angeles. (N. a.)

închisoare pentru femei din California. Ei da, Matt, vezi tu, am stat la pârnaie!

Perplex, Matthew își privi colocatara în ochi. Pentru câteva secunde, crezu chiar că glumește, dar nu era cazul.

— N-o să-ți zugrăvesc un tablou a la Dickens, continuă April, dar am avut o adolescență și o tinerețe complicate: anturaj prost, escapade precoce și droguri. Multe droguri. În perioada aia, eram dispusă să fac orice pentru a mi le procura. Chiar orice!

O lacrimă se prelinse brusc pe obrazul tinerei. În mintea ei, imagini dureroase și umilitoare reînviară pe nesimțite, dar le respinse.

— Evident, stilul ăla de viață m-a dus la închisoare. La douăzeci și doi de ani, polițiștii m-au arestat pentru un furt cu violență. Am luat trei ani cu executare la Chowchilla. Iată cine sunt eu cu adevărat...

Se opri parcă pentru a-și trage sufletul și dădu la o parte o şuviță de păr rebelă pe care vântul i-o flutura în fața ochilor.

— Dar nu sunt numai așa, continuă ea. Sunt și femeia care s-a luptat să aibă o a doua șansă, care și-a refăcut viața la celălalt capăt al țării, care nu s-a mai atins de droguri de zece ani și care a pus pe picioare propria galerie de artă.

— Puteai să ai încredere în mine, zise Matthew. De ce nu mi-ai spus toate astea de la bun început?

— Pentru că trebuie s-o iei de la capăt. Pentru că trecutul este trecut. Pentru că trebuie să lași morții cu morții...

Matthew lăsă capul în jos. April aproape îl convinsese.

— Oprește-te, Matthew! Nu-ți asuma riscul de a pune totul sub semnul întrebării și de a-ți provoca și mai multă suferință. Aparențele sunt adesea înșelătoare, și Kate nu va avea niciodată posibilitatea să-ți spună și versiunea ei. Lasă-i dreptul la incertitudine. Făcând testul de paternitate, scotocind în viața lui Kate, n-o să faci decât două victime: tu și fetița ta. Întoarce pagina, Matt, te implor!

Uluit, cu ochii plini de lacrimi, Matthew îi dădu geanta lui April. Aceasta scoase din ea laptopul și plicul pentru

laborator și, le azvârli cu toată puterea în fluviu. După care îl ajută pe Matthew, care era zdrobit de durere, să urce în mașină.

*

Plicul cu bule fu luat de forța curentului din Charles River și înecat rapid în Oceanul Atlantic. Cât despre laptop, acesta se duse la fund în apele înghețate de unde nimeni nu avea să-l mai pescuiască vreodată, împiedicând definitiv orice comunicare între Matthew și Emma.

*

Numai că lucrurile nu erau chiar așa de simple...

- GUILLAUME MUSSO -

**Partea a patra –
Femeia de nicăieri**

16 Prințul Negru

„Păstrați misterul, el o să vă apere.”
Odele lui Solomon, 8

Boston, 2010

Ora 18:30

Seren și luminos, restaurantul japonez ocupa un spațiu mare la parterul hotelului. Emma și Romuald își croiră drum până la barul cu sushi și se așezară pe două taburete.

Romuald își scoase tableta din rucsac și i-o întinse Emmei, ca să citească documentele pe care le descărcase.

— Nick Fitch se situează undeva între Steve Jobs și Mark Zuckerberg, zise adolescentul. Chiar dacă nu e foarte cunoscut marelui public, este o adevărată legendă în lumea informaticii.

În timp ce-l asculta pe tânărul francez, Emma începu să citească notița biografică.

Nicholas Patrick, cunoscut ca **Nick Fitch**, născut în 9 martie 1968 la San Francisco, este un informatician și șef de companie american, fondator și PDG al companiei Fitch Inc.

Piratul

La șaptesprezece ani, ca urmare a unui pariu pus cu un prieten, s-a folosit de un computer de la universitatea sa pentru a sparge serverele NASA, reputele ca fiind cele mai protejate din lume. S-a plimbat minute în șir în rețeaua agenției guvernamentale fără a sustrage vreun fișier. În zilele următoare, poliția l-a arestat în campusul de la Berkeley. Va fi judecat câteva luni mai târziu pentru intruziune ilegală într-un sistem informatic. Ținându-se cont de vârsta lui și absența furtului, va beneficia de clemența tribunalului care îl va condamna la două luni de detenție într-un centru de reeducare, plus un an de probațiune.

— Tipul ăsta a avut cam aceeași adolescență ca tine, remarcă Emma.

— Nici că se putea să-mi faceți un compliment mai frumos! se entuziasma Romuald, zâmbind larg.

Încântat, luă un *temaki* cu anghilă și îl băgă în gură.

Restaurantul funcționa după principiul *kaiten*: felurile de mâncare defilau pe o bandă rulantă care șerpua prin toată sala, invitându-i pe clienți să se servească direct. Sub clopotele transparente, specialitățile erau aranjate în farfuriuțe de culori diferite, în funcție de preț.

Emma își comandă un ceai și continuă să citească biografia amantului lui Kate.

Crearea de jocuri video

La începutul anilor 1990, Nick Fitch a devenit cunoscut creând *Promised Land*, un joc de strategie în timp real cu acțiunea într-o lume *heroic fantasy*. Jucătorul întruchipează un cavaler, Prințul Negru, apărător al Celor Trei Tărâmurii, care luptă pentru a respinge atacurile unor creaturi feroce și a dejuca comploturile dușmanilor Regatului. Licența jocului este vândută pentru o sumă record editorului DigitalSoft. Diferite versiuni vor apărea până în 2001.

Crearea sistemului de operare

În timpul studenției, Nick Fitch a dezvoltat un sistem de operare original, Unicorn, și s-a hotărât să-i publice codul sursă pe Internet, oferindu-l astfel la liber și gratuit. Multe comunități de dezvoltatori au început atunci să-l utilizeze, să-l copieze și să-l îmbunătățească. Încet-încet, platforma și-a câștigat o reputație de stabilitate și de fiabilitate, dar popularitatea ei a rămas limitată.

Crearea companiei Fitch Inc.

Pentru a-și dezvolta sistemul Unicorn, Nick Fitch și-a creat propria structură, Fitch Inc., o societate care își propune să facă utilizarea sistemului de operare mai ușoară și mai amuzantă pentru neinițiați. Fitch Inc. a devenit distribuitorul exclusiv al Unicorn, comercializând numeroase servicii legate de soft, precum asistența tehnică, consilierea

și instruirea salariaților. Unii „unicornieni” i-au reproșat atunci lui Fitch că vrea să-și transforme sistemul de operare într-un produs simplu și standardizat. Această logică mai comercială a dat totuși roade, fiindcă Unicorn a devenit încet-încet un software capabil să concureze cu Windows, produsul reprezentativ al Microsoft. Deși este încă puțin utilizat pe computerele personale, Unicorn își ia partea leului din folosirea lui pe serverele companiilor, pe sistemele de navigare GPS și mai ales pe smartphone-uri.

— Oau, ce bună e tipa asta! exclamă Romuald.

Emma ridică privirea și constată că adolescentul îi luase laptopul.

— Așa, nu te jena! Bagă-ți nasul în treburile mele!

— Deci ea este Kate Shapiro? întrebă băiatul întorcând ecranul spre ea. Nevasta tipului care vă trimite mesaje din viitor?

— Da, ea este.

— Parc-ar fi... un înger, zise el fără să-și ia ochii de la fotografia lui Kate.

Era fotografia aceea mai senzuală, în care apărea cu sâinii goi și mâinile încrucișate pe piept.

Emma se uită la el chiorâș.

— Bărbații... Indiferent de vârstă, sunteți toți la fel! E îngrozitor!

Romuald rămăsese cu gura căscată în fața frumuseții provocatoare a lui Kate. Emma se enervă:

— Nu mai saliva atâta, ești caraghios! În plus, este retușată! Privește! îi arătă ea, derulând celelalte imagini.

— Este adevărat, recunosc el, dar și-n astea arată bestial. Are o relație cu Nick Fitch, nu-i așa?

Emma făcu ochii mari.

— De ce crezi asta?

— Din cauza tatuajului cu inorogul de pe brațul stâng. Animalul ăsta mitic a fost întotdeauna simbolul lui Fitch. Mai întâi pentru jocul video pe care l-a creat la optsprezece ani, apoi pentru numele sistemului de operare. Este și logo-ul companiei lui.

— Unicorn, murmură Emma.

„Inorog în engleză... Perversul ăsta mic are dreptate...” se gândi ea, citind mai departe.

Triumful sistemului Unicorn în companii, instituții publice și agenții guvernamentale

Implantat masiv pe serverele multor companii, sistemul de operare Unicorn este utilizat și de armata americană. În foarte scurt timp, Fitch Inc. a devenit un partener privilegiat al Departamentului Apărării. Din 2008, sute de smartphone-uri și tablete ale soldaților americani au fost dotate cu o versiune modificată a sistemului Unicorn. Pentagonul a considerat că acest sistem de operare este cel mai securizat pentru a permite personalului său să trimită documente importante și confidențiale de pe un aparat conectat la o rețea.

Sistemul de operare echipează totodată și dronele de luptă ale US Air Force, ca și sistemul de gestiune al distrugătoarelor, navele purtătoare de rachete teleghidate ale US Navy.

Viața privată

Supranumit Prințul Negru din cauza jocului video și a ținutei sale constante (blugi negri, pulover pe gât în culori închise și geacă de piele), Nick Fitch este o personalitate enigmatică și controversată. Șeful de companie este un bărbat secretos, care nu a mai dat interviuri în presă din 1999 și care și-a protejat întotdeauna viața privată. „Îmi convine de minune să am un nume cunoscut, dar un chip necunoscut”, explica el revistei *Wired* cu prilejul ultimului interviu. Pasionat de jazz și de muzica contemporană, este cunoscut și ca posesor al unei mari colecții de picturi suprarealiste pe care le-a adunat într-o expoziție permanentă în UC Berkeley Art Museum.

Potrivit revistei *Forbes*, averea lui este estimată astăzi la peste 17,5 miliarde de dolari.

Emma ridică ochii din tabletă și se frecă. În ce se băgase? Un geniu al informaticii devenit miliardar, un imperiu clădit pe ultimele tehnologii, armata americană... „Ancheta” ei despre Kate era din ce în ce mai complicată.

„Toate astea au vreun sens?” se întrebă ea, dintr-odată descurajată. „Cu ce drept o cercetez pe femeia asta? Ce caut aici, în ajunul Crăciunului, închisă într-o cameră de hotel cu un adolescent rotofei la fel de pierdut ca mine? Sunt patetică...”

Observă pentru o clipă gesturile minuțioase ale angajatului din spatele barului, care punea orez pe o foaie de *nori*¹⁴, apoi îl garnisea cu *surimi*¹⁵, avocado și castravete și îl rula în *maki*¹⁶. Apoi privirea i se opri asupra lui Romuald. Cu ochii lipiți de ecranul laptopului, băiatul nu se obosea să ridice capul decât pentru a apuca farfuriuțele care treceau prin fața lui: carpaccio de scoici Saint-Jacques, sushi cald, *temaki* cu arici-de-mare, pastă de crab regal.

— Să știi că nu ești obligat să mănânci tot meniul restaurantului.

Absorbit de cercetarea lui, băiatul reacționează abia după câteva secunde.

— Ia uitați-vă la asta! zise el întorcând laptopul spre Emma. E foarte ciudat.

Romuald deschisese o mulțime de ferestre pe ecran: fotografii cu fața lui Kate înainte și după operația estetică. El adnotase pozele, însemnându-le cu mai multe linii și făcând diverse măsurători.

— Ce este ciudat?

— E totuși bizar să-ți faci o operație estetică atunci când ești atât de tânără și frumoasă, nu?

— Da, m-am gândit și eu la asta. Mai ales că modificările sunt minime.

— Da și nu. În fapt, odată refăcută, fața lui Kate respectă toate canoanele frumuseții.

— Te referi la proporții?

— Da. S-au făcut studii matematice despre „frumusețea perfectă”. Oamenii de știință au încercat să înțeleagă de ce

---

¹⁴ Foi din alge folosite la realizarea rulourilor de sushi. (N. tr.)

¹⁵ Batoane din carne de pește fiartă și tocată. (N. tr.)

¹⁶ Denumire generică pentru rulourile de sushi. (N. tr.)

unele chipuri trezesc o atracție imediată și au reușit să dovedească că frumusețea perfectă urmează un algoritm matematic.

— Un algoritm?

— Un ansamblu de reguli care țin de simetria feței și respectă anumite proporții.

— De unde știi asta?

— Sunt în ultimul an la un liceu cu profil real. Un prof ne-a pus să citim un articol din *Sciences & Vie* pe subiectul ăsta, și m-a impresionat. Dar teoriile astea nu sunt noi, ele reiau niște precepte cunoscute încă de pe vremea lui Leonardo da Vinci.

— În afară de simetria feței, care sunt celelalte reguli?

— Dacă-mi amintesc bine, la un chip perfect, distanța dintre pupile trebuie să fie un pic mai mică decât jumătate din lățimea totală a feței. Și cea dintre ochi și gură un pic mai mare decât o treime din distanța de la rădăcina părului la bărbie.

— Așa se întâmplă aici?

— Da. Fața lui Kate se apropie de un soi de „raport optimal de perfecțiune”. Așa se explică atractivitatea ei. Kate era „aproape perfectă” și a devenit „mai mult ca perfectă”.

Pe Emma, informația o bulversă.

„Mereu atât de multe întrebări, mereu la fel de puține răspunsuri...”

— După părerea dumneavoastră, de ce a făcut asta? Întrebă adolescentul luând o farfurie de mango de pe platou.

— Habar n-am! Ca să placă unui bărbat, ca să aibă mai multă încredere în ea...

El mănâcă bucățile de fruct cu o asemenea viteză, încât fu cât pe ce să se înece. Emma se enervă:

— Da' de ce ți-e frică, fir-ar să fie? Crezi c-o să vină cineva să-ți fure mâncarea? Ce naiba, nu mai ai șase ani!

Vexat, băiatul ridică din umeri.

— Mă duc la toaletă, zise el coborând de pe taburet.

— Așa, ți-pă mai tare ca să afle tot restaurantul! Nu vrei să postezi și un mesaj pe facebook ca să-ți anunți prietenii?

— N-am prieteni, răspunse el, plecând capul și îndepărtându-se.

— O să mă faci să plâng, Calimero. Știi ce? Mă găsești la barul hotelului. Am nevoie de două-trei cocteiluri ca să te mai pot suporta.

Semnă nota de plată, apoi se ridică și ea, își băgă laptopul în geantă și luă geaca tânărului.

*

Barul hotelului Four Season semăna cu un vechi club englezesc: șemineu mare, panouri din lemn de sequoia, canapele din velur, bibliotecă, masă de biliard și lumină filtrată. Fiind Crăciunul, un bol mare de eggnog¹⁷ era pus în apropierea barului. Emma se prăbuși într-un fotoliu Chesterfield și își comandă un cocteil caipiroska.

În sinea ei, era mulțumită de sosirea neașteptată a lui Romuald. Era un băiat deștept, plin de idei. Putea să-i fie de un real ajutor dacă îi canaliza inteligența.

Cum se arătase hotărât să se implice în ancheta ei, Emma lăsase amorul propriu deoparte și îi povestise tot, de când se îndrăgostise de Matthew prin intermediul e-mailurilor pe care și le scriseseră până la „percheziția” făcută în acea dimineață în casa familiei Shapiro, fără a uita episodul cazinoului și descoperirea infidelității lui Kate. Nu îi ascunsese nimic, nici măcar episodul „sinuciderii” ei, nici descoperirea genții sport ascunse în tavanul fals și burdușite cu nu mai puțin de jumătate de milion de dolari.

Emma profită de absența adolescentului pentru a-i scotoci prin buzunarele gecii. Printre batoane de ciocolată, descoperi mai multe lucruri interesante. Mai întâi, un bilet de tren dus-întors New York – Scarsdale, o suburbie luxoasă a

---

¹⁷ Băutură asemănătoare cu lichiorul de ouă, preparată din lapte, zahăr, ouă, smântână și rom. (N. a.)

Manhattanului. Biletul fusese compostat cu o zi înainte. Dus la ora 10:04, întors la 13:14, aproape imediat. Pe un bilețel, găsi numele și adresa lui Michelle Berkovic, directoarea generală a restaurantului Imperator. Aceasta locuia în Scarsdale împreună cu soțul ei, un bancher de pe Wall Street, și cei doi copii. Berkovic era o tipă cam arogantă, care fusese numită manager la Imperator după plecarea lui Jonathan Lempereur. Dar ce Dumnezeu căuta Romuald într-o duminică la familia Berkovic?

Alt lucru uimitor era un bilet de avion spre Paris, aeroportul Charles de Gaule. Data călătoriei era... astăzi. Emma închise ochii pentru a se gândi. Asta explica de ce adolescentul venise la Boston atât de repede cu toate lucrurile. Avea bagajele făcute deja pentru că se pregătea să se întoarcă în Franța, dar probabil că își anulase călătoria atunci când ea îl sunase pentru a dezactiva sistemul de alarmă din casa familiei Shapiro. Nu știa cum să interpreteze acel gest, așa că se grăbi să pună toate documentele la loc în buzunarele gecii.

I se aduse cocteilul și îl dădu pe gât dintr-o înghițitură. Amestecul de vodcă și lămâie o arse plăcut pe esofag. Tocmai voia să-și mai comande unul, când îl văzu pe Romuald intrând în bar.

Îi făcu semn, dar el nici măcar n-o observă. Cu capul în nori și ochii plecați, își butona telefonul mobil.

„Ce generație! În permanență cu ochii pe ecranul telefonului sau al tabletei, de parc-ar fi o prelungire a corpului lor. Dar ce, eu sunt mai brează?”

Romuald se ciocni de un chelner, bâigui niște scuze și o zări în sfârșit pe Emma.

— Pot să gust și eu din cocteilul ăsta? întrebă băiatul, așezându-se în fața ei.

— Nu, tu ești copil și copiii nu beau alcool. Ia-ți o limonadă sau un lapte cald!

— Un copil? Pf! Sunt sigur că toată lumea ne ia drept un cuplu.

— Poate în visele tale.

El redeveni serios.

— Bun, m-am gândit. Ceea ce ne lipsește este o sursă sigură privind tinerețea lui Kate. Aici se află cheia misterului: nu poți înțelege oamenii decât cunoscându-le trecutul. Este o regulă care nu are excepție, declară el, solemn.

— Parc-ai fi psihiatra mea, zise Emma. Dar hai, continuă, vreau să văd unde ajungi!

— Pun pariu că idila ei cu Nick Fitch nu data de azi, de ieri. Ba chiar sunt sigur că el i-a făcut fotografia asta, zise el arătându-i fotografia alb-negru sexy pe care o transferase pe smartphone-ul său, cea în care Kate avea tatuajul cu inorog.

— Este posibil, admise Emma.

— Ar trebui s-o căutăm pe fosta colegă a lui Kate și s-o tragem de limbă.

— Ce fostă colegă?

— Dacă vă amintiți, printre cele trei întrebări puse pentru dezactivarea alarmei era una cu privire la numele celei mai bune prietene din timpul studenției.

— Exact, zise ea suflecându-și mâneca pentru a reciti răspunsurile pe care și le notase pe antebraț.

— Drăguț carnețelul, aveam și eu unul la fel pe la opt ani.

— Mai taci, băgăciosule! bombăni Emma. Femeia se numește Joyce Wilkinson. Dar o să ne ia ore întregi până o s-o găsim, în plus, o fi măritată astăzi și...

— O să ne ia trei minute, îi tăie vorba Romuald.

Băiatul intră pe site-ul universității Berkeley, dar accesul la datele foștilor studenți era protejat.

— Nu poți să-l piratezi?

— Nu cât ai pocni din degete, dar o s-o fac pe calea clasică.

Adolescentul tastă simplu „Joyce Wilkinson + MD¹⁸” pe un motor de căutare care îi oferi aproape instantaneu informația cerută.

— Există o Joyce Wilkinson profesor de neurologie, posesoarea unei diplome de doctorat obținute la

---

¹⁸ Doctor în Medicină. (N. a.)

Universitatea Stanford. A studiat medicina la Berkeley între 1993 și 1998.

— Ea este, mai mult ca sigur!

— Este specialistă în maladia Alzheimer, adăugă el. Și cireasă de pe tort: lucrează la Brain and Memory Institute, un organism care ține de MIT¹⁹, specializat în cercetarea maladiilor cerebrale.

Emma își mușcă buza de bucurie. Era prea frumos ca să fie adevărat: MIT avea sediul la Cambridge, la doar câțiva zeci de kilometri de Boston.

— Joyce a fost la facultate cu Kate, era cea mai bună prietenă a ei, poate chiar colega ei de cameră. Trebuie să mergeți să vorbiți cu ea!

— Asta și vreau, dar de ce mi-ar răspunde la întrebări?

— Trebuie s-o speriați! Oamenii vorbesc cu poliția.

— În caz că n-ai remarcat sunt somelier, nu polițist.

— Pot să vă fac o legitimație de polițist mai ceva ca una originală.

Emma dădu din cap.

— Suntem în 23 decembrie. Joyce este cu siguranță în vacanță.

— Există un singur mod de a afla, zise adolescentul tranșant.

Intră pe site-ul Brain and Memory Institute și află numărul de contact de la secretariat.

— E rândul dumneavoastră, zise el întinzându-i aparatul Emmei.

— Brain and Memory Institute, cu ce vă pot ajuta? O întrebă secretara.

Emma își drese vocea.

— Bună ziua, aș putea vorbi cu doamna doctor Wilkinson?

— Cine o caută?

— Aăă... Mama ei, răspunse ea, luată pe nepregătite.

— Nu închideți, vă fac legătura!

---

¹⁹ Abreviere de la Massachusetts Institute of Technology, Institutul Tehnologic (al statului) Massachusetts. (N. tr.)

Emma închise imediat.

— Cel puțin știm că este la serviciu, zise ea, ridicând mâna pentru a cere nota de plată de la bar.

Apoi îl întrebă pe Romuald:

— Ai vorbit serios cu legitimația de polițist?

El dădu din cap.

— Au imprimante color de bună calitate la Business Center. Ne întâlnim acolo peste cinci minute!

În timp ce el se făcea nevăzut, Emma își consultă e-mailul. Matthew tot nu îi răspunsese la mesaj. Era ciudat. Așteptând nota de plată, se gândi din nou la toate evenimentele care îi dăduseră viața peste cap în ultimele zile.

„Cum am putut să mă las prinsă în acest vârtej?”

Semnă bonul de confirmare a plății pe care i-l întindea chelnerul, apoi se duse după Romuald.

*

Situat lângă recepție, Business Center era un spațiu mare, amenajat cu fotolii și compartimente închise, echipate cu computere, imprimante și faxuri. Emma îl descoperi pe Romuald lucrând într-unul dintre compartimente.

— Zâmbiți! îi ceru el, îndreptând spre ea obiectivul aparatului foto integrat în telefon. Am nevoie de o fotografie tip. Ce preferați, o legitimație de FBI sau una de poliție?

— De poliție, este mai credibilă.

— În orice caz, va trebui să vă schimbați hainele. Nu prea arătați a polițistă îmbrăcată așa.

Emma se așeză alături de el și, privindu-l cum lucrează, îi împărtăși îndoielile ei.

— Poate că suntem pe o pistă greșită. Poate că această Kate n-a făcut nimic rău.

— Glumiți? Cineva care ascunde jumătate de milion de dolari într-un plafon fals a făcut cu siguranță ceva rău! Va trebui să aflăm de unde vin banii ăștia și mai ales ce are de gând să facă cu ei.

— Ce propui?

— Am o idee, dar am nevoie de niște materiale.

Emma hotărî să aibă încredere în calculatorist și îi întinse cardul ei de credit.

— Bine, cumpără ce vrei. Scoate și bani lichizi, dacă e nevoie!

Apoi își ridică din nou mâneca de la cămașă ca să citească ce scrisese pe antebraț.

— Ah, da, mai e ceva despre care aș vrea să te informezi! Kate ține un blog care se numește *Tribulațiile unei bostoniene*. Pe site sunt prezentate restaurante sau magazine bune. Aruncă-ți un ochi! Ceva mi se pare bizar.

— Bine, o să mă uit, promise el, notând adresa.

Apoi printă legitimația de poliție falsă pe hârtie cartonată și o decupă cu grijă.

— Poftiți, locotenente! zise el cu mândrie întinzându-i prețiosul „Sesam, deschide-te!”.

Ea dădu din cap, constatând ce treabă bună făcuse băiatul, apoi puse legitimația în portofel.

— Ținem legătura, bine? Nu faci tâmpenii și mă suni dacă ai vreo problemă!

— *Capito*, răspunse el făcându-i cu ochiul și fluturând telefonul mobil.

*

Pe Boylston Street zăpada continua să cadă în ritm susținut, îngreunând circulația. Dar bostonienii erau hotărâți să nu se dea bătuti în fața naturii. Înarmați cu lopeți, paznicii curățau intrările în imobile, în timp ce angajații municipalității aruncau cu sare pe șosele și fluidizau traficul.

În apropiere de Four Seasons era un centru comercial. Emma intră pentru niște cumpărături rapide: o pereche de blugi, niște ghete, un pulover pe gât din cașmir și o geacă de piele.

- MĂINE -

În cabina de probă, se privi, întrebându-se dacă e credibilă.

— Locotenent Emma Lovenstein, poliția din Boston! zise ea, prezentându-și legitimația în oglindă.

17

Stăpânul monitoarelor

„Libertatea noastră se clădește
pe ceea ce semenii nu știu despre noi.”

Aleksandr Soljenițan

Boston, 2010

Ora 19:15

Fulgii de zăpadă se așezau pe lentilele ochelarilor lui Romuald.

Adolescentul și-i scoase și șterse lentilele cu mâneca puloverului. Apoi și-i puse la loc pe nas și constată că vede doar cu puțin mai clar. Cu sau fără ochelari, lumea îi apărea mereu încețoșată, obscură, complicată.

„Povestea vieții mele...”

Își propusese să acționeze metodic măcar o dată. Venind de la aeroport, reperase un magazin mare de electronice, o uriașă clădire transparentă situată pe Boylston Street. Acolo trebuia să meargă. Trotuarul amenința să se transforme în patinoar.

Băiatul alunecă de mai multe ori și se salvă în ultimul moment, agățându-se prima dată de un felinar, apoi de un panou de semnalizare. În cele din urmă, ajunsese în fața imensei fațade de sticlă care se înălța pe trei niveluri. Cu două zile înainte de Crăciun, magazinul era deschis până la miezul nopții. Locul semăna cu un furnicar. Romuald fu cât pe ce să renunțe văzând mulțimea compactă care se îmbulzea. Ca de fiecare dată când se găsea într-o asemenea situație, simți un violent acces de angoasă. Inima îi bătea cu putere în piept și îl treceau sudori reci. Cuprins de amețală, încercă să iasă din acea mare de oameni, luând-o pe scara din plexiglas, punct nevralgic al magazinului, care lega cele trei etaje.

Ajungând mai sus, respiră un pic mai bine și reuși încet-încet să se liniștească. Se așeză la o coadă și așteptă minute

în șir ca un vânzător să se ocupe de el. Odată contactul stabilit, adolescentul reuși să se arate convingător: nu numai că știa ce vrea, dar beneficia și de un credit aproape nelimitat. Alese așadar computerul cel mai puternic, cumpără mai multe monitoare și numeroase periferice, cabluri și prelungitoare. Tot ce visase mereu. Văzând suma uriașă a comenzii și proximitatea hotelului vânzătorul acceptă să-i livreze toate cumpărăturile într-o oră.

Mândru că-și dusesese la bun sfârșit prima parte a misiunii, Romuald se întoarse pe jos la Four Seasons. Ajuns în apartament, sună la room service, comandă un burger Rossini cu trufe, o felie de tort de cacao cu cremă de frișcă și cireșe și o Cola light, ca să fie cu conștiința împăcată.

După livrarea produselor electronice, își conecta ipod-ul la boxe, programă un playlist adecvat (Led Zeppelin, Blue Oyster Cult, Weezer) și petrecu toată seara configurându-și aparatele.

Acolo, în căldura camerei, protejat de bâzâitul ușor al aparatelor, se simțea în elementul lui. Îi plăceau calculatoarele, gadgeturile, mâncarea și escapadele lungi și solitare pe care și le oferea citind cărți de science-fiction sau de fantasy. Bineînțeles, adeseori se simțea singur. Foarte singur. Tristețea îl copleșea brusc, ca un val venit de departe, sufocându-l și făcându-l aproape să plângă.

Nicăieri nu se simțea în largul său, niciodată nu-și găsea locul. Părinții săi și psihoterapeuta care îl trata îi tot repetau că trebuie să „relaționeze cu ceilalți”, „să practice un sport”, „să-și facă prieteni și prietene”. Uneori, ca să le facă pe plac, consimțea să facă niște eforturi care nu dădeau niciodată roade. Nu avea deloc încredere în oameni, în privirea lor, în judecata lor, se temea de răul pe care erau în stare să i-l facă. Așa că aștepta până trăgeau în el cu câteva săgeți și se întorcea să se ascundă în carapacea pe care și-o făurise încă din copilărie.

După ce reuși să pună la punct instalația, termină sticla de Cola. Era în același timp încântat și bulversat de situație.

Ce căuta el acolo, la Boston, la șase mii de kilometri de casă, în apartamentul unui hotel de lux, cu o femeie pe care abia dacă o cunoștea și care pretindea că primește e-mailuri din viitor?

Pur și simplu se lăsase condus de instinct. Văzuse în Emma un fel de soră mai mare, poate la fel de pierdută și de singură ca el. Bănuia că, dincolo de înțepăturile ei, are un suflet bun. Și mai ales simțea că este în pragul unei despărțiri și, pentru prima oară în viața lui, avea senzația că poate să fie util cuiva. Chiar dacă era singurul care o știa, simțea că are în el o forță și o inteligență ce nu așteptau decât să se exprime.

Acum, degetele îi alergau pe tastatură ca niște infanteriști care luau cu asalt cetatea inamică. La New York, îl văzuse pe prietenul său Jarod spărgând codul primului nivel al Domain Awareness System, sistemul de supraveghere globală al orașului, care urmărea în timp real camerele de înregistrare video din Manhattan. Reținuse câteva operațiuni. Suficient pentru a ataca propria țintă: sistemul informatic al Massachusetts General Hospital.

Nu era deloc ușor, dar în cele din urmă reuși să preia controlul Intranetului și al tuturor camerelor de supraveghere din spital. Își continuă acțiunea de piratare obținând autorizațiile de acces la fișele medicale ale pacienților, precum și la dosarele profesionale și la programul de lucru al tuturor angajaților.

Îl verifică în mod mecanic pe cel al lui Kate. Doctorița chirurg își terminase ziua de lucru, iar următoarea tură începea a doua zi la ora 8.00 – dimineața în clădirea principală din Heart Center, iar după-amiaza și seara la Children's Hospital din Jamaica Plain, în suburbia din sud-vestul Bostonului.

Romuald se strădui să-și amintească ceea ce îi povestise Emma: Kate fusese lovită de tirul care livra faină când ieșea din parcare a spitalului de copii. Urmând același „mod de operare”, nu-i trebui decât un sfert de oră pentru a pirata

sistemul informatic al antenei instituției. Petrecu aproape o oră plimbându-se din cameră în cameră pentru „a lua în stăpânire” locul, apoi își aminti că Emma îi ceruse să se uite pe blogul lui Kate.

Intră așadar pe *Tribulațiile unei bostoniene*. Era vorba de un blog de amator, un soi de catalog al celor mai interesante atracții din Boston recomandate de doctorița chirurg, în principal restaurante, cafenele sau magazine, fiecare articol fiind ilustrat cu mai multe fotografii. Romuald petrecu o jumătate de oră parcurgând articolele în ordinea publicării lor. În timpul lecturii, ceva îl frapă: tonul relatărilor varia foarte mult. Unele erau foarte elaborate, altele redactate într-un stil mult mai relaxat și pline de greșeli de ortografie. Era greu de crezut că aceeași persoană scrisese toate textele. Pe de altă parte, cum reușea Kate – care nu trăia decât pentru munca ei – să-și mai facă timp pentru atâtea ieșiri în oraș?

Aprofundându-și cercetările, adolescentul descoperi că textele de pe site nu erau în realitate decât preluări „copy/paste” de pe alte bloguri. În mod evident, Kate se mulțumise să copieze articolele altor autori.

„Dar cu ce scop?”

Nu avea nicio idee. Mai consacra câteva minute comentariilor de pe blog. Acesta nu era foarte frecventat, chiar dacă un oarecare „Jonas21”, vizitator asiduu al site-ului, lăsa câte-un scurt comentariu la fiecare articol: „Interesant, ne-ar plăcea să știm mai multe”, „Cunoșteam deja locul ăsta”, „Restaurant neinteresant”, „Am mâncat bine, bravo pentru sfaturi!”.

Romuald își înăbuși un căscat. Totul devenea prea complicat pentru el. Pentru orice eventualitate, îi trimise lui Jarod, prietenul lui informatician, linkul blogului însoțit de o mică notă în care îi cerea să verifice dacă nu găsește nimic ciudat pe site. Îi spuse că e urgent și îi promise suma de o mie de dolari pentru osteneala lui.

- GUILLAUME MUSSO -

Era trecut de ora unu dimineața când adormi în fața
monitoarelor.

18

Locotenentul Lovenstein

„Femeia este ca un pliculeț de ceai,
nu știi niciodată cât de tare este
până nu îl bagi în apă fierbinte.”
Eleanor Roosevelt

Boston, 2010

Cu structura ei de elice dublă care strălucea în noapte, imobilul de sticlă al Brain and Memory Institute semăna cu o uriașă moleculă de ADN.

Ușile vitrate ale clădirii se deschiseră cu o zvâcnire puternică. Sigură pe ea, Emma înaintă spre recepție.

— Locotenent Lovenstein, poliția din Boston! anunță ea scoțându-și legitimația.

— Cu ce pot să v-ajut, locotenente?

Emma ceru o întrevedere cu Joyce Wilkinson.

— O s-o anunț pe doamna profesor, răspunse recepționera, ridicând receptorul. Așteptați un moment!

Cuprinsă de o ușoară nervozitate, Emma își trase în jos fermoarul de la geacă și făcu câțiva pași pe holul cu pereți opalescenți și lăptoși, care îți dădeau senzația că ai intrat într-o navă spațială. De o parte și de alta, niște panouri luminoase ilustrau istoria recentă a institutului dedicat în întregime studiului celui mai misterios și fascinant organ dintre câte există, creierul uman.

Scopul institutului de neuroștiință era clar: să-i strângă laolaltă pe cei mai mari cercetători din lume pentru a se putea face progrese în cunoașterea maladiilor sistemului nervos – Alzheimer, schizofrenie, boala Parkinson.

— Locotenente, dacă vreți să mă urmați...

Emma o urmă pe recepționeră.

Un ascensor silențios în formă de capsulă vitrată le duse până la ultimul etaj al turnului. La capătul unui culoar cu

pereți de sticlă se afla un spațiu în întregime transparent: locul de muncă al lui Joyce Wilkinson.

Când Emma deschise ușa biroului ei, cercetătoarea își ridică privirea din laptop.

— Intrați, locotenente! Vă rog, zise Joyce, arătând cu mâna scaunul din fața ei.

Așa cum dădeau de înțeles și fotografiile, Joyce Wilkinson era de origine indiană. Avea pielea mată, părul negru tuns scurt și privirea limpede și veselă.

Emma îi arată legitimația fără să clipească.

— Vă mulțumesc că mi-ați acordat câteva minute din timpul dumneavoastră, doamnă profesor!

Joyce dădu din cap. Pe sub halatul descheiat, era îmbrăcată simplu, cu o pereche de pantaloni kaki și un pulover tricotat cu ochiuri mari care îi dădea un aer aproape copilăresc. Fața ei rotundă și tinerească trezea simpatie.

Înainte de a se așeza, Emma aruncă o privire prin încăpere. Pereții erau tapetați cu ecrane plate pe care erau afișate zeci de secțiuni de creiere umane.

— Zici că-s tablouri de Andy Warhol, remarcă ea, referindu-se la culorile vii ale indicatorilor de activitate cerebrală care făceau imaginile „vii”, aproape vesele.

Joyce explică:

— E vorba de un studiu medical realizat în America de Sud pe câteva mii de persoane care fac parte dintr-o familie lărgită ai cărei membri au o predispoziție ereditară de a dezvolta maladia Alzheimer.

— Și care sunt concluziile?

— Studiul arată că semnele precursorare ale maladiei apar cu mai bine de douăzeci de ani înainte de primele simptome.

Emma se apropie foarte mult de una dintre imagini. Se gândi la tatăl ei, aflat în faza terminală a bolii, internat într-un spital din New Hampshire. Ca un ecou la gândurile ei, Joyce îi mărturisi:

— Tatăl meu adoptiv a dezvoltat o formă precoce a maladiei. Asta mi-a distrus copilăria, dar mi-a determinat și vocația.

„Politișta” continuă discuția:

— Creierul... Totul se petrece aici înăuntru, nu-i așa? zise ea arătând spre propriul cap. Semnale electrice, conexiuni între grupe de neuroni.

— Da, răspunse Joyce zâmbind. Creierul ne guvernează deciziile și ne determină comportamentul și judecățile. El ne face să devenim conștienți de anturajul nostru și de noi înșine și ne dictează chiar modul în care ne îndrăgostim!

Avea o voce caldă, ușor răgușită. Un farmec aparte.

— Este un subiect pasionant, dar nu pentru asta ați venit la mine, nu-i așa, locotenente?

— Într-adevăr. Sunt aici pentru că departamentul nostru desfășoară în momentul de față o investigație în care apare și numele lui Kate Shapiro.

Joyce se arată foarte surprinsă.

— Kate? Ce-a făcut?

— Fără îndoială, nimic grav, o asigură Emma. Nu Kate este persoana principală vizată de ancheta noastră. Deocamdată, nu vă pot spune mai mult, dar vă mulțumesc pentru colaborare.

— Cum pot să vă ajut?

— Răspunzând la câteva întrebări. Când ați întâlnit-o pe Kate prima oară?

— Ei bine, era în... în 1993, zise ea, socotind pe degete.

Eram amândouă studente în primul an la JMP.

— JMP?

— Joint Medical Program al Universității din Berkeley. E vorba de un curs medical de cinci ani, unul dintre cele mai selective din țară. Trei ani de master în științe la universitate, urmați de doi ani de stagiu în diferite spitale din California.

— La universitate erați cea mai bună prietenă a ei, nu-i așa?

Joyce mihi ochii în tăcere, lăsând amintirile din trecut să reînvie.

— Da, asta-i sigur. Am împărțit aceeași cameră timp de trei ani la Berkeley, apoi am închiriat un mic apartament în San Francisco vreme de doi ani. După aceea, ne-am mutat la Baltimore pentru a ne începe rezidențiatul.

— Cum era Kate pe vremea aceea?

Doctorița neurolog ridică din umeri.

— La fel ca astăzi cred: frumoasă, ambițioasă, inteligentă, cu o voință de fier. Într-adevăr foarte dotată. N-am văzut niciodată pe nimeni în stare să muncească atât de repede și atât de mult timp. Îmi amintesc că dormea foarte puțin și avea o capacitate de concentrare incredibilă. Era fără îndoială cea mai bună studentă din promoția noastră.

— De unde venea?

— De la un mic liceu catolic din Maine, i-am uitat numele. Înainte de Kate, nimeni din instituția aceea nu mai fusese admis la JMP. Îmi amintesc că scorul ei la testul de admitere fusese cel mai ridicat de la instituirea examenului. Și pun pariu că nimeni nu l-a bătut nici până azi.

— Cum v-ați împrietenit?

Joyce depărta mâinile.

— Cred că boala părinților noștri ne-a apropiat. Kate își pierduse mama ca urmare a unei scleroze în plăci. Eram amândouă hotărâte să ne consacram viața luptei împotriva maladiilor neurodegenerative.

Emma se încruntă.

— Asta ați făcut dumneavoastră, dar nu și Kate. Ea a devenit chirurg cardiac.

— Da, și-a schimbat brusc drumul în 1999, la mijlocul celui de-al doilea an de la Baltimore.

— Vreți să spuneți că și-a întrerupt rezidențiatul de neurologie în al doilea an pentru a se reorienta spre chirurgie?

— Exact. Întrucât era o studentă foarte bună, cei de la John Hopkins²⁰ au acceptat s-o transfere în cursul anului pentru a-și începe rezidențiatul de chirurgie.

— Care a fost motivul acestei schimbări?

— Nici astăzi n-aș fi în stare să vi-l spun. De altfel, începând de la acea dată, drumurile noastre au luat-o în direcții diferite și relațiile noastre s-au răcit.

Emma insistă.

— Gândiți-vă, chiar nu vă puteți da seama ce anume a putut declanșa această decizie?

— S-a întâmplat în urmă cu mai bine de zece ani. N-aveam pe-atunci decât douăzeci și patru de ani. Și apoi, în medicină, se întâmplă destul de des ca studenții să-și schimbe opțiunea pe parcurs.

— Totuși, în cazul acesta era vorba de un angajament pe viață. Spuneți că și Kate era hotărâtă să facă o carieră în neurologie.

— Știu. În mod clar, ceva important s-a petrecut în viața ei în anul acela, dar n-aș putea să vă spun ce anume.

Emma luă un stilou de pe birou și notă data „1999” pe antebraț, urmată de întrebarea: „Ce eveniment în viața lui Kate?”

— Vreți o foaie de hârtie, locotenente?

Emma refuză propunerea și își continuă „interogatoriul”:

— Kate ieșea cu vreun tip pe vremea aia?

— Ea avea un soi de frumusețe magnetică, fiind foarte curtată. Mai prozaic spus, toți tipii visau s-o bage în patul lor.

— Nu mi-ați răspuns la întrebare, insistă Emma. Cu cine se întâlnea?

Jenată, Joyce încerca după toate aparențele să protejeze intimitatea fostei prietene.

— Asta ține de viața ei privată, nu?

Pentru a-i înlătura scrupulele, Emma puse întrebarea într-un mod mai precis:

---

²⁰ Spital universitar din Maryland. (N. a.)

— Era iubita lui Nick Fitch, nu-i așa?

Joyce lăasă să-i scape un discret oftat de ușurare. Mulțumită că nu-i trădase secretul lui Kate, admise:

— Este adevărat, Nick era marea iubire a lui Kate.

— De când a devenit iubita lui? întrebă Emma, profitând de acea mărturisire.

— De pe la nouăsprezece ani. Eram în anul al doilea la Berkeley, când Fitch a venit să susțină o conferință în campus. Kate îl știa dinainte. Așa că, după seminar, s-a dus să stea de vorbă cu el. Povestea lor de dragoste a început în 1994. Fitch era deja o legendă pe atunci. Avea probabil vreo douăzeci și cinci, douăzeci și șase de ani și câștigase mulți bani în industria jocurilor video. Pe vremea aceea, Unicorn era cel mai cunoscut software la liber, numele lui era deja pe toate buzele.

— Cine mai știa de relația lor?

— Foarte puțină lume. Chiar nimeni, după părerea mea, în afară de mine și de mama lui Nick. Fitch a fost întotdeauna foarte discret în privința vieții lui personale. De-a dreptul paranoic. Nu veți găsi nicio fotografie și niciun film în care să apară împreună. Nick a avut grijă de asta.

— De unde i se trage această paranoia?

— N-am nici cea mai vagă idee. În orice caz, e vorba de o obsesie în toată regula.

Emma căzu pe gânduri. Acea paranoia nu prea se potrivea cu filmul pe care îl înregistrase chiar în acea dimineață pe telefonul ei. De ce Kate și Nick se întâlniseră într-un pub unde oricine putea să-i vadă?

— Cât timp a durat relația lor?

— Mai mulți ani, dar era o relație cu suișuri și coborășuri. Ceva de genul: „Fugi încolo, vino-ncoace; șezi binișor, nu-mi da pace.” Înțelegeți?

— Foarte bine, din păcate, oftă Emma.

Joyce zâmbi și continuă:

— Din câte îmi povestea ea, Kate suferea mult din cauza nestatorniciei lui Nick. Într-o zi, putea să se arate foarte

îndrăgostit, dar a doua zi redevenea distant. S-au despărțit de mai multe ori, dar în cele din urmă se împăcau mereu. Ea îl iubea nebunește și ar fi făcut orice pentru el, inclusiv acea stupidă operație estetică.

Emma simți o furnicătură în stomac. Avusese dreptate.

— În ce an se întâmpla asta?

Joyce socoti din nou pe degete.

— În vara anului 1998, la sfârșitul primului an de rezidențiat, deci cu câteva luni înainte de a-și schimba specialitatea.

— Credeți că a făcut acea operație ca să-i facă pe plac lui Fitch?

— Da, mi se pare evident. În perioada aceea, Kate nu înțelegea de ce Nick o respingea. Nu mai avea încredere în ea. Operația a fost un gest disperat.

Emma schimbă subiectul.

— Până când s-au întâlnit Kate și Nick?

Joyce clătină din cap.

— Nu știu nimic exact. Așa cum v-am spus, după ce Kate și-a schimbat specializarea, nu ne-am mai văzut. Ne mai trimiteam câte un e-mail din când în când, dar se terminase cu confidențele. După Baltimore, s-a întors la San Francisco pentru a-și termina rezidențiatul, apoi a urmat un curs de chirurgie cardiacă la New York. Acum cinci ani și-a încheiat specializarea cu un stagiu de practică într-o clinică de transplant cardiac la Boston și imediat a reușit să obțină un post la MGH.

Emma nu lăsă să-i scape momentul.

— Așadar, ați ajuns amândouă în același oraș și în același timp?

— Aproximativ. Eu am venit la Brain Institute acum trei ani și jumătate.

— Cred că atunci când ați venit aici ați încercat să vă revedeți prietena...

Ușor stânjenită, Joyce așteaptă câteva secunde până să răspundă.

— Da, am contactat-o și am băut un pahar într-un bar din Back Bay. Era la câteva luni după ce născuse. Mi-a zis că e foarte fericită, foarte mulțumită de viața ei de familie și foarte îndrăgostită de soțul ei, un profesor de filosofie de la Harvard.

— Ați crezut-o?

— N-aveam niciun motiv să n-o fac.

— Ați mai vorbit de Nick?

— Nu, nu era momentul potrivit. Era căsătorită și tocmai născuse. Nu voiam să răscolesc trecutul.

— Ați mai văzut-o după aceea?

— I-am propus, dar nu mi-a răspuns niciodată la e-mailuri sau la telefon. La un moment dat am renunțat.

Joyce scoase un oftat, și în încăpere se lăsă din nou tăcerea. Emma întoarse capul spre fereastră. Mijind ochii, distinsе râul, negru și tenebros, curgând la vale.

— Bine, vă mulțumesc pentru cooperare, zise ea ridicându-se.

Joyce se ridică și ea.

— Vă conduc, locotenente!

Emma o urmă pe cercetătoare pe culoar, apoi în ascensor.

— Chiar nu puteți să-mi spuneți ce acuzații i se aduc lui Kate? insistă Joyce, apăsând pe buton pentru a merge la parter.

— Este încă prea devreme, îmi pare rău. O să vă cer totodată să nu vorbiți cu nimeni despre întâlnirea noastră.

— Cum doriți. Sper sincer că nu s-a întâmplat nimic grav, dar, orice ar fi făcut Kate, trebuie să înțelegeți bine un lucru: atunci când se angajează la ceva, o face cu inteligență și determinare. Și merge până la capăt. N-are decât un singur defect, un singur punct slab.

— Iubirea?

— Fără nicio îndoială. Kate zicea chiar ea că, atunci când e îndrăgostită, simte că i se trezește sufletul de rusoaică și că e în stare de cele mai mari nebunii. Credeți-mă, nu era o glumă!

După ce ajunsese în holul institutului, Joyce îi întinse „polițistei” cartea ei de vizită.

— Dacă mai aveți nevoie și de alte informații, nu ezitați să mă contactați, locotenente!

— Mulțumesc. O ultimă întrebare! Kate ar fi fost capabilă să facă ceva pentru a se răzbuna pe Nick?

Joyce deschise brațele într-un gest de neputință. Cele două femei continuară să discute încă o jumătate de oră în lumina lăptoasă din Brain Institute.

În cele din urmă, Emma ieși afară în noapte. Era târziu. Nu mai ninge, dar un ger năprasnic încremenea campusul.

Nu se vedea niciun taxi la orizont. Merse până la stația Kendall/MIT și se întoarse cu metrourul la Boston.

Intrând în camera ei de hotel, îl găsi pe Romuald adormit în fața zidului său de monitoare, cu capul pe brațele încrucișate.

Intrigată, se uită la calculatoarele instalate, făcând ochii mari. Adolescentul transformase apartamentul într-un impresionant cartier general de securitate.

Părăsi camera fără să facă zgomot și se întoarse la barul hotelului.

La ora aceea din noapte, nu erau decât câțiva clienți.

Comandă un nou cocteil caipiroska și îl bău gândindu-se la ceea ce îi povestise Joyce Wilkinson înainte de a se despărți.

Prima întâlnire dintre Kate și Nick.

19

Nemuritoarea peruană

„Cuvintele de iubire sunt precum săgețile trase de un vânător. Cerbul atins de ele continuă să alerge și nu ne dăm seama imediat că rana este mortală.”
Maurice Magre

**În urmă cu nouăsprezece ani
Februarie 1991**

Kate are șaisprezece ani; Nick are douăzeci și trei

Restaurantul unei benzinării, în apropiere de St. Helens, statul Oregon.

Ninge. Restaurantul este aproape gol. Singurul client mănâncă niște ouă Benedict, jucând o partidă de șah electronic. În spatele barului, o chelneriță foarte tânără ascultă albumul *Nevermind*. Cu o carte de biologie deschisă în față, pare absorbită cu totul de lectura ei, chiar dacă trupul i se mișcă discret în ritmul muzicii.

— Domnișoară! Puteți să-mi mai aduceți, vă rog, niște cafea?

Kate ridică privirea din manual, ia cafetiera care stă caldă pe suportul ei și înaintează spre client. Îl servește evitând să-și încrucișeze privirea cu a lui. Atenția îi este atrasă de partida de șah pe care acesta o joacă. Fata își mușcă limba, ezită să facă o remarcă, fiindcă și-a impus să stea cât mai departe posibil de bărbați. În cele din urmă, văzându-l că ia o piesă de pe tabla electronică, face pasul hotărâtor și zice:

— Puneți tura la loc și uitați de rocadă!

— Poftim? întrebă Nick.

Vocea îi este melodioasă și veselă. Ea îl privește pentru prima oară cu adevărat. Este îmbrăcat tot în negru, dar chipul îi este plăcut și părul îi strălucește galben ca mierea.

— În momentul ăsta, nu e bine să faceți rocada, îi explică fata, sigură de ea. Mai degrabă mutați calul la E7.

— Și de ce, mă rog?

— Sunteți la mutarea a zecea, nu-i așa?

Nick privește tabla de șah și confirmă:

— Exact!

— Atunci, configurația asta urmează modelul unei partide celebre, „Nemuritoarea peruană”.

— N-am auzit de ea.

— Este o partidă foarte cunoscută totuși, remarcă ea cu oarecare condescendență.

Pe el îl amuză îndrăzneala fetei.

— Luminează-mă!

— S-a disputat în 1934 la Budapesta și a fost câștigată de celebrul maestru peruan Esteban Canal. Mat din paisprezece mutări, sacrificându-și regina și ambele ture.

Cu un gest al mâinii, el o invită să se așeze.

— Arătă-mi!

Tânăra se întreabă dacă e bine ce face, dar în cele din urmă ia loc în fața lui și începe să miște piesele, comentând mutările în mare viteză:

— Deci, dacă faceți rocada, adversarul o să vă ia pionul cu pionul lui la B4, apoi dumneavoastră o să-i luați tura cu regina la A1, nu? După aceea, regele lui se va retrage la D2 și atunci nu mai aveți de ales, trebuie să-i luați tura cu regina la H1. Regina lui vă elimină unul dintre pioni la C6, obligându-vă să i-o luați, și partida se termină prin șah mai când nebunul se deplasează la A6.

Nick rămâne cu gura căscată. Kate se ridică și își termină demonstrația precizând:

— Este matul lui Boden²¹.

Ușor vexat, el se uită fix la tabla de șah, reluând partida în minte.

— Nu, așteaptă! De ce trebuie să-i iau tura cu regina?

Ea ridică din umeri.

— Dacă am mers prea repede și n-ați înțeles, refaceți partida cu calm! Veți vedea că e singura soluție acceptabilă.

---

²¹ Schemă de șah mat folosită pentru prima oară în 1853 de către şahistul englez Samuel Boden. (N. tr.)

Trecând peste afrontul pe care îl suportase, el îi propune să joace o partidă, dar ea aruncă o privire la ceas și îl refuză.

El o privește cum se întoarce la bar în timp ce patronul restaurantului își face apariția.

— E-n regulă, Kate, poți să pleci, îi zice bărbatul, întinzându-i patru bancnote de zece dolari.

Tânăra bagă banii în buzunar, își dă jos șorțul, își pune cartea în geantă și traversează încăperea pentru a ieși.

Nick o interpelează:

— Haide, o partidă scurtă pe zece dolari! insistă el, punând bancnota pe masă. Te las să joci cu albele!

Kate se uită la bancnotă, ezită o clipă, apoi se așază și mută un pion.

Nick zâmbește. Primele mutări se joacă repede. Kate înțelege imediat că va câștiga partida, și chiar foarte ușor, dar ceva în ea se împotrivesc. Aproape în mod inconștient, trece cu vederea unele mutări pentru a prelungi jocul. Timp de câteva clipe, își impune să nu se uite pe fereastră pentru a nu vedea fulgii de zăpadă căzând din cer. Știe că afară o așteaptă vântul tăios, gerul mușcător, frica, incertitudinea. Știe că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să-și facă curaj să le înfrunte, dar deocamdată își acordă un răgaz cu acel cavaler negru cu păr de aur, legănată de muzică, în căldura cam moaleșitoare a restaurantului.

— Mă-ntorc, zice Nick ridicându-se.

Ea îl privește îndreptându-se spre toaletă. Se întoarce după două minute, își mai toarnă o ceașcă de cafea ca și cum ar fi la el acasă, apoi se așază. Amândoi joacă din ce în ce mai lent, întârziindu-și mutările. Fata mai prelungeste plăcerea încă vreo cinci minute, apoi grăbește lucrurile. Din trei mutări, Nick e făcut praf.

„Șah și mat.”

— S-a terminat! spune ea pe un ton aspru, băgând în buzunar bancnota de pe masă.

Apoi se ridică și își ia geanta.

— Așteaptă! îi cere el. Oferă-mi o revanșă!

— Nu, s-a terminat.

Fata pleacă închizând ușa după ea. El o urmărește cu privirea pe geam. Ultimele ei cuvinte îi răsună în minte ca un ecou.

„S-a terminat...”

— Cine naiba e fata asta? întrebă el, înaintând spre bar.

— Habar n-am, răspunde patronul. O rusoaică, cred. Am angajat-o azi-dimineață.

— Cum o cheamă?

— Nu-mi mai amintesc. O chestie complicată. Ceva rusesc. Așa că-și spune „Kate”.

— Kate, repetă Nick în șoptă, ca pentru sine.

Ridică din sprâncene, scoate portofelul din buzunarul blugilor și lasă o bancnotă pentru a achita nota. Apoi își ia pe el geaca groasă, își pune fularul la gât și caută cheile de la mașină mai întâi în buzunarul pantalonilor, apoi în cel al gecii.

— Ei, drăcia dracului!

— Ce-i? întrebă patronul.

— Mi-a șutit cheile de la mașină!

*

În aceeași zi

Cinci ore mai târziu

Loviturile în ușa îl trezesc pe Nick din somn. Deschide ochii, privește în jurul lui. Îi trebuie câteva secunde pentru a-și aminti unde se află – în camera minusculă a unui motel sordid din Oregon – și de ce: pentru că a fost destul de idiot încât să lase o puștoaică să-i șutească mașina când el are o întâlnire decisivă la San Francisco peste câteva ore.

— Da? întrebă el, deschizând ușa.

— Domnul Fitch? Junt Gabriel Alvarez, adjunctul șerifului din comitatul Columbia. V-am găsit mașina și pe cea care a furat-o.

— Da? Pot s-o recuperez rapid? Sunt destul de grăbit și...

— Veniți, vă conduc!

*

Mașina 4x4 a adjunctului șerifului înaintează cu prudență. E noapte și ninsoarea s-a oprit, dar drumul rămâne foarte alunecos.

— Ce Dumnezeu căutați prin părțile noastre? Mormăie Gabriel Alvarez.

— Am asistat la o convenție de jocuri video la Seattle. Eram pe drumul de întoarcere la San Francisco, când a început să ningă și...

— Jocuri video, serios? Puștiul meu stă ore în șir în fața calculatorului jucând chestii de-astea. O să ne procopsim cu o generație de descreierați.

— Ei, nu e chiar așa, răspunde Nick prudent. Și unde mi-ați găsit mașina?

— Era ascunsă în niște tufișuri la marginea unei păduri, la vreo douăzeci de mile de aici. Fata dormea înăuntru.

— Cum o cheamă?

— Ekaterina Svatkovski. Are șaisprezece ani. Din câte ne-a spus, locuia într-o rulotă împreună cu mama ei la Bellevue. Maică-sa a murit acum două luni. Fata a refuzat plasamentul familial și a fugit din căminul unde fusese repartizată. De atunci, stă pe te miri unde.

— Ce o să i se întâmple?

— Mi-e teamă că nimic bun. I-am contactat pe cei de la serviciile sociale, dar asta nu va rezolva problema.

— Poate c-ar trebui să-mi retrag plângerea?

— Faceți ce vreți!

— Aș putea să stau de vorbă cu ea?

— Cum doriți, dar vă previn: am închis-o într-o celulă, ca s-o speriem nițel, totuși.

*

Nick împinge ușa celulei.

— Salut, Caitlin. Brrr! Întepenești de frig aici!

— Cară-te!

— Hei, ușurel! Care-i problema ta?

— Maică-mea a dat colțul, taică-meu s-a cărat, n-am bani, n-am unde să dorm. Te mulțumește descrierea asta?

El se așază lângă ea pe banca din lemn de lângă zidul celulei.

— De ce n-ai vrut să mergi într-o familie sau într-un cămin?

— Lasă-mă în pace! strigă ea, dându-i o lovitură în umăr.

Pentru a se apăra, el îi blochează pumnii.

— Calmează-te, ce naiba?!

Ea îl sfidează din priviri și îl împinge la marginea băncii.

— Dar ce ai de gând să faci, mai exact, pe frigul ăsta? se enervează el. Să umbli brambura prin văgăuna asta?

— Lasă-mă dracului în pace!

— Polițistul mi-a arătat geanta ta. Ți-am văzut manualele de biologie. Vrei să te faci medic, nu-i așa?

— Da, și o să reușesc!

— Ba nu! N-ai să reușești dacă nu te duci la școală.

Ea întoarce capul într-o parte pentru ca el să nu-i vadă lacrimile. Știe că are dreptate și îi este rușine.

— Lasă-mă să te ajut! îi cere el.

— Să m-ajuti? De ce m-ai ajuta? Nici măcar nu ne cunoaștem!

— Este adevărat, admise el. Dar ce importanță are? Persoanele pe care le cunosc cel mai bine sunt cele pe care le detest cel mai mult.

Ea rămâne fermă pe poziție.

— Am zis „nu”! Oamenii nu te ajută niciodată pe degeaba. Nu vreau să-ți fiu datoare cu nimic.

— N-o să-mi datorezi nimic.

— Așa zic toți la început.

El scoate șahul din geantă și schimbă subiectul.

— Îmi acorzi revanșa?

— Nu te dai bătut niciodată, nu-i așa? oftă ea.

— Cred că e o calitate pe care o ai și tu, Caitlin.

— Nu-mi mai spune așa! Pe ce jucăm de data asta?

— Dacă o să câștigi, ai scăpat de mine, m-am cărat, propuse el.

— Și dacă o să câștigi *tu*?

— Mă lași să te ajut.

Ea își trage nasul. El îi întinde un șervețel.

— Bine, decide ea. În definitiv, dacă vrei să te mai bat măr încă o dată... Joci cu albele.

El zâmbește, își aranjează pionii pe tabla de șah și mută prima piesă. Ea face la fel.

— Într-adevăr, îngheți aici, zice ea tremurând.

— Ia geaca mea, îi propune el.

Ea ridică din umeri.

— N-am nevoie.

El se ridică și îi pune geaca de piele pe umeri.

Ea se cuibărește în interiorul ei și recunoaște:

— Chestia asta cântărește o tonă, dar e supercălduroasă.

Își reiau partida. În timp ce joacă în tăcere, ea își dă seama că teama și neîncrederea bat în retragere. Totuși, a trăit cu frica în sân de când era mică: frica de a nu-și pierde mama, frica de a nu rămâne pe drumuri, frica de a nu se trezi singură pe lume.

Închide ochii și ia o decizie care îi ușurează povara: va pierde partida. Va accepta să fie ajutată de acel cavaler venit de nicăieri.

Nu o știe încă, dar este pe cale să trăiască un moment crucial al vieții ei.

În anii care vor urma, își va aminti de mii de ori prima întâlnire cu Nick Fitch. Primul bărbat pe care îl va iubi. Singurul. De câte ori va avea nevoie de curaj sau va simți că nu mai rezistă, își va recăpăta puterea gândindu-se la acea clipă magică și neașteptată în care Nick apăruse în viața ei. La ziua în care se hotărâse că îi va aparține lui pentru totdeauna, „la bine și la rău, în bogăție și în sărăcie, în

sănătate și în suferință, în bucurie și în necaz. Până când moartea îi va despărți”.

— Șah și mat! zice el mutând regina.

— Bine, ți-ai luat revanșa.

Satisfăcut, el îi pune mâna pe umăr.

— Ascultă-mă bine, Caitlin! O să-mi retrag plângerea și o să-mi sun avocatul. Dar, până atunci, îți cer să stai liniștită, bine?

— Avocatul?

— El o să te scoată de aici și o să te scape de orfelinat și de plasamentele în familie. O să-ți aranjeze să studiezi la St. Joseph College.

— Ce-i ăsta?

— E un mic liceu privat catolic ținut de niște măicuțe. Acolo mi-am făcut și eu studiile. Este locul ideal dacă vrei cu adevărat să muncești.

— Dar cum o să fac cu...

— O să ai dreptul la trei ani de școală, cu toate cheltuielile plătite, îi taie el vorba. O să ai unde să stai, trecutul tău o să fie curat ca lacrima, o să ai ce să mănânci. Singura ta grijă o să fie să înveți. Dacă ești serioasă, o să intri la medicină. După aceea, o să ai burse și o să te descurci singură. Ne-am înțeles?

Ea încuviințează în tăcere, apoi întreabă:

— Și n-o să-ți datorez nimic?

El dădu din cap.

— Nu numai că n-o să-mi datorezi nimic, dar n-o să mai auzi niciodată de mine.

— De ce faci asta?

— Ca să nu poți spune că n-ai avut nicio șansă, răspunde el ca și cum ar fi fost cât se poate de evident.

Își pune șahul în geantă, se ridică să plece și se uită la ceasul de la mână.

— Am întârziat, Caitlin, sunt așteptat la San Francisco. Mă bucur că te-am întâlnit. Ai grijă de tine!

- GUILLAUME MUSSO -

El pleacă lăsându-i geaca. Indiferent dacă a făcut-o intenționat sau a uitat-o, ea o va păstra toată viața.

- MĂINE -

**Partea a cincea –
Alegerea răului**

- GUILLAUME MUSSO -

A șasea zi

20
Memorie vie

„Bărbații preferă blondele pentru că
blondele știu ce preferă bărbații.”

Marilyn Monroe

Boston

24 decembrie 2010

Ora 7:46

Soarele care se ridicase deasupra Bostonului își trimitea razele în camera de hotel, făcând să strălucească suprafața metalică a rafturilor. Orbit de reflexie, Romuald duse mâna la ochi și întoarse brusc fața pentru a se feri de lumină.

Avu nevoie de ceva timp pentru a se ridica din pat. Avea gâtul uscat, nasul înfundat și furnicături în brațe. Ridicându-se în picioare, constată că toate membrele îi erau amorțite. Făcu câțiva pași spre sticla de apă minerală pusă pe mäsută, dar se împiedică de geanta de voiaj și căzu cât era de lung. Supărat, se ridică și își caută ochelarii pe pipăite.

După ce și-i puse pe nas, constată că Emma nu era în cameră. Se uită la ceas și se alarmă. Nu voia să rateze sosirea lui Kate la spital.

Apăsând pe o clapă a tastaturii, își activă monitoarele și introduse câteva linii de cod pentru a face să apară imaginile de pe camerele de supraveghere din parcare.

Apoi o sună pe Emma.

— Ai dormit bine, capsomanule? îl întrebă ea, gâfâind.

— Unde sunteți?

— La ultimul etaj, în sala de sport. Și ție ți-ar prinde bine un pic de mișcare ca să mai arzi grăsimile.

— N-am timp, se eschivă el. Dacă vă mai interesează ancheta, ați face bine să veniți imediat!

— Bine, vin!

Adolescentul se scărpină în cap scrutând imaginile.

Din câteva mișcări, preluă controlul camerelor. Acum, nu numai că avea acces la înregistrări, dar putea să dea și zoom pe ele ori să orienteze aparatele după cum voia. Cercetă astfel toată suprafața zonei de staționare în aer liber: mașina lui Kate nu era în parcare.

Cu o sticlă de apă în mână și un prosop în jurul gâtului, Emma își făcu intrarea în cameră.

— Noutăți? întrebă ea închizând ușa.

— Încă nu, dar e timpul. Dar dumneavoastră ați aflat ceva aseară?

Emma își șterse transpirația de pe față, apoi îi povesti adolescentului în amănunt investigațiile pe care le făcuse. Romuald o ascultă pe tânăra femeie cu interes, fără a scăpa din ochi monitoarele. Deodată, o întrerupse.

— Tipul ăsta nu e soțul lui Kate? zise el, arătând un bărbat care își parca motocicletă.

Emma se apropie de ecran. Băiatul avea dreptate. Matthew tocmai își puna un lacăt la vechea lui motocicletă Triumph.

— Ce face acolo, singur?

— O să apară și nevastă-sa, își dădu Emma cu presupusul.

Într-adevăr, după mai puțin de un minut, bătrâna Mazda decapotabilă trecu de bariera parcării și opri lângă motocicletă.

— Poți să mărești imaginea?

Romuald se execută și autovehiculul roșu ocupă toată suprafața ecranului. Automobilul era ușor de recunoscut după formele rotunjite ale caroseriei, după scaunele scunde, farurile escamotabile și mânerele cromate ale ușilor. Vedeai mai puține astăzi, dar Emma își amintea că, în anii 1990, sute de mii de asemenea mașini invadaseră drumurile din întreaga lume.

Kate deschise portiera, ieși din mașină și se îndreptă spre soțul ei.

— Fir-ar să fie! zise Emma arătând spre ecran. Ia te uită!

Romuald își scoase ochelarii de miop și își lipi fața la câțiva centimetri de monitor.

Îmbrăcată cu un elegant trenci strâns pe talie, doctorița înainta spre Matthew.

În mâna stângă, ținea o geantă grea de sport, alb cu roșu.

*

Deși bătea vântul, parcarea era inundată de soare. Un camion mare pentru colectarea de sânge, pe care se vedea sigla Crucii Roșii, staționa în mijlocul zonei asfaltate, sub o banderolă agățată la înălțime, pe care scria: „Donând sânge, puteți salva o viață.”

Matthew își suflă în mâini pentru a se încălzi.

— Ții cu tot dinadinsul să mă vezi donând sânge așa dimineață? o întrebă el pe soția lui oftând.

— Bineînțeles! Eu am făcut-o ieri, îl asigură Kate. Azi e rândul tău.

— Dar știi că mi-a fost întotdeauna frică de ace!

— Nu te mai văicări, dragule! Poți să faci asta, măcar o dată la șase luni. Știi foarte bine că departamentul meu a organizat totul împreună cu Crucea Roșie. Măcar atâta să facem și noi, să dăm exemplu pentru a-i încuraja și pe ceilalți angajați ai spitalului.

— Dar eu nu lucrez aici!

— Haide, Matt, grăbește-te, și după aia o să-ți fac cinste cu micul dejun la bufet. O să-mi spui ce părere ai de clădirele lor cu sirop de arțar.

— În acest caz, zâmbi el, mi-e greu să te refuz.

Ținându-se de mână, urcară scările unității medicale mobile.

Interiorul camionului era amenajat confortabil. Încălzirea era dată la maximum. Potrivit pe o stație locală, radioul difuza colinde de Crăciun.

— Bună, Mary, îi zise Kate secretarei așezate la micuțul birou din spațiul de primire.

— Bună ziua, doamnă doctor Shapiro.

Matt și Kate donau sânge la Crucea Roșie de mai mulți ani.

Funcționara nu trebui decât să le introducă numele în program pentru a le găsi dosarul. Cei doi ajunseră deci rapid în zona de colectare, unde se aflau patru scaune pentru donatori.

— Ce mai faci, Vaughn? întrebă Kate salutându-și colegul. Îl cunoști pe soțul meu, nu-i așa?

Medicul responsabil al unității dădu din cap și îi salută pe cei doi.

— Matthew te crede prea brutal, glumi Kate. La drept vorbind, preferă să-i bag eu acul în piele. De fapt, chiar așa ne-am cunoscut!

— Bun, atunci vă las, porumbeilor, zise Vaughn, puțin stingherit. Mă duc să beau o cafea. Anunță-mă când ați terminat!

În timp ce medicul dispărea, Matthew își scoase paltonul și se trânti pe unul dintre scaunele rabatabile.

— Nu știam că avem astfel de jocuri, glumi el, suflecându-și mânăca cămășii.

— Să nu-mi spui că nu te excită un pic chestia asta, zise ea, punându-și mânușile sterile.

Kate îi dezinfectă brațul soțului ei cu ajutorul unui tampon de vată îmbibat în spirt. Îi puse apoi garoul în jurul brațului pentru a-i umfla o venă în scobitura cotului.

— Strânge pumnul!

Matthew se execută și întoarse privirea ca să nu vadă acul care se înfigea în piele.

— Ce-i cu geanta asta? întrebă el, arătând cu bărbia spre bagajul roșu. N-am văzut-o niciodată.

— Treningul meu și bascheții, răspunse Kate, aranjând punga de plastic care era aproape plină de sânge.

— Faci sport?

— Da, poate o să mă duc la sala spitalului între orele 12:00 și 13:00. Chiar trebuie să mă reapuc de gimnastică. N-ai văzut ce fund am făcut?

— Mie îmi place fundul tău!

*

Emma își rodea unghiile.

— De ce naiba își asumă riscul să care după ea o geantă plină cu cinci sute de mii de dolari?

— Credeți că soțul ei știe?

Emma scutură din cap.

— Nu cred.

Romuald se învârtea nervos prin încăpere.

— Dacă iese cu banii, n-o face ca să-i depună la bancă.

Băiatul se așeză lângă Emma și amândoi scrutară ecranul în tăcere până când văzură cuplul ieșind din camion.

Prin intermediul sistemului de supraveghere video, îi urmăriră pe soții Shapiro în hol și pe culoarele spitalului până la bufet.

— Păcat că nu putem auzi ce spun, remarcă Emma.

— Nu sunteți niciodată mulțumită! bombăni Romuald, luând-o ca pe un reproș.

— În orice caz, banii sunt tot la Kate, zise Emma, arătând spre geanta sport pe care doctorița o pusese pe un scaun lângă ea.

Timp de un sfert de oră, rămaseră cu ochii pironiți pe ecran. Dar nu văzură nimic mai mult decât un cuplu luând micul dejun.

— Mi-au făcut foame cu clătitele lor, se plânse adolescentul, ca și cum nu ar mai fi mâncat de trei zile.

Emma se enervă.

— Știi că mai există și alte lucruri în viață în afară de mâncare și de calculatoare?

Romuald își mușcă limba, apoi schimbă subiectul.

— Chiar ai impresia că sunt îndrăgostiți. E greu de crezut că ea are un amant, nu?

— Așa este, recunosc Emma, se preface bine.

După un sfert de oră, Kate și soțul ei se ridicară de la masă, se îmbrățișară drăgăstos și părăsiră bufetul, luând-o fiecare în altă parte.

Matthew își recuperează motocicleta din parcare, în timp ce Kate trecu pe la vestiarul medicilor, unde își lăsă geanta sport în dulapul ei, apoi urcă la blocul operator.

Romuald consultă programul doctorei, pe care îl descărcase pe server.

— Își începe ziua cu înlocuirea unei valve cardiace, apoi operează un anevrism al aortei toracice. Vreți să stați să vă uitați?

— Nu, mulțumesc. N-o să se mai întâmple nimic până la prânz, și am văzut deja toate episoadele din *Spitalul de urgență* și *Anatomia lui Grey*.

— Mie clătitele alea mi-au făcut foame, repetă Romuald cu candoare.

— Îmi sugerezi cumva să-ți fac cinste cu un mic dejun? zâmbi Emma.

— Poate, zise băiatul ridicând din umeri.

— Ei bine, ai câștigat, fiindcă și mie mi-e foame și, în plus, am ceva să-ți spun.

*

Îmbrăcat cu o haină în carouri și arborând o barbă de hipster, chelnerul le aduse două cappuccino a căror spumă abundentă forma o inimă de culoare crem.

Emma și Romuald intraseră într-o micuță cafenea cu Wi-Fi de pe Boylston Street, la doi pași de hotel.

Emma își amestecă cerealele musli cu un iaurt în timp ce se uita, nu fără oarecare tandrețe, la Romuald, care își turna conștiincios jumătate de borcan de sirop de arțar peste clătite.

— Trebuie să-mi explici ceva, Romuald.

— Tot ște freți, promise el cu gura plină.

— De ce-ai venit în Statele Unite?

Băiatul înghiți o bucată de clătită și bău o gură zdravănă de cappuccino.

— V-am spus deja, am urmat-o pe iubita mea, care a venit să lucreze la New York ca bonă...

— ...Și care te-a lăsat baltă după ce a ajuns aici, da, asta mi-ai spus. Dar amândoi știm că nu este adevărat, nu-i așa?

— Bineînțeles că-i adevărat! se revoltă el.

— Să admitem că este, zise ea, dar atunci de ce nu le dai vești despre tine părinților tăi?

— Ba le dau! răspunse tânărul, uitându-se fix în farfurie.

— Nu, nu-i adevărat! I-am sunat eu azi-noapte. Erau foarte supărați. Nu i-ai mai sunat de trei săptămâni.

— Dar... cum ați găsit numărul lor?

— Oh, nu-ți convine, nu? Ce, crezi că numai tu știi să folosești un calculator?

— N-aveați dreptul! îi reproșa el.

— Cel puțin, i-am liniștit. Și dacă tot suntem aici, spune-mi un lucru! De ce ai rămas la New York, dacă fata aia chiar te-a lăsat baltă? De ce nu te-ai întors în Franța ca să-ți continui liceul?

— Pentru că m-am săturat de Beaune, m-am săturat de părinții mei! E așa de greu de înțeles?

— Nu, deloc, dar, dacă tot îți asumi riscul să rămâi în Statele Unite, ai fi putut să călătorești, să vezi țara, să-ți găsești un job mai amuzant și mai rentabil. Ți-era la îndemână, ești destul de șmecher. Ori, în loc de asta, ai petrecut cincisprezece zile vegetând într-un stagiu la Imperator ca să faci ceva ce nu-ți place. De ce?

— Ia mai lăsați-mă cu întrebările astea! Nu sunteți polițist.

— Ba da, sunt un pic de când am legitimația asta frumoasă pe care mi-ai făcut-o. Și, ca orice polițist care se respectă, mai am o întrebare: de ce te-ai dus duminica

trecută la Scarsdale, acasă la Michele Berkovic, directoarea generală de la Imperator?

Băiatul dădu din cap.

— N-am pus niciodată piciorul pe-acolo.

— Să știi că nu sunt o idioată! zise ea, punând pe masă biletul de tren pe care îl găsisese în buzunarul lui.

— Mi-ați scotocit prin buzunare? N-aveți dreptul!

— A, da? Dar nu asta faci și tu, ascuns în spatele monitoarelor tale și al camerelor de supraveghere? Îți petreci timpul scotocind prin viața oamenilor. Spionându-i, violându-le intimitatea.

— Eu o fac ca să vă ajut! se apără el.

— Și eu vreau să te-ajut. De ce te-ai dus la Michele Berkovic?

— Pentru că este mama mea!

Ea își dădu ochii peste cap, exasperată.

— Ce prostie e asta? Am vorbit cu maică-ta azi-noapte! O cheamă Marie-Noëlle Leblanc. Lucrează la... Casa de Asigurări Medicale din Beaune, zise ea, citind notițele scrise pe antebraț.

Romuald își întoarse privirea goală spre fereastră și căzu într-un mutism straniu.

Emma îl apucă de umăr și îl scutură.

— Hei, cap sec! Îmi explici?

El scoase un oftat lung și se frecă la ochi. Ar fi preferat să fie în alt loc, chiar dacă o parte din el voia să scape de povara secretului pe care îl ascundea.

— Acum trei ani, începu el să se spovedească, scotocind prin lucrurile mamei mele, am descoperit că fusesem adoptat la naștere.

Emma se arătă surprinsă.

— Părinții tăi nu ți-au spus niciodată?

— Nu, dar îmi dădusem seama.

— Cum?

— Lucruri mărunte, observații, remarci, tăceri care mi-au trezit bănuielei.

Emma bănuia urmarea.

— Ai încercat să-i găsești pe părinții tăi biologici?

— Mi-a luat doi ani. Mai întâi am reușit să sustrag dosarul de la maternitatea din Auxerre, dar, așa cum mă temeam, n-am găsit nimic. Apoi am spart site-ul Serviciului de ajutor social pentru protecția copilului al departamentului Côte-d'Or. Nici acolo n-am găsit nimic. Situația s-a deblocat când am putut să intru în sistemul Consiliului național pentru accesul la datele privind originile personale. Am accesat niște scrisori din care am aflat că mama mea biologică născuse sub anonim în 1993. În perioada aceea, se numea Michèle Roussel. După multe verificări, i-am dat de urmă. Își refăcuse viața în Statele Unite. Se căsătorise cu un bancher și luase numele acestuia, Berkovic. Are doi copii cu el. Când am văzut că e director administrativ la Imperator, am hotărât să plec la New York, sperând să iau legătura cu ea. Simțeam nevoia s-o văd, să-i vorbesc. Era ceva mai puternic decât mine. Mă obseda. Trebuia să știu de unde vin...

— Bun, și ce s-a întâmplat?

— Nimic. Am reușit să mă angajez. O vedeam în fiecare dimineață la birou, dar ea nu ridica niciodată privirea spre mine.

— Este normal. Cum voiai să...

— După două săptămâni, m-am hotărât să-i mărturisesc adevărul. I-am aflat adresa accesând fișele de plată ale restaurantului. Am așteptat weekendul și mi-am cumpărat un bilet de tren până la Scarsdale. Am ajuns puțin după ora 11:00. A trebuit să merg o jumătate de oră de la gară până în cartierul lor. Era frig, ploua și eram ud flească. Picioarele îmi tremurau, inima îmi bătea nebunește. În cele din urmă, am sunat la ușă și mi-a deschis chiar ea. S-a dat un pic înapoi, privindu-mă cu repulsie. Cred că m-a luat drept un cerșetor din cauza hainelor ude și a mutrei mele ciudate.

— Și după aceea?

— După aceea i-am spus...

— Bună ziua, doamnă Berkovic.

— Bună ziua... Ce doriți?

— Sunt Romuald Leblanc. Lucrez la departamentul de relații publice de la Imperator. Dumneavoastră m-ați angajat.

— Ah, da, îmi amintesc, stagiarul francez! Ce doriți?

Lăsase ușa întredeschisă. Prin crăpătură, zăream un salon confortabil, un brad de Crăciun. Auzeam muzică și niște chiote vesele de copii. Simțeam un miros plăcut de mâncare bună care fierbea înăbușit.

Timp de aproape un minut am privit-o în ochi. Până în ultimul moment am fost convins că mă va recunoaște. Că va descoperi ceva familiar în trăsăturile sau în vocea mea.

Dar nimic. Se afla în fața unui străin. A unui inoportun.

— Gata, ajunge! se enervă Michele Berkovic. Doar n-o să stați înțepenit aici cu aerul ăsta de prostănac. Ori plecați, ori îi cer soțului meu să sune la poliție!

Am dat din cap. Am ezitat și i-am zis:

— Sunt fiul dumneavoastră.

Mai întâi, a înmărmurit, apoi fața i s-a crispat.

— Ce tot spui? se alarmă ea.

A închis ușa în spatele ei și a făcut câțiva pași pentru a mă obliga s-o urmez în grădină.

— Ascultă, nu știu cine ți-a spus balivernele astea, dar nu-i adevărat!

Am căutat în buzunar și i-am întins documentele pe care le adunasem cu atâta greutate.

A citit hârtia și i-am văzut panica în ochi. Se tot întorcea să se uite în spate, de teamă ca nu cumva soțul sau unul dintre copii să vină după ea. Mă dusesem să caut iubire, dar ea nu-mi oferea decât frică.

Mi-a înapoiat documentul și m-a însoțit până în stradă. Mi-a explicat că acea naștere fusese o „greșeală de tinerețe”. Nu avea decât optsprezece ani pe atunci și nu-și dăduse

seama imediat că e însărcinată. Se pare că își luase precauții, dar...

*

— Presupun că ai întrebat-o cine e tatăl tău.

— Nu știa nici ea. „O aventură de-o noapte”, așa a zis, un militar întâlnit într-un bar din Besançon. În perioada aceea, era singură, dar avea ambiție, voia cu orice preț să părăsească Franța, să studieze în Statele Unite. Era exclus să se încurce cu un copil.

— Ți-a pus întrebări despre tine?

— Niciuna. Am înțeles că vrea să știe cât mai puțin posibil. Mi-a explicat că nici soțul ei, nici copiii nu erau la curent cu acea perioadă din viața ei și că era foarte important ca ei să nu afle niciodată nimic, fiindcă o astfel de dezvăluire putea distruge o familie. Apoi a dispărut pentru un scurt moment. Când s-a întors, ținea în mână un carnet de cecuri. Mi-a cerut să nu mă mai întorc să lucrez la restaurant a doua zi și mi-a scris un cec de cinci mii de dolari. Mi l-a întins ca și cum așa am fi fost chit și mi-a ordonat să nu mai încerc niciodată s-o revăd. S-a întors în casă și a închis ușa. Eu am rămas acolo, uluit, singur în ploaie. Apoi am mers până la gară, am aruncat cecul într-un coș de gunoi și am hotărât să mă întorc în Franța. M-ați sunat exact în momentul în care îmi făceam bagajele.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat așa, Romuald. Dar trebuie să încerci să vezi părțile pozitive din toată pățania asta. Adevărații tăi părinți sunt cei care te-au crescut, o știi foarte bine. Și cel puțin acum știi cine sunt părinții tăi biologici. O poți lua de la capăt și...

Soneria telefonului mobil al adolescentului o întrerupse pe Emma din discursul ei.

Romuald privi ecranul și se hotărî să răspundă. Era Jarod. Schimbă câteva cuvinte cu informaticianul și făcu ochii mari.

- Trebuie să ne întoarcem la hotel cât mai repede posibil! zise tânărul, luându-și pe el geaca.
- Ce se întâmplă?
- Știu de unde are Kate cei cinci sute de mii de dolari.

21

A Girl On the Run

„Mâna ți se transformă când o pui în altă mână.”

Paul Eluard

Boston

24 decembrie 2010

Ora 9:45

— Nu vă atingeți de calculatorul ăla!

Când se întoarseră în camera de hotel, menajera era în plină discuție cu șefa ei, pe care o chemase să vadă ciudata instalație informatică a lui Romuald.

— Doamnă, îmi pare sincer rău, dar prizele electrice ale hotelului nu sunt concepute să suporte toate aparatele astea, îi zise Emmei responsabilă de etaj, arătându-i încâlceala de fire și de prelungitoare. Sunt obligată să vă cer să binevoiți...

— O să le debransăm pe toate, promise Emma, scoțându-le pe cele două femei afară din cameră.

Ea închise ușa și apăsă pe întrerupător pentru a activa semnalul „Nu deranjați”.

— Bun, acum îmi explici și mie? De unde are Kate atâta bănet? îl întrebă ea pe băiat.

Romuald se conectă la Internet și își deschise e-mailul pe ecran mare.

— Vă mai amintiți de blogul lui Kate, *Tribulațiile unei bostoniene*?

— Evident.

— După cum mi-ați cerut, am examinat site-ul, dar n-am găsit nimic suspect, așa că i-am trimis linkul lui Jarod, rugându-l să studieze problema.

— Prietenul tău informatician?

— Da. I-am promis c-o să-i dați o mie de dolari dacă descoperă ceva.

— Ești generos cu banii altora, zise ea cu malițiozitate. Dar ai făcut bine.

— Mai întâi a observat că fotografiile sunt prea mari pentru genul ăsta de blog.

— Și apoi?

— Asta l-a făcut să treacă fișierele prin diferite programe de decriptare.

— Ca să decripteze ce? întrebă Emma, așezându-se pe pervazul ferestrei.

Romuald își întoarse scaunul spre ea.

— Ați auzit de steganografie?

— Stenografie?

— Nu, steganografie. Este o tehnică prin care poți ascunde o imagine într-o altă imagine digitală oarecare.

Emma miji ochii.

— Stai așa, chestia asta parcă îmi spune ceva... S-a vorbit la știri de curând despre ea, nu?

— Da, era una dintre tehnicile utilizate de cei zece spioni ruși care au fost arestați în Statele Unite astă-vară. Prin intermediul Internetului, aceștia trimiteau documente confidențiale la Moscova, ascunzându-le în spatele unor fotografii de vacanță. S-a mai vorbit despre steganografie și după atentatele din 11 Septembrie. Cei de la FBI au lăsat să se înțeleagă că Ben Laden coordona atacurile postând fotografii criptate pe forumuri de discuții în aparență inofensive.

— Chestiile astea sunt într-adevăr invizibile cu ochiul liber?

— Perfect indetectabile.

— Dar cum e posibil așa ceva? Cum poți insera o imagine într-o altă imagine?

— Nu e foarte complicat. Există numeroase programe prin care poți face această operațiune. În mare, tehnica constă în a modifica imperceptibil valoarea fiecărui pixel al imaginii.

Emma luă un scaun și se așeză lângă adolescent.

— Nu înțeleg nimic. Fii mai clar!

— Bine, știți ce este un pixel?

— Pătrățelele alea mici care compun imaginile?

El confirmă dând din cap, apoi își continuă raționamentul.

— Fiecare pixel este constituit din trei octeți: un octet pentru componenta roșie, un octet pentru componenta verde și un octet pentru componenta albastră. Aceste trei culori au fiecare câte 256 de nuanțe. Ceea ce înseamnă un total de 256 x 256 x 256, adică peste șaisprezece milioane de culori. Mă mai urmăriți?

Emma se simțea un pic depășită, dar încercă să n-o arate. Romuald continuă:

— Un octet este compus din 8 biți. Șmecheria constă așadar în a utiliza un bit de la fiecare octet care compune fiecare pixel al imaginii. La acest nivel, degradând un bit, alterezi foarte ușor imaginea fără să fie vizibil cu ochiul liber...

Emmei îi pică în sfârșit fisa.

— Și folosești spațiul degajat pentru a stoca alte date.

Adolescentul scoase un șuierat admirativ.

— Nu e rău pentru cineva care își folosește antebrațul pe post de blocnotes! zise el, zâmbind admirativ.

Ea îl bătu pe umăr și continuă:

— Dar ce legătură are povestea asta cu Kate?

— Kate își folosea blogul ca pe o căsuță poștală moartă²².

Toate fotografiile pe care le posta pe site erau criptate.

— Dar ce voia să ascundă?

— O să vedeți, este halucinant!

Romuald încarcă o primă imagine.

— Vedeți fotografia asta? Kate a postat-o pentru a ilustra un articol despre o patiserie din North End.

Romuald apăsă pe o tastă și o nouă fereastră apăru pe monitor.

— Iată cum arată imaginea ascunsă.

---

²² În limbajul specific spionajului, o căsuță poștală moartă este un loc folosit pentru a face schimbul secret de documente, fără ca cei implicați să fie obligați să se întâlnească față în față. (N. a.)

Pe ecran se afișă atunci nu o fotografie propriu-zisă, ci mai degrabă un soi de plan plin cu formule matematice și cu linii de cod informatic. Emma se strâmbă.

— Ce Dumnezeu e asta?

— După părerea mea, este un prototip. Schema unei invenții înainte de fabricarea ei, dacă vreți. Poate a unui captator de mișcare. Dar cel mai interesant lucru este ăsta.

Dădu zoom pe fotografie și accentua contrastul ca să se vadă un logo reprezentând un inorog stilizat.

— Acest document aparține companiei Fitch Inc.! Exclamă Emma. Crezi că Kate face spionaj industrial?

Cu ajutorul lui Jarod, își petrecură restul dimineții decriptând fotografiile de pe blog. Cele mai vechi erau niște schițe ale inginerilor de la Fitch Inc. care lucrau la un captator de mișcare revoluționar, capabil să interacționeze cu ecranul computerului printr-o simplă mișcare a degetelor utilizatorului.

— Ca Tom Cruise în *Minority Report*, se amuză Romuald.

Alte fișiere se refereau la versiunea beta a unui program capabil să traducă instantaneu orice tip de document sonor. Dar materialul cel mai interesant se găsea ascuns în cele mai recente fotografii. Era vorba pur și simplu de date segmentate cu privire la sistemul de control al dronelor de luptă americane MQ1 Predator și MQ9 Reaper, armele cele mai sofisticate ale armatei americane. Cele care erau în momentul acela utilizate pentru intimidare în Afganistan.

„Secrete tehnologice și militare...”

Emma simți că i se strânge stomacul.

În mod evident, Kate profitase de apropierea ei de Nick Fitch pentru a-i sustrage secrete industriale pe care le vânduse probabil la preț mare vreunei companii concurente sau vreunui stat dornic să cunoască unele secrete militare ale Statelor Unite.

— La asta serveau comentariile lăsate pe blog! Ghici Romuald, ca și cum i-ar fi citit gândurile. „Fără interes”, „interesant, ne-ar plăcea să știm mai mult”... Erau menite s-

o orienteze pe doctoriță în căutările ei. Să-i spună ce informații sunt utile. Să o îndemne să aprofundeze unele piste și să furnizeze alte documente.

Emma schimbă o privire îngrijorată cu adolescentul. Amândoi simțeau adrenalina crescând în același timp cu pericolul. Ca și cum ar fi fost eroii unui film cu spioni, „ancheta” lor își întindea ramificațiile în sfere neașteptate. Teritorii pe care n-ar fi trebuit niciodată să se aventureze.

„La naiba!”

Cuprinsă de spaimă, Emma închise ochii și își împreună mâinile sub bărbie.

Cum ajunsese acolo? Cu cinci zile în urmă, răspunsese pur și simplu la e-mailul unui profesor de filosofie care o cucerise cu farmecul lui. Tot ce voia era să-și găsească un tip! Și când colo se trezise într-o încurcătură cu implicații. În spatele aparenței vieții perfecte a lui Matthew și Kate, descoperise o realitate făcută din minciuni și din secrete periculoase. Până în acel moment avusese noroc, dar, cu cât înainta în investigații, cu atât era mai periculos.

— Informațiile astea nu ne prea ajută totuși să înaintăm, remarcă Romuald. Kate și-a sumat probabil riscuri enorme pentru a pune mâna pe documentele astea. Or ceea ce știm despre ea ne arată că nu este o femeie venală. Deci, n-a făcut-o pentru bani, ci este un mijloc pentru a-și procura altceva.

— Ceva ce costă jumătate de milion de dolari... murmură Emma. Trebuie să aflăm ce va face Kate cu banii ăștia.

Abia își terminase fraza, că Romuald își și pune ochelarii.

— Cred c-o să aflăm imediat! exclamă el, arătând cu degetul spre unul dintre monitoare.

Era aproape ora 13:00. Kate terminase cele două operații programate.

Ochii lor treceau de la un monitor la altul pentru a o urmări pe doctoriță din sala de operație până pe culoarele spitalului. O văzură oprindu-se în fața vestiarului ei și luându-și geanta sport.

— Am plecat! zise Emma îmbrăcându-se cu geaca.

— Dar...

Își luă rucsacul și telefonul și o zbughi afară din cameră.

— N-o scăpa din ochi! îi ordonă ea lui Romuald înainte de a trânti ușa.

*

„Mai repede!”

Emma alerga cu pași mari pentru a ajunge la spital pe jos. Ieșind din hotel, o luase la dreapta pentru a intra pe Charles Street, una dintre marile artere care separa Boston Common și Public Garden, cele două spații verzi ale orașului. Simțise frigul încă din primele secunde. Înainta cu vântul tăios în față. La fiecare inspirație, avea senzația că nărilor, traheea și bronhiile i se umplu de gheață.

Mai merse vreo două sute de metri, iuțind pasul. Cu speranța de a câștiga timp, o coti spre dreapta și intră în parc pentru a merge în diagonală spre est. Era în impas. Toți mușchii o dureau. Plămânii ei aveau nevoie de mai mult oxigen decât le putea da. Colac peste pupăză, tălpile ghetelor erau alunecoase și blugii strâmți îi îngreunau alergarea. În plus, rucsacul era greu și la fiecare mișcare carcasa computerului o lovea în spate.

„Mai repede!”

Ieșind în Joy Street, avu nevoie de câteva secunde pentru a se orienta. Vru s-o ia din loc cu și mai mare viteză, dar era la capătul puterilor. Capul i se învârtea, frigul îi înțepa ochii și pieptul îi ardea. Clătinându-se, se împiedică de bordura trotuarului.

„Nu te opri! Nu acum...”

Era gata să clacheze, dar, în ciuda durerii ascuțite pe care o simțea iradiind din cutia toracică, reuși să-și reia cursa. Știa că, dacă se oprea, nu avea s-o mai găsească pe Kate la timp.

Cei trei sute de metri care o despărțeau de intrarea în spital se dovediră a fi cei mai dificili. Când ajunsese pe Cambridge Street, își scoase telefonul. Îi venea să vomite. O luase cu ameteală și vederea i se încețoșa.

— Unde este, Romuald? strigă ea, lipindu-și celularul de ureche.

Tușea. Ar fi vrut să se întindă pe trotuar.

— Am pierdut-o! se plânse adolescentul. Kate a părăsit incinta spitalului. Nu mai este în câmpul vizual al camerelor de supraveghere.

— La dracu'! Pe unde a ieșit?

— Prin Blossom Street, în dreptul Hotelului Holiday Inn, acum două minute.

Emma aruncă o privire în jur. Vedeau unde începe strada, la nici măcar o sută de metri de ea. Kate era foarte aproape. O simțea.

— Cum e îmbrăcată?

— Și-a lăsat halatul pe ea și și-a luat pe deasupra impermeabilul.

Gâfâind, cu mâinile puse pe genunchi, Emma își trăgea sufletul în timp ce rotoceale de abur îi ieșeau din gură.

„Un halat, un impermeabil gri deschis...”

Încercă să zărească acele haine printre pietonii de pe trotuar, dar, la ora aceea, o mare de medici, asistente și infirmiere își luau pauza de prânz în restaurantele și fast-food-urile din zonă.

„Halate albe, «pijamale» verzulii, uniforme roz-somon...”

Își șterse picăturile de sudoare care i se adunau pe frunte. Deodată, preț de o clipită, zări un punct roșu la cincizeci de metri în fața ei, în mulțimea care se îndrepta spre Whole Foods Market.

„Geanta sport...”

Înviorată, Emma își mobiliză ultimele forțe pentru a ajunge la hipermarket.

— Rămâi conectat, capsomanule! Am găsit-o pe Kate!

Emma dădu buzna în hipermarket și se îndreptă cu pași mari spre doctoriță. Aceasta era singură și avea încă geanta sport pe umăr. Nescăpând-o pe Kate din ochi, Emma se pierdu cu ușurință în mulțime. Cu paleta lui largă de alimente organice, Whole Foods se adresa mai degrabă unei clientele înstărite, cu preocupări ecologiste. Cu câteva ore înainte de Crăciun, în difuzoare răsunau colinde și locul era arhiplin. La intrarea în magazin, o zonă organizată ca un restaurant cu autoservire îți permitea să iei o băutură răcoritoare sau masa de prânz direct acolo, servindu-te de la bufeturile sau standurile cu mâncăruri calde, sushi și covrigi.

Ajunsa la câțiva metri de doctoriță, Emma se opri și își potrivii pașii după cei ai lui Kate. Se așeză la coada de la bufetul cu salate, luă o caserolă, își puse un asortiment de crudități și semințe germinate, alese o sticlă de ceai Kombucha și plăti totul la una dintre casele speciale.

O urmă apoi pe Kate prin sala mare a fast-food-ului în care clienții luau prânzul privind aglomerația străzii printr-un imens perete de sticlă.

Locul era înțesat de lume. Trebuia să te îmbrânțești și să dai din coate pentru a găsi un loc la una dintre mesele colective prevăzute cu bănci de lemn.

Atmosfera era cea dintr-o cantină de lux. Oamenii se ridicau și se duceau, cu o convivialitate un pic jucată, să-și încălzească mâncarea la unul dintre cuptoarele cu microunde puse la dispoziție. Totuși, timpul era prețios. Mâncai repede – o gustare pe fugă într-o hărmălaie simpatică – apoi te întorceai la lucru în spital sau într-unul dintre birourile de pe West End. Era locul ideal ca să treci neobservat.

Privind-o pe Kate cum se strecoară printre mese, Emma înțelese că femeia are o întâlnire. Doctorița se așeză la capătul unei mese, pe un scaun rezervat de un bărbat care

își pusese paltonul pe el. Emma încercă să se apropie, dar singurul loc disponibil era situat la aproximativ șase metri. Îi separau două mese lungi, iar zgomotul ambiant îi spulbera orice speranță de a auzi conversația.

„Ce ghinion!”

Se așeză la masă și miji ochii pentru a-l analiza mai bine pe nou-venit. Era un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu părul scurt și grizonat, îmbrăcat cu un costum în dungii, cambrat, închis la culoare. Privirea lui era de un albastru cenușiu, rece, translucidă și avea niște trăsături severe, sculptate parcă în marmură.

— Mă auzi, capsomanule?

Din câteva fraze, Emma îl puse pe Romuald la curent cu situația.

— Fir-ar să fie! Lui o să-i dea geanta! Trebuie neapărat să aud ce discută!

— N-aveți decât să vă apropiați, îi răspunse Romuald la celălalt capăt al firului.

Emma se enervă:

— Îți filează cumva o lampă? Ți-am explicat doar că NU POT! În plus, Kate m-a văzut deja și duminică, și ieri dimineață. Până la urmă o să-și dea seama c-o urmăresc.

— Bine, nu vă enervați, se ofuscă adolescentul.

— Romuald, nu e momentul să te bosumfli, trebuie să m-ajută! Văd că cei doi stau de vorbă acolo. Dacă ai vreo idee, dă-i drumul!

Adolescentul tăcu vreo trei secunde, apoi strigă:

— Telefonul! Puneți-l jos și îndreptați-l spre ei. O să-i înregistrez.

Emma dădu din cap.

— Chiar că-ți lipsește o doagă! șuieră ea printre dinți. Ți se pare c-o să meargă chestia asta?

Îngrijorată, începu să-și roadă o unghie, dar, în disperare de cauză, urmă sfatul băiatului. Își puse telefonul mobil pe parchetul din lemn gălbui, prefăcându-se că se leagă la șireturi, apoi îl împinse cu piciorul ca pe un puc de hochei.

Celularul alunecă pe scândurile lăcuite, trecu pe sub bănci și pe lângă picioarele clienților, apoi se opri sub masa mare la care Kate lua masa cu necunoscutul.

„Norocul începătorului...”

Stând crispată pe scaun, Emma își termină din două înghițituri sticla de ceai fermentat, rugându-se în gând ca nimeni să nu observe telefonul. Supliciu ei se sfârși repede, fiindcă, peste nici trei minute, Kate și necunoscutul se ridicară amândoi în același timp.

Se ridică și ea, își recupera în mod discret aparatul sub privirile uluite ale celorlalți ocupanți ai mesei, și ieși după ei.

*

Emma părăsi hipermarketul în trombă.

— Ai înțeles ce spuneau, Romuald?

— Nu, nu prea, se scuză adolescentul. Conversația lor se pierdea în gălăgia mulțimii. Trebuie să curăț înregistrarea.

— Păi și ce mai aștepți? întrebă ea, închizându-i telefonul în nas.

În timp ce doctorița pleca înapoi spre spital, necunoscutul o luă în sens invers. Emma preferă să-l urmărească pe bărbat, care luase geanta roșie conținând cei cinci sute de mii de dolari.

Întrucât stătuse cu ochii pe el și pe Kate pe durata întregii lor întâlniri, era sigură că nu avusese loc niciun schimb: bărbatul luase banii, dar nu îi dăduse doctoriței nimic.

„Cine este tipul ăsta? Ce i-a promis lui Kate în schimbul banilor?”

Bărbatul merse câteva sute de metri pe Cambridge Street. Emma se ținu scai de el, rămânând totuși la o distanță rezonabilă. Mulțimea era densă. Bostonul vibra în ritmul Crăciunului. Bulevardul era decorat cu sute de luminițe. Nu vedeai niciun copac ori lampadar fără ghirlande, nicio casă care să nu fie înveselită de o coroniță de brad sau de un globuleț sau o legătură de vâsc. Cu brațele încărcate de

pachete, mulți trecători aveau figuri vesele, cuprinși de febra Sărbătorilor. Până și vântul înghețat participa în felul lui la acea atmosferă plăcută, aducând miros de brad, de scortişoară și de castane coapte.

Ajungând la stația Bowdoin, Emma crezu că bărbatul va lua metroul, dar el traversă strada și urcă în autobuzul 18. Emma reuși să sară și ea în el în ultimul moment, având cardul de transport Linkpass pe care și-l cumpăraseră cu o zi în urmă, când se întorsese de la întâlnirea cu Joyce Wilkinson.

În timp ce autobuzul pornea, își găsi un loc liber, la trei scaune în spatele bărbatului pe care îl fila. Acesta rămase impasibil tot drumul, privind fix pe geam.

Autobuzul efectua un arc mare de cerc pentru a ajunge în Park Street, ocoli Boston Common și Public Garden pe la nord, apoi o luă spre vest pe Commonwealth Avenue. Merseseră mai mult de un kilometru pe artera largă plantată cu ulmi și castani, când bărbatul se ridică și se îndreptă spre ușa din spate a autobuzului.

Emma îl văzu coborând în stația de pe Gloucester Street și profită de mișcarea mulțimii pentru a părăsi și ea autobuzul fără a fi reperată. Se luă după el, mergând cam vreo sută de metri spre sud, până în Boylston Street.

„Strada din Back Bay pe care se află hotelurile de lux...”

Bărbatul intră în holul Hotelului St. Francis, a cărui fațadă din sticlă și cărămidă combina modernismul cu șarmul victorian al clădirilor bostoniene. Emma cunoștea acel hotel prestigios, și mai ales restaurantul lui, care câștigase anul trecut o a treia stea Michelin. Ea îl urmă pe necunoscut până la ascensoare și intră în ultimul moment cu el în lift. Îl lăsă să introducă cartela magnetică – pentru a debloca siguranța cabinei de sticlă – și să apese pe butonul de la etajul trei.

— Tot la trei merg și eu, zise ea pentru a se justifica.

El o privi fără să-i răspundă, dar măsurând-o din cap până în picioare.

„De data asta, m-am dat de gol.”

Capsula de sticlă își deschise ușile pe un culoar liniștit. Bărbatul nu avu nici măcar amabilitatea s-o lase să iasă prima. Fără a mai zăbovi, o luă în dreapta. Emma făcu câțiva pași în direcția opusă și întoarse capul cu o secundă înainte ca ușa camerei în care intrase tipul să se închidă. Îi reținu numărul și luă liftul până la parter.

Exact în momentul în care se închideau ușile, îi veni ideea unei stratageme pentru a descoperi identitatea bărbatului misterios.

*

Restaurantul Hotelului St. Francis era o veritabilă bijuterie, mobilat într-un stil foarte modern. Toate elementele decorului erau în nuanțe de crem și argintiu, de la paravanele din satin din cele patru colțuri ale încăperii până la broderiile metalice de pe suportul draperiilor. Chiar și lustra monumentală, împodobită cu cristale șlefuite, avea reflexii de alb ivoriu.

— Bine ați venit, doamnă, aveți rezervare? se interesă șeful de sală.

— N-am venit să iau masa. Trebuie să-i comunic ceva urgent somelierului vostru, Mickael Bouchard.

— Așteptați, vă rog!

Emma așteaptă mai puțin de un minut ca tânărul somelier să-și facă apariția.

— Lovenstein? Ce cauți aici? o întrebă colegul ei din Quebec.

Nu erau prieteni, dar se întâlneau adesea la seminarii, degustări sau concursuri.

— Bună, Mickael! Am nevoie de ajutorul tău.

— Acum sunt în timpul serviciului. Știi ce înseamnă asta. Mergem la un pahar când termin? îi propuse el.

Ea se apropie de el și insistă:

— Îmi pare rău că te presez, dar chiar e urgent.

- Bine, zi repede!
- Poți să afli cine e clientul care stă în camera 321?
- Glumești, nu? Cum rămâne cu confidențialitatea față de clienții noștri? Voi așa îi tratați pe -ai voștri la Imperator?
- Te rog, Mickael, este foarte important! Sună la recepție!
- Dar îmi risc postul!
- Nu exagera, îți cer doar numele lui!
- Și eu ce câștig din afacerea asta?
- Nu știu. Ce vrei? Una scurtă, aici, imediat, în spatele ușii de la bucătărie?

Ridicase în mod intenționat vocea, și câțiva clienți întorseseră capul.

Canadianul se albi la față și o împinse pe Emma în hol.

- Mă scoți din sărite, Lovenstein! Ești bolnavă la cap!
- Du-te la recepție și află-mi numele tipului care stă în camera 321! Te rog!

Somelierul se execută fără nicio plăcere. Conversația cu recepționera fu scurtă. Peste nici două minute, se întoarse la Emma și îi spuse:

— Tipul s-a înregistrat cu numele de Oleg Tarassov. Ești mulțumită?

Emma scoase un pix din buzunarul rucsacului.

— Mersi pentru cooperare, dragă colega, zise ea, scriind numele pe antebraț.

— Du-te naibii, Lovenstein! răspuse Mickael, întorcându-i spatele.

*

Romuald stătea în fața monitoarelor și ochii îi străluceau cu putere. Tocmai codase înregistrarea audio pe calculatorul lui și se pregătea s-o curețe eliminând paraziții.

Puse în funcțiune un program special care deschise o fereastră cu o configurație de masă de montaj. Ascultă înregistrarea pentru a izola un pasaj în care zgomotul de fond era continuu și persistent. Se folosi de acel eșantion

pentru a stabili parametrii „profilului” zgomotului, identificându-i exact frecvența și decibelii. După aceea, selecționează toată înregistrarea pentru a-i aplica suprimarea zgomotului.

Adolescentul ascultă din nou începutul fișierului sonor, dar rezultatul nu-l mulțumea.

„E mai ușor în serialele de la televizor...”

Fără să se descurajeze, modifică frecvențele vocale timp de mai bine de un sfert de oră, jucându-se cu amplitudinea lor pentru a ajunge la un rezultat mai bun.

Apoi porni din nou înregistrarea.

Și, de data aceasta, ceea ce auzi îl băgă în sperieți.

*

Emma se duse la barul Hotelului St. Francis și se așeză pe o banchetă lângă intrare, de unde putea să vadă holul în caz că Tarassov se hotăra să iasă. Își comandă un cocteil caipiroska, apoi își scoase laptopul și se conectă la rețeaua Wi-Fi a hotelului.

Cu simțurile în alertă, era acaparată de ancheta ei. Nu mai avusese simțise niciodată acea senzație. Adrenalina și curiozitatea o împingeau de la spate, îi dădeau un curaj nebun.

Tastă „oleg tarassov” pe motorul de căutare. Erau multe rezultate: profiluri Facebook, LinkedIn, VK²³. Intră pe „Google images” și, surpriză, dădu aproape instantaneu peste una dintre fotografiile lui Oleg Tarassov. În poză era mai tânăr cu vreo zece ani, dar avea aceleași trăsături impasibile, parcă tăiate în marmură. Imaginea făcea trimitere la Internet Movie Database. Potrivit IMDB, Oleg Tarassov era creditat drept „cascador” și „coordonator de cascadorii” pe genericul unui număr impresionant de filme de acțiune din anii 1990. Majoritatea nu erau capodopere, nici pe departe, ci filme de televiziune, producții de serie B, thrillere fără buget mare,

---

²³ VKontakte, rețeaua socială cea mai populară din Rusia. (N. a.)

care, chiar și în perioada aceea, se lansaseră probabil direct pe casete video sau DVD. Lucra aproape întotdeauna cu fratele lui, Vassili, și specialitatea fraților păreau să fie cascadoriile cu motocicletă. Cariera lor „artistică” se sfârșise în urmă cu vreo zece ani, dar, din câteva clicuri, Emma reuși să le dea de urmă în Los Angeles, unde se recalificaseră, pasămite, în securitatea privată. Potrivit site-ului agenției lor, frații Tarassov se ocupau acum cu supravegherea și protecția personalităților.

Emma dădu să-l sune pe Romuald pentru a-l anunța de descoperirea ei, dar băiatul i-o luă înainte. Fără să mai aștepte nici măcar sfârșitul primei sonerii, ea răspunse imediat.

— Ai găsit ceva, capsomanule?

— Da, răspunse el cu o voce pierită.

— Ce s-a întâmplat, ai văzut o stafie?

— Am curățat banda cu înregistrarea, începu el.

— Bun, și?

— Vă las să ascultați. Este... îngrozitor.

Emma se încruntă. Își lipi telefonul de urechea dreaptă și o astupă pe stânga cu mâna pentru a nu pierde nimic din discuție.

Kate: *Banii sunt în geantă. Mi-am respectat întocmai angajamentul: o altă tranșă de cinci sute de mii de dolari. Cinci sute de pachetele compacte în bancnote de o sută de dolari.*

Oleg: *Și restul?*

Kate: *O să-i aveți de îndată ce-o să mă asigur c-ați făcut treaba urmând exact instrucțiunile mele.*

Oleg: *Deci rămâne pe diseară?*

Kate: *Da, dar trebuie neapărat să așteptați telefonul meu pentru a acționa. Și asta nu se va întâmpla înainte de ora 21:00. Dacă nu vă contactez, lăsați totul baltă, s-a înțeles?*

Oleg: *Și locul?*

Kate: V-am copiat o schiță pe stick-ul ăsta. Locul se numește „cornișa”. Este o rampă din beton, îngustă, cu sens unic, în spatele stației de metrou Jackson Square din Jamaica Plain. Ea permite evitarea intersecției și a semafoarelor, dar oamenii ezită s-o ia pe-acolo din cauza boschetarilor, a drogaților și a unei interdicții municipale.

Oleg: Sunteți sigură că nu va fi nimeni?

Kate: Niciodată nu poți fi sigur de nimic, dar, pe frigul ăsta, dealerii și drogații o să stea băgați la adăpost. Să repet modul de operare?

Oleg: Nu, am înțeles.

Kate: V-ați notat adresa?

Oleg: Da, o am.

Kate: Să fie clar: dacă nu urmați întocmai planul, înțelegerea noastră cade.

Oleg: Da, da, am priceput. O ultimă chestiune: pe cine trebuie săucid?

Kate: Pe bărbatul din fotografia asta. Se numește Matthew Shapiro. Este soțul meu.

22

Grupa Helsinki

„Moartea este o datorie pe care
n-o plătești decât o dată.”

William Shakespeare

Emma își simți inima tresăltând. Preț de un minut, rămase fără voce, năucită de ceea ce aflate.

„Kate angajase un asasin plătit ca să-l ucidă pe Matt...”

Dar din ce motiv? Pentru că nu-l mai iubea și pentru că voia să trăiască alături de Nick? Imposibil, nu ucizi pe cineva pentru așa ceva. E suficient să divorțezi. Ca să obțină custodia exclusivă a fiicei ei? Nici asta nu stătea în picioare. Pentru bani? Din câte înțelesese, Matthew nu era înstărit, iar Nick era unul dintre cei mai bogați oameni din țară. Atunci, de ce? Din răzbunare?

Emma încercă să-și pună ordine în gânduri. Ce știa sigur? Kate nu renunțase niciodată la marea ei iubire din tinerețe, Nick Fitch. După o lungă perioadă de despărțire, se părea că se împăcase cu el, dar profitase de acea legătură pentru a fura informații confidențiale pe care le vânduse, la un preț exorbitant ca să-și poată permite serviciile unui asasin plătit și să-și elimine soțul.

„E nebunie curată.”

Exista cu siguranță o legătură între toate aceste evenimente, dar, deocamdată, îi scăpa. Emma își luă capul în mâini. Ceafa îi era anchilozată, simțea dureri în picioare și în coșul pieptului.

Mai era o întrebare care o chinuia. De ce, în 2011, Matt era încă în viață? De ce cascadorul nu-l mai omorâse?

— Mai ești pe fir, Romuald? Mai pune-mi înregistrarea încă o dată, te rog!

Adolescentul se execută. Emma se opri la următoarea frază:

„(...) Trebuie neapărat să așteptați telefonul meu pentru a acționa. Și asta nu se va întâmpla înainte de ora 21:00. Dacă nu vă contactez, lăsați totul baltă, s-a înțeles?”

Își aminti ceea ce îi povestise Matthew. Șoferul camionului cu faină care lovise mașina lui Kate, în faimoasa seară a morții ei, susținuse mereu că femeia avea telefonul mobil în mână. Și Matthew își imaginase că soția lui se pregătea să-l sune pentru a-l anunța că în cele din urmă Mazda pornise. Dar, în realitate, Kate încercase să-l contacteze pe asasinul plătit pentru a-i da undă verde. Un apel care, din fericire, datorită accidentului, nu mai ajunsese niciodată la destinatarul său.

Matt scăpase cu viață doar fiindcă soția lui murise fără a mai apuca să dea funestul telefon.

„O viață pentru o moarte.”

Continuând să arunce priviri insistente înspre holul hotelului, Emma îi împărtășe raționamentul ei lui Romuald, care o ascultă cu interes. Acum aveau mai multe elemente, indicii, dovezi, dar le scăpa esențialul: motivul lui Kate. Era veriga lipsă, cea care ar fi dat sensul acelei sinistre afaceri.

— Și Kate? Ce-a mai făcut? întrebă în cele din urmă Emma.

— Așa cum era de așteptat, și-a luat mașina și s-a dus la spitalul de copii din Jamaica Plain, unde tocmai a ajuns.

— Nimic altceva?

— Ar mai fi o chestie, poate fără importanță... începu adolescentul.

— Spune!

— Când s-a întors de la Whole Foods, Kate s-a grăbit să-și consulte e-mailul de serviciu și singurul mesaj pe care l-a deschis și l-a printat este cel care conținea analizele de sânge ale soțului ei.

— Cele pe care Matthew le-a făcut azi-dimineață în camionul Crucii Roșii?

— Da. E ciudat că i-au trimis rezultatele, nu?

— Habar n-am. Nu cunosc procedurile. Ai acces la e-mailul ăsta?

— Am acces la toate e-mailurile tuturor membrilor personalului, îi reaminti el cu oarecare mândrie.

— Atunci, atunci trimite-mi-l și mie!

Rezultatele analizelor de sânge ale lui Matthew se întindeau pe două pagini. Emma se apucă să le studieze încercând să-și adune puținele ei cunoștințe pentru a înțelege ceva din noianul de denumiri complicate. În capul listei, bilanțul hematologic: globule roșii, hemoglobina, hematocrite, volum globular mediu, globule albe, limfocite, trombocite, viteză de sedimentare, fier, feritină.

Tânăra trecu de la un rând la altul, sperând să găsească o pistă, comparând rezultatele lui Matthew cu intervalul de referință care însoțea fiecare analiză.

Continuă cu bilanțul biochimic: glicemie, creatinină, acid uric, enzime, Gamma GT, transaminaze, TSH, colesterol bun, colesterol rău.

„Ficat, tiroidă, rinichi... Totul pare normal...”

Le reciti pe toate fără să remarce nimic deosebit... cu excepția unei mențiuni în colțul din dreapta sus al documentului în care era precizat:

Fenotip eritrocitar rar
– Grupa Helsinki –

Emma se îndreptă de spate pe bancheta ei.

„Grupa Helsinki? Ce înseamnă asta?”

Se uită țintă la ecran, așteptând să-i pice fisa, dar degeaba! Ultimele zile fuseseră obositoare, dar o eliberaseră de frică și o obligaseră să iasă din carapacea ei și să dea dovadă de curaj. Totuși, acum se împotmolea. Ar fi avut nevoie de ajutorul unui biolog sau al unui medic, dar nu cunoștea niciunul.

Își întoarse fața spre fereastră, oftând. Soarele de la începutul după-amiezii scâldea strada într-o lumină orbitoare,

reflectându-se în numeroasele mormane de zăpadă de pe trotuare.

Chiar dacă un început de migrenă o tulbura, spiritul îi era treaz. Trecând mental în revistă toate persoanele pe care le cunoștea, își aminti că soțul psihanalistei ei era șeful unui laborator de analize medicale din Upper West Side. Laboratorul era în același imobil cu cabinetul soției lui, dar Emma nu făcuse legătura decât atunci când cuplul venise să cineze într-o seară la Emperor. Problema era că Margaret Wood era în vacanță la Aspen. Emma avea numărul ei de mobil, dar psihoterapeuta nu răspundea niciodată direct la apelurile pacienților și cu atât mai puțin în timpul ei liber. O sună totuși, dădu peste robot și lăsă un mesaj, implorând-o s-o sune cât mai repede. „E o chestiune de viață și de moarte”, precizase ea. Psihoterapeuta crezuse probabil că e pe punctul de a se arunca de pe Brooklyn Bridge, fiindcă o contactă imediat. Emma se scuză și îi explică că are nevoie urgentă de o informație capitală pe care numai soțul ei i-o putea furniza.

— Sunt în vârful Muntelui Aspen, cu schiurile în picioare, dar, dacă ți-neți morțiș să vorbești cu George, el a rămas la baza părții să bea un pahar de bourbon în Ajax Tavern. Vă trimit un mesaj pe telefon cu numărul lui de mobil.

*

— Domnul Wood?

— Chiar el.

— Îmi pare rău că vă deranjez în vacanță, dar vă sun la recomandarea soției dumneavoastră.

— Hm... bombăni bărbatul pe un ton nu prea încurajator.

— Poate vă mai amintiți de mine, sunt Emma Lovenstein. V-am fost somelier în seara în care ați luat masa la Emperor, anul trecut.

La această evocare, vocea lui George Wood deveni mai veselă.

— Îmi amintesc foarte bine! A fost o seară delicioasă! În parte, datorită dumneavoastră, de altfel. M-ați sfătuit să iau un Porto fabulos la brânza Roquefort.

— Exact!

— Un Quinta de Novai, dacă nu mă-nșel.

— Da, un Quinta de Novai Nacional Vintage din 1987.

— Se pare că cel produs în 1964 este și mai bun.

— 1963, mai exact, îl corectă Emma. Este un an legendar, dar n-au mai rămas decât câteva sticle. Voi încerca să fac rost de una pentru dumneavoastră. Domnule Wood, aș vrea să vă pun câteva întrebări, dacă nu vă plictisesc.

— Bineînțeles, domnișoară, vă ascult!

— Ce este acela un „fenotip eritrocitar rar”?

— Ah, sângele nu este atât de fascinant precum vinul, nu-i așa? Și totuși meseriile noastre nu sunt atât de diferite. „Beți toți din el, căci acesta este sângele Meu...”, cum zicea prietenul nostru!

Încântat de butada lui, biologul izbucni într-un hohot de râs zgomotos.

— Deci, un „fenotip eritrocitar rar”? repetă Emma, încercând să-și ascundă nerăbdarea.

— Este pur și simplu o expresie din jargonul biologilor, folosită pentru a desemna o grupă sanguină rară.

— Cum adică rară?

George Wood își drese glasul.

— Hm, cunoașteți principiul grupelor sanguine, domnișoară Emma?

— Da, mă rog, ca toată lumea. Știu că există patru grupe mari: A, B, AB și O. Și două tipuri de RH, pozitiv și negativ.

— Este un început, dar, de fapt, lucrurile sunt mult mai complicate. Puțin oameni știu totuși că există indivizi care nu sunt nici A, nici B, nici AB, nici O.

— Chiar?

— Grupa lor sanguină este numită „Bombay”, de la numele orașului indian unde oamenii de știință au descoperit prima dată această particularitate. Alte persoane

n-au nici RH pozitiv, nici RH negativ. Vorbim în acest caz de fenotipul RH nul. Și nu sunt decât două exemple dintre multe altele. Ca să simplific, o grupă sanguină rară se definește prin absența unuia sau a mai multor antigeni pe care-i găsim de obicei în sistemele altor grupe.

Vocea profesorului Wood își recăpătase vitalitatea. În mod evident, îi făcea plăcere să-și împărtășească cunoștințele.

— Specificitatea acestor fenotipi îi face să producă un anumit tip de anticorpi care riscă să provoace reacții de respingere în caz de transfuzie sau de grefă. Indivizii „Bombay” mai ales nu pot fi supuși unei transfuzii decât cu sânge prezentând aceleași caracteristici ca al lor.

Tânăra femeie puse în sfârșit întrebarea care îi ardea buzele:

— Dar „grupa Helsinki” vă spune ceva?

Biologul scoase o exclamație de satisfacție.

— Ah, grupa Helsinki, bineînțeles! O grupă mai rară și decât sticlele dumneavoastră de Porto din 1963! Îi numim așa pe indivizii care au o combinație de fenotipuri eritrocitare extrem de rare. După știința mea, pe teritoriul american sunt înregistrate doar vreo douăsprezece persoane care au această grupă sanguină.

„Și Matthew este unul dintre ei!”

Emma se simți cuprinsă de emoție. Migrena îi dispăruse. Încă nu știa exact cum, dar era sigură că cheia misterului stătea în acea grupă sanguină foarte rară pe care o avea Matthew.

— O ultimă întrebare, domnule profesor, și după aceea vă las să vă bucurați de vacanța dumneavoastră. În ce împrejurări descoperim că avem un fenotip rar?

— Ei bine, se poate întâmpla în multiple circumstanțe: controlul unei sarcini, respingerea sângelui în timpul unei transfuzii, un fenotip mai dezvoltat la un pacient donator de sânge. Când un laborator descoperă o grupă rară de sânge, trebuie s-o semnaleze într-un registru național.

— Vă mulțumesc mult, domnule profesor, mi-ați fost de mare ajutor!

— Contez pe dumneata pentru sticla mea de Porto! îi aminti el mai în glumă, mai în serios.

— Bineînțeles!

*

Emma își simți din nou inima bătând cu putere. Găsise informația pe care o căuta de la bun început! Chiar dacă nu înțelegea încă foarte bine ce însemna acel lucru, avea certitudinea că apartenența lui Matthew la grupul Helsinki era epicentrul misterului care plana în jurul lui Kate.

„Păstrează-ți calmul!”

Ca să-și pună ordine în gânduri, Emma își concentră atenția pe reflexiile de sîdef și absint pe care soarele le juca pe fundul paharului ei. Hotărî să facă bilanțul a ceea ce știa despre Kate și Matthew. Începu prin a reconstitui traiectoria întâlnirii lor. Reîmprospătându-și amintirile, rememoră cuvintele lui Sarah, prima soție a lui Shapiro.

„Toamna lui 2006: Matt se duce la spital după ce s-a tăiat cu o foarfecă de grădină. La urgență, drumul lui se încrucișează cu cel al lui Kate, care este de gardă în ziua aia. Se simpatizează, ea îl îngrijește, îi pune câteva copii. Și fără îndoială îi ia și sânge...”

Tânăra merse cu raționamentul mai departe: „Dacă într-adevăr Kate a făcut teste de sânge, atunci ea a descoperit, văzând rezultatele, că Matthew are o grupă sanguină foarte rară: grupa Helsinki. După câteva zile iese cu el și, la doar câteva luni după întâlnirea lor, îl ia în căsătorie. Dar de ce?”

Emma ridică privirea și apariția „cascadorului” îi întrerupsese șirul gândurilor. Oleg Tarassov tocmai își dăduse cartela la recepție și se îndrepta spre ieșire.

Se lăsă în jos pe banchetă sperând să n-o observe și îl urmări cu privirea cât putu de mult.

Cu telefonul lipit de ureche, părăsi barul și ieși din hotel în pas alergător.

— Romuald? Tarassov tocmai o șterge! O să-ncerc să-l urmăresc, rămâi pe recepție! Am făcut o descoperire incredibilă.

— Și eu am ceva să-ți povestesc.

— Mai târziu, eu... Rahat!

— Ce se întâmplă?

— Cred că s-a urcat într-o mașină...

Își puse mâna streășină la ochi pentru a se proteja de soare. Portarul hotelului tocmai adusese în față un pick-up vișiniu masiv. El îi întinse cheile camionetei lui Tarassov, care se urcă la volan.

Emma se uită disperată după un taxi. Îi ceru portarului s-o ajute, dar camioneta se pierdea deja în circulație, dispărând încet-încet din câmpul ei vizual.

„Fir-ar să fie!”

— L-am pierdut, Romuald! A luat-o spre parc.

— Pe Boylston Street?

— Da.

— Ce mașină are?

— Un Dodge vișiniu masiv, dar...

— Pot să-l urmăresc eu!

— Nu! Să nu faci vreo...

*

Adolescentul își luă pe el geaca groasă cu guler de blană și băgă mobilul în buzunar. Ieși din cameră în grabă, coborând scările ca și cum viața i-ar fi depins de asta. Năvălind în holul hotelului de lux, fu cât pe ce să dea jos o doamnă bătrână care înainta cu greu sprijinindu-se într-un cadru de mers, se împiedică de cățelușul ei, un bichon maltez, și intră într-un chelner care ducea niște pahare de șampanie pe o tavă.

— Scuze, îmi pare rău, iertați-mă, eu...

Romuald se năpusti afară, în piața din fața hotelului. Acolo, văzu un portar de la Four Seasons îmbrăcat într-o uniformă închisă la culoare, ornată cu nasturi aurii, care ajuta o familie să-și descarce bagajele.

„Fă-o și gata, nu-ți pune întrebări!”

Motorul mașinii încă mergea. Într-o fracțiune de secundă, Romuald se așeză pe scaunul șoferului și accelerează brusc. Portiera se închise în timp ce SUV-ul demara într-un scrâșnet de pneuri, lăsând pe asfalt câteva urme de cauciuc.

23

Linia inimii

„Cine nu s-ar înnora gândindu-se la nenorocirile pe care le poate cauza o singură legătură primejdioasă.”

Choderlos De Laclos

Când ajunse pe bulevard, Romuald avea camioneta vișinie în câmpul său vizual. Din buzunar auzea urletele înfundate ale Emmei care încă mai vorbea cu el. Băiatul își puse din nou telefonul la ureche.

— Oprește mașina și întoarce-te imediat la hotel! Țipa Emma.

Ea mergea cu pași repezi, îmbrâncind trecătorii de pe Boylston Street pentru a ajunge la hotel.

— Ai înțeles ce ți-am spus?

— E singura noastră pistă concretă!

— Mergi cu o mașină furată și nu știi să conduci!

— Ba știu!

— O să faci un accident și-o să ajungi la pârnaie!

— Nici nu se pune problema să renunț.

De data acesta, Romuald îi închise telefonul în nas.

Pentru prima dată de la întâlnirea lor, Emma conștientiza pericolele la care îl expunea pe adolescent. Antrenându-l în ancheta ei, nu se gândise decât la ea. Acum, era îngrozită de inconștiența ei, dar era prea târziu, pierduse orice control asupra tânărului francez.

Pătrunse în holul Hotelului Four Seasons și se îndreptă spre ascensoare. Trebuia să se calmeze și să reînnoade dialogul cu adolescentul. Formă din nou numărul lui. Băiatul răspunse.

— Mai trăiești, capsomanule? Bun, ascultă-mă, sunt de acord! Urmărește-l pe tip! Dar îți ordon să conduci cu prudență și să nu te lași depistat nici de el, nici de polițiști! Nu-ți asumi niciun risc și nu coborî din mașină sub niciun pretext, ai înțeles?

— Da, mămico!

— Și să nu-mi mai închizi niciodată telefonul în nas!

Mobilul lui Romuald scoase un semnal sonor strident. Băiatul se uită la ecran: capacitatea bateriei scăzuse la 7%.

Îi venea să-și smulgă părul din cap. Cum era posibil ca tocmai el, care își petrecea viața între telefon și calculator, să fi fost atât de neglijenț?

— Mi se termină bateria. O să vă sun când am noutăți!

*

Emma intră în apartament furioasă pe ea însăși, copleșită de vinovăție și neputință. Nu mai putea să facă nimic pentru a-l ajuta pe Romuald. Doar să se roage.

Se strădui din răspuțeri să nu se lase copleșită de emoții. Băiatul părăsise camera în grabă, lăsând monitoarele deschise și aplicațiile active. Se instalează în fotoliul lui și se uită la ecran. În momentul plecării, Romuald scotocea prin arhivele cotidianului *Wall Street Journal*. Accesase unul dintre numeroasele articole pe care ziarul financiar i le consacrase lui Nick Fitch. Nu era un material recent. Datat 2001, articolul abia dacă avea lungimea unei știri transmise de o agenție de presă, dar conținutul lui era interesant.

Afacerea Nick Fitch

În timp ce produsul său vedetă, Unicorn, obține succes după succes, compania Fitch Inc. mai are un căpitan la bord?

„Ce se întâmplă cu Nick Fitch?” Întrebarea este pe toate buzele în Silicon Valley. Absența prelungită a cofondatorului și primului acționar la sediul societății începe să dea de gândit.

Două luni, asemenea unui școlar leneș, Fitch a „chiulit” de la adunarea generală și de la prezentarea noilor produse în fața dezvoltatorilor.

Este o absență neobișnuită pentru un workaholic ca el, ceea ce a stârnit îngrijorarea investitorilor și a dus la scăderea acțiunilor companiei la Bursă.

Întrebat în legătură cu acest subiect, atașatul de presă al grupului a dat asigurări, într-un comunicat laconic, că „totul merge bine” în viața lui

Nick Fitch, că acesta s-a resimțit doar de pe urma unei bronșite puternice și că se va întoarce la post în curând.

Emma dădu clic pe alte linkuri. După toate aparențele, Fitch se întorsese la post în zilele următoare. Acțiunile de la Bursă ale companiei crescuseră din nou vertiginos și informația fusese încet-încet uitată, pierzându-se în meandrele Internetului.

Emma reciti sfârșitul articolului.

„O bronșită puternică? Cum să nu...”

Dădu din cap și închise ochii pentru a se concentra.

„Și dacă Nick fusese bolnav pe bune?”

Încet-încet, unele goluri se umpleau.

„Boala, sângele, medicina, sănătatea...”

Atâtea elemente se adăugau acum ca niște perle la firul Ariadnei care o ducea progresiv la rezolvarea anchetei.

Emma deschise ochii și se uită pe celelalte monitoare.

„Intranetul spitalului.”

Se apropie de tastatură și puse mâna pe mouse. Avu nevoie de cinci minute și de mai multe operațiuni pentru a înțelege cum putea să ajungă la dosarele pacienților și să dea o căutare după un cuvânt-cheie.

Tastă mai întâi „Nick Fitch”.

Niciun răspuns.

„Îți faci iluzii degeaba.”

Încercă apoi o nouă formulă: „Grupă + Helsinki”.

Dosarul unui pacient se afișă pe ecran.

Își simți inima bubuind. Niciodată nu fusese mai aproape de adevăr.

Era vorba de un oarecare P. Drake, actualmente internat la cardiologie în sediul din Jamaica Plain.

Dădu clic pentru a deschide fișierul. Imediat ce văzu prenumele bolnavului, piesele de puzzle începură să se aranjeze în mintea ei.

Bărbatul se numea Prince Drake.

„Prince Dark, Dark Prince... Prințul Negru.”

Era Nick Fitch. Omul de afaceri era în momentul acela spitalizat la Boston, în secția de cardiologie a lui Kate!

Uluită de acea descoperire, Emma începu să citească dosarul medical cu atenție. Îi luă ceva timp, dar înțelese esențialul. Și concluzia la care ajunsese o înmărmuri.

Fitch se născuse cu un singur ventricul – o gravă malformație cardiacă congenitală care împiedica buna oxigenare a sângelui, făcând din el un „bebeluș albastru”, adică un copil cianozat de care nu erau siguri că va ajunge la vârsta adultă.

La opt ani, suferise o intervenție pentru a i se ameliora oxigenarea sanguină, urmată de două noi operații pe cord deschis după șapte și respectiv zece ani.

Deși acele intervenții avuseseră meritul de a-l menține în viață, ele nu făcuseră decât să întârzie scadența: mai devreme sau mai târziu, pentru a-și continua viața, avea nevoie de o nouă inimă. O grefă aproape imposibilă, având în vedere grupa lui sanguină excepțional de rară, faimoasa grupă Helsinki. La patruzeci și doi de ani, Nick Fitch era așadar un soi de supraviețuitor miraculos. Ani de zile, în cea mai mare discreție, fusese supus unei supravegheri medicale minuțioase. Se agățase fără îndoială de viață cu o voință de fier și cu o doză bună de noroc. Dar astăzi inima lui era pe cale să se oprească.

Emma apăsă pe touchpad pentru a derula documentul. Ultimele adnotări arătau că Nick Fitch era spitalizat de douăzeci și patru de ore în așteptarea unui transplant cardiac.

De data acesta, omul de afaceri își juca ultima carte: transplantul sau moartea.

Romuald se concentra pe condus. Trăsese o sperietură zdravănă când motorul SUV-ului „său” se oprise brusc la culoarea roșie a unui semafor de pe Beacon Street. Îi luase ceva timp să-l pornească din nou și, pentru o clipă, crezuse că i-a pierdut urma cascadorului. Dar găsisse camioneta

vișinie pe autostrada care ocolea centrul orașului pe la nord-est.

Pe o porțiune scurtă, circulația fu încetinită de o gâtuire a traficului produsă în dreptul intersecției care permitea accesul pe Interstate 93. De data acesta, în timp ce mașinile rulau bară la bară, Romuald mânuiește cu mare atenție cutia de viteze, ca să nu mai aibă vreo surpriză. În Franța, începuse deja să ia lecții de condus asistat de tatăl lui, dar niciodată nu se gândise, nici măcar o clipă, că avea să se trezească atât de repede, singur, la volanul unei mașini.

Circulația se fluidiza rapid. Adolescentul stătea cu ochii pe vehiculul vișiniu, străduindu-se să nu fie reperat. Acum, camioneta Dodge rula cu viteză mare spre nord. Timp de un sfert de oră, traversară rezervația Middlesex Fells înconjurată de stejari, pini albi și nuci, apoi mașina schimbă direcția spre est, pentru ca, după vreo zece kilometri, s-o ia din nou spre nord pe drumurile secundare.

Îndreptându-se spre Lowell – un oraș industrial altădată înfloritor – adolescentul se străduia să păstreze distanța potrivită față de „ținta” sa. Frumusețea peisajului îi tăia răsufierea. Soarele desena la orizont dungii galbene și portocalii care se contopeau într-un halou luminos. Cât vedeai cu ochii se întindeau imense suprafețe imaculate și lăptoase punctate de sclipirea vreunui lac sau de șuvoiul argintiu al vreunui curs de apă.

Chiar când se aștepta mai puțin, Romuald văzu camioneta virând brusc spre dreapta și afundându-se într-o pădure de brazi pe un drum îngust.

„Unde naiba se duce?”

Adolescentul trase pe dreapta și o sună pe Emma pentru a-i spune unde se află.

La Boston, soarele tocmai intrase în nori. În semiîntinericul camerei, Emma rămase multă vreme tăcută. În jurul ei, timpul se oprise. În ciuda evidențelor, îi era greu

să accepte cumplitul adevăr pe care îl descoperise: Kate avea de gând să-șiucidă soțul pentru a-i da o inimă amantului ei.

Încet-încet, totul devenea teribil de clar. Informațiile obținute de o săptămână încoace se legau formând plasa unei capcane de temut. În mintea ei se contura portretul unei femei. O femeie îndrăgostită nebunește, care își pusese inteligența în serviciul unui plan monstruos.

Emma vedea cu ochii minții filmul întâmplărilor. Imagini, scene la care nu asistase, dar pe care era capabilă să le restituie în adevărul lor, chiar dacă nu le cunoștea detaliile.

„Mijlocul anilor 1990. Kate și Nick trăiesc o poveste de dragoste pasională. Sunt făcuți pentru a fi împreună și pentru a se iubi. Frumusețe magnetică, tinerețe, inteligență. Sunt fascinați unul de altul. Povestea lor de iubire este intensă și neobișnuită. Ea se naște în timpul acelei faimoase prime întâlniri pe care mi-a povestit-o Joyce Wilkinson, într-o zi de iarnă cu ninsoare, în restaurantul unei benzinării de pe autostradă. O poveste pe care Kate trebuie s-o pună mai presus de orice: ziua în care viața ei s-a schimbat complet, ziua în care s-au recunoscut, ziua în care Nick a salvat-o...

Dar Nick are un secret: o boală cardiacă despre care știe că îi va fi fatală și pe care o ascunde din copilărie. Poate fiindcă nu vrea să fie compătimit, cu siguranță fiindcă nu vrea să piardă controlul companiei lui. Știe că poate să moară în orice clipă și nu vrea s-o împovăreze pe Kate și s-o îndurereze. Așa că ia distanță, o face nefericită pentru a o forța să se îndepărteze de el. Kate este disperată. Își pierde încrederea în ea, nu înțelege de ce Nick o respinge și merge până într-acolo încât își face o operație estetică cu speranța de a-l recuceri.

Ce se întâmplă atunci? Fără îndoială, Nick înțelege că se află pe un drum greșit și că trebuie să-i spună adevărul celei pe care o iubește. O dezvăluire pe care Kate o primește cu ușurare. Nu numai că Nick este în continuare îndrăgostit de ea, dar iată că are ocazia să-l salveze și ea la rândul-i. O dezvăluire care o face să-și întrerupă brusc rezidențiatul în

neurologie pentru a se orienta spre chirurgia cardiacă. Este începutul unei noi vieți dedicate în întregime muncii, cercetării medicale și supravegherii stării de sănătate a lui Nick. Lucrările ei sunt strălucite și explorează mai multe piste – tratamentele imunosupresoare, modificarea genetică a grupelor sanguine – dar nu conduc la nimic concret astfel încât, în scurt timp, să-l poată ajuta pe Nick.

Fiindcă se lovește mereu de același obstacol: numai o greșă l-ar putea salva pe bărbatul iubit, dar știe că grupa sanguină neobișnuită a lui Fitch va duce la respingerea oricărui organ provenind de la un individ care nu are grupa Helsinki.”

*

„Până unde putem merge din dragoste?”

Până departe.

Foarte departe.

Există însă o limită dincolo de care puține persoane sunt gata să se aventureze.

Kate o trecuse.

Cum se întâmplase? Care fusese momentul? Din nou, printr-un ciudat mimetism, Emma era aproape capabilă să „vadă” scena ca și cum s-ar fi aflat în fața unui ecran de cinematograful.

„Toamna anului 2006. În timpul unei gărzi fără sfârșit, un pacient mai șarmant decât ceilalți se prezintă la camera de urgențe a spitalului. Tipul se tăiașe cu o foarfecă de grădină. Este un tânăr profesor de filosofie. Un bărbat politicos, inteligent și amuzant. Kate se ocupă de el și îi pune câteva copci. Simte că o place, dar tipul pare a fi genul fidel. Totuși, nu se poate stăpâni să intre în jocul seducției. Cu ea, *toți* bărbații se poartă așa. Ceea ce n-o fletează și nici n-o liniștește. Fiindcă de mult timp ea duce o altă bătălie. Un alt război.

Și totuși, în după-amiaza aceea, se simte relaxată. Ce se întâmplă de fapt? Poate că a avut o zi grea și Matthew a

făcut-o să râdă, poate că e impresionată de erudiția lui, poate că el nu încearcă s-o agațe, iar ea nu se simte în pericol. Așa că acceptă să meargă la o Cola cu el.

Este începutul lunii octombrie. În plină vară indiană. Un soare auriu inundă parcareea spitalului în care staționează camionul Crucii Roșii pentru donarea de sânge. Stau amândoi acolo și își beau cutia de Cola. Așa cum are obiceiul, Kate încearcă să-și convingă pacientul să doneze sânge. Își laudă campania, îi spune că ea e cea care se ocupă de această operațiune, că ar fi drăguț din partea lui să participe. El o ascultă fără s-o audă. O privește dându-și o șuviță de păr blond după ureche. Gândul îi zboară la Grace Kelly în filmele lui Hitchcock. Se întreabă dacă există vreun bărbat care are norocul să se trezească în fiecare dimineață lângă această femeie. Și este imediat gelos pe el. Se gândește deja cum să facă pentru a avea șansa s-o revadă. I se pare nostim că ea insistă atât ca el să doneze sânge. Îi răspunde că nu poate s-o facă fiindcă a mâncat. Ea îi spune că nu e grav. El zice că îi este frică de ace. Ea îi propune să-l însoțească. El cedează cu plăcere.

Apoi fiecare își reia viața. Poate că și-au dat numerele de telefon, dar nu e sigur. În mintea lui Kate, amintirea nu va dura prea mult. Deja începe să dispară, când, două zile mai târziu, doctorița vede rezultatele analizelor de sânge.

Mai întâi, nu-i vine să-și creadă ochilor și cere laboratorului să refacă analiza pe un alt eșantion. Rezultatul se confirmă: Matthew are într-adevăr grupa Helsinki! Matthew este născut în același an cu Nick. Are aceeași morfologie. Este «donatorul perfect».

Cum să nu vadă în asta un semn de la Dumnezeu? O ocazie incredibilă, care nu se va mai repeta niciodată.

Ce se întâmplă în mintea lui Kate în acel moment? Ce simte ea când înțelege că singurul mod de a-l salva pe bărbatul iubit este să devină asasină?

Cum trecem granița dintre iubire și nebunie?"

Telefonul sună în gol mai multe secunde până s-o scoată pe Emma din gândurile ei.

— Da, Romuald. Unde ești?

— La vreo zece kilometri sud de Lowell. Camioneta cascadorului tocmai a luat-o pe un drum forestier.

— Am înțeles. Tipul are probabil vreo cabană sau ascunzătoare prin zonă. Acum, că-i știm bârlogul, întoarce-te repede la hotel!

Adolescentul ezită. Emma auzi huruitul motorului de la SUV.

— Întoarce-te, Romuald! Am multe lucruri să-ți povestesc. Trebuie să luăm o hotărâre!

Dar adolescentul n-o mai asculta.

— Romuald, te rog!

Băiatul își șterse ochelarii. Nu se putea opri acum, la jumătatea drumului. Să nu afle ce se găsea la capătul lui ar fi fost pentru el o lipsă de curaj, o înfrângere personală.

Își puse ochelarii înapoi la ochi și apăsă pe pedala de accelerație.

— Mă duc să văd, îi zise el Emmei. Îmi las mobilul deschis.

Aruncă un ochi spre baterie – era la trei la sută – apoi intră și el în pădure. Drumul era acoperit de un strat gros de zăpadă, dar pneurile enorme ale camionetei Dodge făcuseră cărare.

Cu cât se afunda în pădure, cu atât se întuneca mai tare. Soarele dispăruse, ascuns de brazii deși. Șerpui astfel prin semiîntuneric vreo jumătate de kilometru.

La celălalt capăt al firului, Emma era foarte îngrijorată.

— Mai ești acolo, capsomanule?

— Da, dar am ajuns într-o fundătură.

Adolescentul își încleștă mâinile pe volan. La capătul cărării, camioneta făcuse cale întoarsă și acum era în fața lui.

— Mașina e aici, dar...

El miji ochii.

— Dar ce?

— Cred că nu mai e nimeni la volan.

— Romuald, pleacă acum de-acolo!

— Da, e mai prudent, recunosc eu el.

Acum, chiar i se făcuse frică. În câteva secunde, pădurea devenise opacă și părea că îl înghite. Încercă să dea înapoi, dar drumul era îngust și mașina se afundă în zăpadă.

„Fir-ar să fie!”

Îl trecură toate nădușelile. Trase frâna de mână și ieși afară în frig. O mantie de tăcere învăluia pădurea. Câțiva fulgi se desprindeau din ramuri și dansau prin aer.

— E cineva aici? întrebă el cu o voce tremurătoare.

Niciun răspuns.

Făcu câțiva pași pentru a se apropia de camionetă și se uită pe geam.

Nimeni.

Observă că portiera nu e încuiată. Se pregătea s-o deschidă, când auzi un scârțâit de pași în zăpadă. Se întoarse brusc și într-o clipită zări o umbră neagră care se năpusti asupra lui.

Deschise gura să urle, dar patul unei arme îl lovi în cap.

Și își pierdu cunoștința.

Emma auzise niște zgomote înăbușite și intră în panică.

— Capsomanule, mă auzi? întrebă ea cu vocea plină de îngrijorare. Spune-mi ce se întâmplă, Romuald! Te rog!

Cu ochii plini de lacrimi, Emma nu-și mai putu continua rugămintea. La capătul celălalt al firului se auzea doar un țârâit prelung.

Legătura era întrenruptă.

**Partea a șasea –
Dincolo de limită**

24

Heroes and Villains

„Plânge-i pe cei care se tem,
căci își creează propriile spaime.”

Stephen King

Se lăsase noaptea când camioneta vișinie ajunsese în apropierea zonei industriale din New Hartland, între Nashua și Salem, la frontiera dintre New Hampshire și Massachusetts.

La prima vedere, locul era protejat cu gard de sârmă și scânduri, dar nu suficient de mult pentru cineva care chiar voia să pătrundă în incintă. Camioneta Dodge trecu prin fața intrării principale, o luă încet pe o alee cu pietriș lăaturalnică și ajunsese în fața unei porți mari din fier forjat legate cu un lanț. Cascadorul frână brusc și coborî din mașină înarmat cu un clește și cu o foarfecă de tăiat tablă. La lumina farurilor, nu-i trebuiră decât câteva secunde pentru a debloca cele două batante ale porții. Urcă înapoi în cabina camionetei și își continuă drumul.

Înghesuit între râu și fosta cale ferată, locul ajunsese încet-încet în proprietatea statului în cursul anilor 2000. Camioneta traversa un peisaj sordid care se întindea pe mai multe hectare: hangare și depozite abandonate, uzine cu ferestre zidite, terenuri virane.

Oleg Tarassov intră cu mașina într-un hangar foarte lung, care adăpostise odinioară abatoarele comitatului Hillsborough. Fusese ultima întreprindere din zonă care își pusese lacătul pe poartă în urmă cu trei ani, și o parte a halelor, cumpărate de un dezvoltator imobiliar, erau încă alimentate cu energie electrică.

Municipalitatea încercase să reabiliteze zona elaborând, împreună cu investitori privați, niște proiecte de amenajare a unor perimetre și spații de animație culturală și de agrement, dar, din cauza crizei economice, nu se mai făcuse nimic.

Terenurile erau tot în paragină, sediile dezafectate și clădirile în ruină, spre marea bucurie a boschetarilor, a bandelor de răufăcători și a drogaților.

Tarassov sări din camionetă și apăsă pe întrerupătoare. O lumină pâlpâitoare și slabă inundă depozitul.

Fără menajamente, îl târi pe Romuald jos din mașină și îi trase câteva palme pentru a-l face să-și recapete cunoștința.

Fără succes.

Tarassov era îngrijorat. Examinase cu atenție pașaportul pe care îl găsisese într-unul dintre buzunarele puștiului: era minor și străin. De ce îl urmărise de la Hotelul St. Francis și până acolo? Avea vreo legătură cu contractul pe care trebuia să-l ducă la îndeplinire în acea noapte? Rememora evenimentele din timpul zilei. Amintindu-și de tânăra care luase liftul cu el la hotel, avu o tresărire de nemulțumire. Acum, că se gândea la asta, era sigur că femeia avusese un comportament ciudat. Și ea îl urmărea? Dar de ce? Fusesse totuși cât se poate de prudent. Așa cum se întâmpla adesea, punctul slab al contractului era persoana care dădea ordinele. Nu știa dacă s-o sune pe Kate Shapiro, dar înțelegerea era categorică: niciun telefon, niciun contact, nicio urmă. Ci pur și simplu executarea a ceea ce se convenise. Se întrebă dacă suma promisă merita osteneala de a merge mai departe. Conchise că da. Femeia fusese corectă. Îi dăduse deja două tranșe de câte cinci sute de mii de dolari. Nu știa unde găsisese tot bănetul ăla și nu era treaba lui, dar se părea că tipa avea acces la cash. Și bancnotele nu erau marcate. Mai avea de recuperat un milion de dolari. Decise așadar să meargă până la capăt cu contractul.

Așteptând să-l interogheze pe puștiul care zăcea pe jos tot inconștient, cascadorul luă un scaun din fier, îl curăță de pânzele de păianjen și se așeză la o masă metalică. Băgă o țigară în gură, o aprinse și puse cutia de chibrituri pe masă. După ce trase primul fum din ea, scoase un laptop din geantă, îl deschise și consultă dosarul detaliat în care își

notase toate informațiile cu privire la bărbatul pe care trebuia să-lucidă.

*

Romuald începea să zărească o lumină portocalie care pâlpaia în fața ochilor săi. Un bâzâit înfundat îi persista în cap și o durere ascuțită îi sfredelea țeasta. Era culcat pe un pământ tare și înghețat. Încercă să se ridice, dar constată că are mâinile legate cu niște cătușe din plastic.

„Unde naiba sunt?”

După câteva clipe, își dădu seama că se află într-un hangar cu ziduri de beton. Încercă să scape de legăturile de la mâini, dar firele de plastic îi intrară în carne. Se strâmbă de durere și înțelese că nu va reuși să se elibereze.

În timp ce îi dădeau lacrimile, văzu un bărbat care înainta spre el cu pași hotărâți. Făcu eforturi să se așeze în fund, ba chiar încercă să se ridice în picioare, dar una dintre cizmele lui Tarassov îi strivi pieptul.

— Nu mișca!

Terorizat, adolescentul nu îndrăzni nici măcar să ridice privirea.

— De ce mă urmăreai? întrebă el, apăsând cu cizma pe pieptul băiatului.

Romuald închise ochii și se chirci.

— DE CE? urlă Tarassov atât de tare, încât adolescentul izbucni în plâns.

Înfuriat la culme, rusul îi dădu un picior în coaste. Lui Romuald i se tăie răsufarea, apoi, după ce încasă lovitura, îl apucă un acces de tuse violentă.

Cu o forță extraordinară, Tarassov îl apucă de geacă și îl târi într-o încăpere fără ferestre, cu pereții și plafonul îmbrăcați în metal. Cascadorul îi dădu drumul și băiatul căzu cu greutate pe pământ, apoi închise ușa în urma lui. Puștiului nu-i luă mult timp ca să înțeleagă unde se află. Un vânt înghețat îi mângâia fața. Ridică ochii. Aerul rece ieșea

din suflanta unui evaporator enorm. Era închis într-o cameră frigorifică.

Boston

Zellig Food, magazin de delicatese

Matthew își împingea coșul de cumpărături, încercând să-și croiască drum până la raionul de fructe și legume.

— Mai repede, tati, mai repede! țipa Emily, agățându-se de scăunelul pentru copii al coșului.

Matthew o mângâie pe fetiță pe obraz și luă o legătură de pătrușel, un mănunchi de frunze de tarhon și niște ceapă.

După ce ocoli un raft, văzu în sfârșit și cartofii de Noirmoutier²⁴ după care era înnebunită nevastă-sa. Fusese deja într-o groază de aprozare și magazine de trufandale fără a reuși să pună mâna pe acele minunății. În seara aceea, voia ca totul să fie perfect. Pregătise o masă de sărbătoare cu toate felurile de mâncare preferate al lui Kate. În ciuda prețului lor exorbitant, își puse în pungă destul de mulți cartofi, apoi verifică lista pentru a se asigura că nu lipsește nimic și se îndreptă spre casele de marcat.

— Tati, am uitat băutura pentru Moș Crăciun! strigă Emily.

— Da, ai dreptate, zise el, făcând stânga împrejur.

Se opri la raionul de produse proaspete de unde aleseră împreună o cutie cu lichior de ouă.

— O să-i adăugăm un pahar zdravăn de bourbon. Așa îi place lui Moș Crăciun și, pe frigul ăsta, n-o să-i facă rău, adăugă el, făcându-i cu ochiul fetiței.

— Bună idee! se amuză ea.

Matthew îi zâmbi și el, notându-și în minte să nu uite să bea paharul înainte ca Emily să-și facă apariția în salon a doua zi dimineată.

*

---

²⁴ Insulă în Oceanul Atlantic unde se cultivă cei mai scumpi cartofi din lume, ce pot ajunge până la șapte sute de dolari kilogramul. (N. tr.)

Romuald era înțepenit de frig. Se făcuse ghem, cu genunchii strânși la piept, și își îngropase fața în gluga de blană a gecii. Se uită la ceasul de la mână. Trecuseră mai mult de douăzeci de minute de când se afla în camera frigorifică. Niște paleți din lemn rupți stăteau grămadă într-un colț al încăperii. Făcuse rapid, din priviri, turul acesteia. Pereții erau plini de mucegai și de rugină. Îi era imposibil să oprească instalația frigorifică din interior. Îi era imposibil să deschidă ușa.

Își suflă cu disperare în mâini pentru a încerca să se încălzească. Dârdâia, buzele îi tremurau, dinții îi clănțneau, iar inima îi bătea mai repede, ca după un efort prelungit.

La început, se mișcase de pe un picior pe altul ca să nu înghețe stând pe loc, dar frigul era mai puternic, amortindu-l cu totul, pătrunzând prin haine și făcându-i pielea ca de găină.

Deodată, când nici nu se mai aștepta, un zgomot de decomprimare se suprapuse cu bâzâitul din camera frigorifică. Ușa se deschise și cascadorul înaintă încet spre el cu un pistol într-o mână și un cuțit în cealaltă.

— Este cumplit de frig, nu-i așa? zise el, aplecându-se spre adolescent. Până nu-l simți pe pielea ta, nu-ți închipui ce tortură poate reprezenta.

Dintr-o lovitură de cuțit, tăie legătura de plastic care îi rănea încheieturile lui Romuald. Aproape târându-se, adolescentul ieși din camera frigorifică.

Tarassov îl urmări cu privirea. Știa ce ravagii face o schimbare bruscă de temperatură. Lui Romuald i se tăiasă răsufierea. Tușea zgomotos, își freciona umerii, brațele, fața, dar tot îi era aproape la fel de frig. Numai aerul mai cald pe care îl inspira cu lăcomie îl făcea să se simtă un pic mai bine.

Tarassov nu-i lăsă decât câteva clipe de răgaz.

— N-o să-ți pun întrebarea de zece ori, îl preveni el. Alternativa este simplă: ori îmi răspunzi imediat, ori te întorci la ghețarie și nu mai ieși niciodată de-acolo!

Cu ochii închiși, Romuald continua să gâfâie. Tarassov își reluă amenințările:

— Crezi că ce-ai trăit acum este infernul, dar te-nșeli. N-a fost decât începutul. Gândește-te bine! Ești la dracu-n praznic. Poți să țipi cât vrei, că n-o să te audă nimeni. Dacă nu vorbești, o să crăpi aici, singur, încet și în chinuri.

Romuald deschise ochii și aruncă o privire rapidă în jur. Nici urmă de vreo ieșire, ca să tragă nădejde că va fugi. Nici urmă de vreun loc în care să se ascundă.

Ivan se postă în fața lui.

— Te întreb pentru ultima oară! De ce mă urmăreai?

Adolescentul avu un nou acces de tuse. Tarassov se enervă și îl apucă de păr.

— Îmi răspunzi sau nu?

Adunându-și toată energia, Romuald lăsă brusc capul în jos și îl izbi cu scăfârlia în torace pe agresorul său.

Luat prin surprindere, rusul o încasă în plin. Adolescentul profită și o luă la fugă, dar cascadorul îi stăvili elanul printr-o lovitură de picior.

— Unde aveai de gând să pleci?

Romuald căzu lat pe masa metalică pe care Tarassov își pusese lucrurile.

Într-o secundă, asasinul se aruncă asupra lui și îl luă la bătaie. Directă în stomac, croșeu, cot în coaste: ploaia de lovituri nu mai contenea. După ce Romuald căzu jos, cafteala continuă cu piciorul.

Când furtuna se potoli, adolescentul, năucit, nu mai avu putere să se ridice. Tarassov îl apucă de geacă și îl târi din nou până în camera frigorifică.

— *Иду к черту!*²⁵ urlă el închizând ușa metalică.

Se asigură că e bine zăvorâtă și se întoarse în depozitul principal. Ridică masa pe care adolescentul o răsturnase și își adună de pe jos laptopul, pachetul de țigări și cheile. Se asigură că notebook-ul nu se spărsese și îl băgă în geanta pe

---

²⁵ „Să te ia dracu’!” (rusă în original). (N. tr.)

care o puse apoi în camionetă, pe locul pasagerului. Scoase o țigară și se uită la ceas.

„O fumez mai târziu”, își zise el punând țigara la loc în pachet.

Se îndreptă spre capătul hangarului unde se afla un șir de boxe închise cu niște uși metalice. O deschise pe prima, în care era garată o motocicletă ce semăna cu un *chopper* din anii 1970. Era o Harley Davidson „Fat Boy” cu burtă galbenă, plină de ornamente cromate.

Scoase motocicleta din „garaj” și o duse la lumină: vehiculul avea un rezervor enorm, pneuri mari, un cadru agresiv și jante performante.

Verifică dacă pistolul Glock este în tocul lui, în partea dreaptă a pieptului, apoi mai strecură o altă armă, mai mică, într-o teacă de la gleznă. Își puse o cască pe cap, îmbrăcă o geacă groasă și încălecă motocicleta.

Călcă pedala și activă receptorul GPS-ului de pe tabloul de bord pentru a introduce coordonatele locuinței lui Matthew Shapiro. Aproape instantaneu, sistemul de geolocalizare calculează diferitele trasee pe care se putea ajunge în Beacon Hill. Tarassov îl alege pe cel mai rapid. Își puse mănușile, se mai uită o dată la ceas și înainta până la intrarea în depozit. Apăsă pe întrerupător pentru a stinge lumina și părăsi fostul abator.

*

Motocicleta ieșise de pe șoselele întortocheate din jurul orașelului Windham și mergea pe Interstate 93 în direcția Boston. Cu fața în bătaia vântului, Oleg Tarassov conducea cu viziera deschisă, lăsându-se legănat de bâzâitul motocicletei. Nu era deloc aglomerație. În ritmul acela, avea să ajungă în oraș în mai puțin de patruzeci de minute.

Rămânând concentrat asupra drumului, rusul se gândi la neobișnuitul contract pe care îl avea de executat. Ar fi fost mai simplu să-i tragă un glonte în cap lui Matthew Shapiro

sau să-i taie beregata. Dar Kate Shapiro fusese foarte clară: nu voia niciun fel de armă. Fiindcă o armă de foc sau un cuțit ar fi dus la o anchetă de poliție. Iar ea ținea morțiș ca polițiștii să nu-și bage nasul în acea „afacere”.

Chiar și în acea după-amiază îi repetase că îi va da și ultima tranșă de bani numai dacă planul se va derula exact așa fusese prevăzut: soțul ei trebuia să moară într-un accident violent. Un accident care să îi va provoace un traumatism cranian urmat de o hemoragie cerebrală.

Oleg înghiți în sec. Kate îl alesese fiindcă, pe vremea când era mai tânăr, în Rusia, începuse să studieze medicina și lucrase ca infirmier. Nu-i era deci greu să înțeleagă exact instrucțiunile doctoriței: să distrugă total și ireversibil sistemul nervos central al lui Matthew Shapiro, dar fără a se atinge de restul corpului. Altfel spus, să simuleze un accident pentru a-i distruge creierul, dar să-i păstreze intacte organele. În caz de moarte cerebrală, inima mai putea să bată încă douăzeci și patru de ore, aparatele de reanimare permițând menținerea oxigenării sângelui.

Din principiu, Tarassov nu încerca niciodată să înțeleagă motivațiile clienților săi. Și nici nu-i judeca. Fiecare avea motivele lui. Totuși, planul machiavelic pus la cale de acea femeie făcea să-i înghețe sângele în vine. Mersese cu detaliul până acolo încât îi sugerase chiar ea locul accidentului. Și era o idee a dracului de bună!

„Cornișa” era o rampă îngustă din beton situată nu pe coasta falezei, ci pe o ridicătură de teren care îți permitea să ocolești un nod rutier. Dacă știai de existența ei, câștigai timp prețios legând Connolly Avenue de Rope Street, o micuță arteră situată în spatele gării din Jamaica Plain.

Deși, din cauza configurației drumului, nu era permisă circulația cu viteză mare, în ultimii doi ani, trei motocicliști își găsiseră moartea acolo. Și asta din cauza parapeților de siguranță de pe marginea șoselei, a căror pericolozitate le fusese semnalată autorităților de către asociațiile de motocicliști. Era vorba de distanța care separa bara metalică

de sol, un spațiu gol de cincizeci de centimetri care se putea transforma cu ușurință în ghilotină dacă, după o alunecare, motociclistul nimerea din nefericire sub bară. La interval de câteva luni, doi bărbați își văzuseră cu groază casca înțepenită în spațiul gol al parapetului, în timp ce un altul se izbise de unul dintre stâlpii barelor de siguranță. Acele trei decese în același loc atrăseseră atenția celor de la primărie. Se începuse atunci căutarea unor soluții pentru ameliorarea siguranței pe tronsonul cu pricina. Între timp, municipalitatea se degrevase de responsabilitate interzicând accesul motocicletelor pe acel drum.

Dar cine respecta cu adevărat interdicția?

După părerea lui Kate, în niciun caz soțul ei.

Oleg își lăsă în jos viziera căștii. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare și ieși din rând pentru a depăși un șir de camioane. Înmulțirea panourilor indicatoare anunța apropierea orașului. Își spori atenția ca să nu rateze ieșirea 26 în direcția Storrow Drive. Așa cum îi indica GPS-ul, merse pe autostrada care urma cursul lui Charles River până la intersecția cu Beacon Street. Apoi o luă spre Copley Square, intră pe Mount Vernon Street și ajunse la Louisburg Square. Își parcă motocicleta sub copacii din piață, își scoase casca și scoase o țigară. Se scotoci prin buzunare, dar nu găsi cutia cu chibrituri. Frustrat că nu poate să fumeze o țigară, se uită urât la fereastra pe care i-o indicase Kate Shapiro.

Prin geam, distingea când și când silueta unui bărbat și a unei fete.

Îi părea rău pentru el, dar, în mai puțin de douăzeci de minute, bărbatul acela avea să fie mort.

*

— Sunt frumoase desenele mele? întrebă Emily, întinzându-i tatălui său trei foi cartonate.

Matt le privi cu atenție. În mijlocul unei simfonii de culori, se distingeau cu claritate renii care trăgeau sania lui Moș

Crăciun, o prințesă și un om de zăpadă. Nu era deloc rău pentru o fetiță de trei ani și jumătate.

— E nemaipomenit, scumpo! se entuziasmă el, mângâindu-i părul. Mami o să fie mulțumită că ne-ai ilustrat așa frumos meniurile. O să le pui pe masă?

Emily dădu din cap și se repezi spre colțul în care se afla masa, se cațără pe un scaun și puse în fiecare dintre cele trei farfurii meniul din acea seară specială, constituit din felurile de mâncare preferate ale mamei sale:

Carpaccio de scoici Saint-Jacques cu caviar

Supă de anghinare servită cu brișă cu trufe

Stridii Rockefeller

Homar gătit în marmită cu cartofi de Noirmoutier

Tartă cu nuci pecan și ciocolată

— Fii atentă să nu cazii! zise Matthew, supraveghind-o de departe.

Își șterse mâinile pe șorț, recapitulând în minte ingredientele garniturii pentru stridiile Rockefeller: usturoi, unt, pătrunjel, tarhon, hașme, bacon, pesmet, ulei de măsline și piper de Cayenne.

Se uită la ceasul cu pendulă. Nu mai era mult până venea Kate. Verifică dacă pusese la rece sticla de șampanie pe care o păstrase pentru ocazia aceea, se întrebă dacă nu cumva trebuia să dea drumul la cuptor, controlă să vadă dacă s-au fiert cartofii.

— Tati, mi-e foame! se plânse Emily.

Matt ridică privirea spre ea. Fetița se întorsese să se joace sub brad.

— Peste câteva minute, scumpo!

Ghirlandele străluceau în nuanțe de roz, argintiu și albastru, creând în jurul fetei un halou feeric care o făcea să semene cu o prințesă.

— O să-ți fac o poză lângă brad și o să i-o trimit lui mami ca s-o fac să vină mai repede acasă, decise el.

Tocmai își luase telefonul, când acesta îi vibră în mâini.
Era soția lui.

25

În valea umbrelor

„Fatalitatea, asemenea unui vânt furios, ne împiedică să mergem unde vrem, ne despoaie și ne lasă în fața propriilor ochi așa cum suntem, și nu așa cum credeam să suntem.”

Arthur Golden

24 decembrie 2010

Jamaica Plain (suburbie a Bostonului)

Ora 20:59

Camera de spital era scăldată într-o lumină alburie. În așteptarea transplantului, Nick era în comă. De acum, viața omului de afaceri nu mai atârna decât de aparatul de respirație artificială de lângă pat. Kate miji ochii, verifică perfuziile, constantele și buna funcționare a cardiografului. Apoi se aplecă și îi dădu o sărutare iubitului ei.

„Pe curând! Nu-ți face griji. Mă ocup eu de tot.”

Închise ochii pentru a se îmbărbăta, apoi respiră adânc, își scoase halatul alb și ieși din cameră.

„Nu renunța! Urmează planul!”

Luă liftul până la parter și-i salută pe pușinii colegi cu care se întâlnește pe culoarul ce ducea la urgență.

„Nu pierde timpul!”

După cum se aștepta, în spital era liniște. În afară de rănilor provocate de cuțitul pentru stridii, seara de Crăciun era întotdeauna mai puțin agitată decât cea de Revelion. Până și camera de odihnă a medicilor, în pofida decorațiunilor ei, părea lovită de un soi de moleșeală.

Kate își luă din vestiar paltonul, geanta și telefonul mobil. Prima dată îl sună pe soțul ei. Vorbi cu el continuând să meargă pe coridorul lung care ducea la parcare, jucându-și la perfecție rolul de soție model, anticipând cu exactitate fiecare reacție a lui Matt.

— Bună, iubitele! Uite acum ies din spital, dar mașina mea și-a dat duhul în parcare! minți ea. Ai avut dreptate, trebuie să scap odată de rabla asta!

— Ți-am spus-o de o mie de ori! remarcă Matthew.

— Dar e Mazda mea! E prima mașină pe care mi-am cumpărat-o când eram studentă!

— Asta se întâmpla în anii '90, draga mea, și chiar și-atunci era deja o mașină „la mâna a doua”...

— O să-ncerc să prind un metrou.

— Glumești? La ora asta? Vin să te iau cu motocicletă!

— Nu, e foarte frig afară. Și a început să cadă un amestec de ploaie și zăpadă, nu e prudent, Matt!

Știa foarte bine că el avea să insiste. Îl lăsă să-și joace rolul de bărbat protector și abia după aceea „cedă”.

— Bine, dar fii atent cum conduci! zise ea, trecând de ușile automate.

Închise telefonul și ieși în parcare.

Frigul era tăios, dar ea nici nu-l simți.

*

Ora 20:03

Sameer Naraheyem răsuci cheia în contact și camionul părăsi curtea morii de făină All Wheat, aflată în partea de est a zonei industriale din Jamaica Plain.

Era ultima livrare pe care o mai avea de făcut, apoi se putea întoarce acasă la soția lui, Sajani. Avusese o zi lungă și grea. În mod normal, Sameer n-ar fi trebuit să lucreze în Ajunul Crăciunului, dar patronul lui îl sunase de urgență dis-de-dimineată pentru a-i cere să înlocuiască pe neașteptate un șofer care lipsea. Deși el și soția lui plănuiseră să-și petreacă ziua în familie, Sameer nu îndrăznise să refuze „propunerea” șefului. Se aflau în plină criză economică și Sajani era însărcinată, așa că nu era momentul să riște să-și piardă slujba.

Se uită la ceasul de pe tabloul de bord.

„Să n-o mai lungesc!”

Trebuia să livreze încărcătura de făină la o fabrică din Quincy, la sud de Boston, până la ora 22:00.

Acceleră ușor, depășind limita de viteză permisă.

Nu-și imagina că, peste câteva minute, avea să omoare pe cineva cu camionul lui.

*

Ora 21:05

Kate intră în parcare amenajată în aer liber și se duse să-și ia mașina. Când ajunsese în fața locului șaiszeci și șase, descoperi cu stupefacție că e gol. Cineva îi furase automobilul...

„Nu se poate!”

Când venise după-amiază, își parcase mașina în locul ei obișnuit, era sigură de asta.

Simți cum o cuprinde furia și ezită, neștiind ce să facă. Trebuia să-l sune pe asasinul plătit ca să-i dea undă verde înainte ca Matt să plece de acasă. Dar pentru ca planul să reușească, trebuia totodată să fie prima care ajunge la locul „accidentului”.

Voia cu orice preț să fie acolo la sosirea echipajelor de urgență și să profite de efectivul redus al acestora cu ocazia Crăciunului. Mai întâi, avea de gând să se folosească de dublul ei statut de medic și de soție a victimei. Va cere să țină trupul lui Matthew „sub supraveghere” până la spital, va grăbi angiografia care va trebui să ateste moartea cerebrală, se va asigura ea însăși că inima îi va fi menținută în mod artificial în stare de funcționare și va rezolva rapid problema consimțământului de donare a organelor. În acea dimineață, nu uitase să verifice dacă în portofelul soțului ei se afla carnetul de donator de organe pe care îl obținuse în urmă cu trei ani la insistențele ei. Știa că pe ea o vor întreba medicii și-i vor cere să ia o decizie. Asta fiindcă soțul ei nu era în

relații prea bune cu părinții lui, care trăiau în Florida, și alte rude la Boston nu avea.

Planul ei avea să reușească cu condiția ca lucrurile să meargă foarte repede. Odată ce prelevarea va fi hotărâtă, laboratorul va face un bilanț serologic și va stabili starea organelor cu ajutorul radiografiei. În urma acestor examinări, ele vor fi orientate spre beneficiarii potențiali și compatibili. Nick figura pe lista prioritară, „lista roșie” și avea să fie identificat imediat. Kate urmărea de două luni orarul echipelor de medici și, cum nu putea să-l opereze ea însăși pe Nick, se asigurase că în acea noapte va fi de gardă unul dintre cei mai competenți chirurghi cardiaci ai spitalului.

Zile, luni, ani în șir, planificase *totul*.

Singurul lucru pe care nu-l prevăzuse era că i se va fura mașina din nenorocita aia de parcare.

„Nu-ți pierde calmul!”

Kate nu se gândise la o asemenea problemă, dar trebuia să-și păstreze sângele rece. Ca la șah. Îi venira în minte cuvintele lui Tartacover, un maestru al disciplinei: „Tactica înseamnă să știi ce trebuie să faci atunci când e ceva de făcut. Strategia înseamnă să știi ce să faci atunci când nu mai e nimic de făcut.”

Se duse alergând la ghereta în care stătea gardianul însărcinat cu paza parcării și îi semnală furtul automobilului ei.

— Este imposibil, doamnă! Sunt de serviciu de la prânz. Știu foarte bine cum arată mașina dumneavoastră și vă asigur că n-a ieșit din incinta spitalului.

— Și totuși, după cum vedeți, nu mai este acolo!

— Înseamnă c-ați parcat-o în altă parte! Se-ntâmplă mereu. Săptămâna trecută, domnul doctor Stern tot așa credea că i s-a furat mașina, un Porsche, când de fapt venise la spital cu taxiul.

— Doar nu sunt nebună!

— N-am zis asta! O s-arunc o privire la etajele inferioare, zise el arătând spre monitoarele camerelor de supraveghere.

Kate făcuse deja stânga împrejur, când gardianul o interpelă.

— V-am găsit mașina, doamnă! La nivelul – 3, locul o sută douăzeci și cincii! anunță el arătând spre ecran, cu fața luminată de un zâmbet victorios de parcă ar fi zis: „Doctorii ăștia sunt toți niște idioți...”

Kate renunță la lift și se rezezi pe scările care duceau la parcare subterană.

Imbecilul ăla de gardian avea dreptate. Mazda ei era parcată la ultimul nivel.

Dar cum era posibil? Avea un loc pe numele ei la suprafață. Nu parcase *niciodată* acolo. Era clar că cineva îi mutase mașina. Dar de ce? Avea vreo legătură cu faptul că-și pierduse cheile la începutul săptămânii? Întrebările i se îmbulzeau în minte, dar preferă să le ignore.

Se uită la telefon. Nu avea semnal. Normal, era la subsol.

Își descuie mașina, răsuci cheia în contact și părăsi parcare subterană. După ce ajunse la suprafață, goni până la ieșire. Înainte de a intra pe stradă, îl sună pe Oleg Tarassov pentru a-i da în sfârșit undă verde.

Când să se piardă în circulație, zări în oglinda retrovizoare un camion mare care o cotise pe bulevard și venea din sens invers.

*

Fosta zonă industrială a orașului Windham

Ora 21:08

Camera frigorifică era cufundată în beznă.

Romuald scăpără un nou băț de chibrit scos din cutia pe care reușise să i-o fure ucigașului atunci când acesta îl snopise în bătaie. Crezuse cu naivitate că i-ar putea fi utilă, dar în depozitul glacial nu exista nimic care să poată arde. Paleții de lemn depozitați acolo erau prea umezi ca să ia foc.

Bețișorul de lemn se aprinse, producând o lumină slabă care nu pâlpâi decât câteva secunde.

Apoi încăperea se cufundă iarăși în beznă.

Un frig cumplit îl cuprinsese pe adolescent, sufocându-l, amorțindu-i fața, paralizându-i nasul și urechile. Un suflu glacial îi ardea mâinile, pătrunzându-i în tot corpul și intrându-i în oase până la măduvă. Un dușman invizibil, cu care nu se putea lupta.

După ce mai întâi i se accelerase, ritmul cardiac îi devenise acum mult mai slab. Frica și tremurăturile îl făceau să se simtă groaznic de obosit. Încet-încet, simțea cum puterile îl părăsesc. Era epuizat. Ca să nu cadă într-o stare de letargie, își propusese să scapere câte un băț de chibrit cam din zece în zece minute și se agăța de acel ceremonial.

Picioarele îi erau țepene, ca paralizate. La cursul de biologie învățase că, pentru a combate hipotermia, sângele părăsește extremitățile corpului pentru a apăra cele două sanctuare care sunt inima și creierul.

Devenise confuz, aproape că își pierduse cunoștința. Nu ar fi fost în stare să deschidă gura sau să vorbească și gândea cu încetinitorul, își simțea bronhiile încărcate, dar nu mai avea nici măcar puterea să tușească. Abia mai reușea să respire.

Nici în cel mai îngrozitor coșmar al său nu se gândise că frigul putea să fie atât de puternic. Cascadorul avusese dreptate: cel mai îngrozitor lucru este să fii conștient de faptul că nimeni nu va veni să te salveze. Să știi că vei crăpa singur, în beznă, răpus de o durere cumplită.

*

Boston, Beacon Hill

Ora 21:09

La mai puțin de un minut după ce închisese telefonul, Oleg Tarassov îl văzu pe Matthew Shapiro coborând scările de la intrare. Rusul își puse casca și mănușile, fără a-l scăpa din ochi pe tânărul profesor. Îl privi cum încalecă pe motocicletă și ochiul lui de expert admiră modelul, un

Triumph Tiger Cub de la sfârșitul anilor 1950, superb restaurat, cu far rotund, șa joasă și ornamente cromate strălucitoare.

Îl lăsă pe Shapiro să ia un pic de avans, calcă pedala motocicletei Harley și porni după el.

*

Ora 21:11

Grăbit să ajungă la soția lui, Matthew traversa orașul cu toată viteza. Un cartier pe care îl cunoștea ca pe propriu-l buznar, un traseu pe care-l făcuse de sute de ori. Charles Street, Beacon Street, Arlington Street. În pofida ploii mărunte amestecate cu zăpadă, vechea lui motocicletă avea aderență la asfalt și rezista bine la drum. Accelerează și mai mult când intră pe Columbus Avenue, imensa arteră rectilinie care lega centrul de South End, de Roxbury și de partea estică a cartierului Jamaica Plain. Era încă devreme, dar orașul era pustiu. Lumina decorațiunilor se suprapunea cu cea a clădirilor de birouri și a magazinelor. Îngerăși argintii atârnavă de lampadare, iar ghirlandele de stelute strălucitoare și discuri fosforescente ciudate în care erau înfășurați copacii creau o atmosferă futuristă.

Când se apropie de cartierele mărginașe, luminile se împuținară. Matthew simți că motocicleta se balansează când intră cu viteză prea mare în intersecția cu sens giratoriu situată înainte de gara Jackson Square. Reuși să o stabilizeze fără dificultate, apoi ocoli gara și o luă pe „cornișă”, rampa de beton dintre Rope Street și Connolly Avenue, strada pe care se afla spitalul lui Kate. Teoretic, acea scurtătură era interzisă motocicletelor, dar nu văzuse niciodată vreun polițist pe acolo. Totuși, rulă cu prudență din cauza carosabilului alunecos. Cu puțin mai înainte de a lua un viraj periculos, observă în oglinda retrovizoare un alt motociclist care se ținea scări de el, pe o uriașă Harley personalizată.

Farul îl orbi.

„N-am chef de întreceri”, gândi el încetinind și ținând dreapta pentru a se lăsa depășit. Harley-ul ieși din rând pentru a-l depăși, dar în ultimul moment își schimbă brusc direcția. Roata din față a acestuia lovi roata din spate a motocicletei Triumph, pe care o dezechilibră. Surprins de violența șocului, Matthew pierdu controlul vehiculului.

Cu un ultim reflex, suci ghidonul și blocă roata din spate pentru a-și culca motocicleta care alunecă pe asfaltul umed și se înțepeni între barierele metalice. Aruncat de pe Triumph, Matthew se rostogoli pe pământ. Simți casca lovind de mai multe ori șoseaua, apoi cu unul dintre picioare izbi lateral stâlpul care susținea parapeții, după care rămase nemișcat. Îi luă vreo zece secunde să înțeleagă ce i se întâmpla. Încercă să se ridice în picioare, dar urlă de durere. Picioarul drept era rupt. Se sprijini de parapet și își scoase casca, moment în care îl văzu pe tipul de pe Harley repezindu-se asupra lui, înarmat cu o bătă de baseball.

Bărbatul ridicase deja bătă, pregătit să-i zdrobească vertebrele cervicale.

*

Cele două săgeți ale unui pistol Taser îl nimeriră pe rus în ceafă, declanșând niște șocuri electrice care îl năuciră. Cascadorul se prăbuși ca fulgerat.

Îmbrăcată cu o pereche de pantaloni negri, mulați, și cu geacă de piele, Emma profită de paralizia asasinului pentru a-l dezarma.

— Ești teafăr? întrebă ea, repezindu-se spre Matthew.

El ridică ochii spre acea femeie cu fața acoperită de o cagulă neagră, care apăruse de nicăieri pentru a-i salva viața.

— Dar... Ce se-ntâmplă?

— Soția ta! strigă Emma. Încearcă să te omoare!

— Ce? Bați câmpii! Cine ești tu?

Emma nu mai avu timp să răspundă.

Două faruri strălucitoare străpunseră întunericul. Mazda lui Kate opri lângă motocicletă Harley Davidson. Doctorița ieși din mașină și evaluează situația dintr-o privire rece.

Nimic nu se petrecea așa cum fusese prevăzut.

— Iubito! o strigă Matthew.

Kate nici măcar nu se uită la el. Ea se întreba doar cine e femeia cu înfățișare de Catwoman care tocmai îi zădărniciise planul.

„Ia problemele una câte una.”

Kate se aplecă spre Tarassov și văzu săgețile de Taser înfipte în ceafa lui. Cu sistemul nervos paralizat, asasinul zăcea pe asfalt, încercând să-și revină. Scotocind în buzunarul interior al gecii lui Oleg, doctorița găsi ceea ce căuta: un Glock 17 din plastic, dotat cu încărcător. Armă pistolul automat și trase înspre Emma pentru a o obliga să se retragă. Cu brațul întins, perpendicular pe corp, cu degetele crispate pe trăgaci, Kate înainta spre soțul ei.

„Încă mai pot să-l salvez pe Nick. Dacă îi trag un glonț în cap lui Matthew, va muri, dar inima îi va fi protejată.”

— Kate, ce faci, iubito?! Ce...

— Taci! urlă ea. Nu-mi spune „iubito”! Nu mă cunoști. Nu știi nimic despre mine. NIMIC!

„Îmi voi sfârși zilele în închisoare, dar Nick va trăi.”

Chipul frumoasei doctorițe se metamorfozase. Își pierdu se grația și strălucirea, nu mai era decât o mască de porțelan, albă și rece. Numai ochii îi erau arzători, scăpărând de furie. Continuă să înainteze spre soțul ei, ca un robot.

— Mi-ar plăcea să-ți explic, Matt, dar n-ai înțelege.

Emma se retrăsese pe cealaltă parte a drumului. Mijind ochii, îl zări pe cascador încercând cu disperare să se ridice. În acel moment, observă tocul de pistol prins de glezna lui Tarassov. În mintea ei se produse un declic. Se strecură până la el și smulse revolverul Smith&Wesson model 36 din teaca lui. Își puse mâinile în jurul patului armei și întinse brațul pentru a o avea pe Kate în linia de ochire.

„N-ai timp să-ți pui întrebări.”

Țeava Glock-ului lui Kate era îndreptată spre capul soțului ei, iar cea a pistolului Emmei în direcția doctoriței. Cele două femei erau gata să tragă.

Emma se rugă să nu-i tremure mâna și apăsă prima pe trăgaci.

*

Atinsă în piept, Kate se prăbuși pe spate. Trupul îi căzu peste parapetul de securitate și se rostogoli pe versantul abrupt al râpei.

*

O tăcere prelungă, aproape ireală se lăsă după detunătura armei.

Aruncată la pământ de violența reculului, Emma rămase câteva clipe tremurând, șocată, fără grai.

Oleg Tarassov reușise să se ridice în picioare cu greu și înțelesese că avea tot interesul să se facă nevăzut. Fără să-și mai pună casca, încalecă pe Harley, călcă pedala și plecă în sensul opus celui din care venise.

După cincizeci de metri, la intersecție, camionul cu făină condus de Sameer Naraheyem îl lovi în plin.

*

Emma își veni în fire. Îl văzu pe Matthew, la câțiva pași de ea, în stare de șoc. Dar în viață.

„Romuald!”

Alergă până la epava motocicletei cascadorului și smulse GPS-ul fixat cu o bandă adezivă cu arici dublată de o ventuză puternică. După care se întoarse și sări în mașina lui Kate.

*

Așezată la volan, își scoase cagula și consultă sistemul de geolocalizare. După cum sperase, aparatul păstrase în memorie ultimele trasee făcute de asasin. Răsuci cheia în contact și părăsi „cornișa” într-un scrâșnet de pneuri.

Bostonul era pustiu. Emma intră pe Interstate 93 prin nord și rulă pe autostradă, sfidând toate regulile de siguranță sau de prudență. Puțin îi păsa de limitările de viteză, de patrule sau de pericol. Nimic nu avea importanță în afară de Romuald.

„Numai de nu i s-ar fi întâmplat nimic...”

Conduse cu piciorul pe accelerație timp de o jumătate de oră, apoi ieși de pe autostradă în dreptul orașului Windham, la frontiera dintre Massachusetts și New Hampshire. Se lăsă ghidată de GPS, luând-o pe niște drumuri secundare până ajunse în fața incintei unei foste zone industriale, unde se împotmoli.

„Și acum?”

Emma privi ecranul GPS-ului. Reperul care marca zona de sosire nu era departe, dar nu se putea merge cu mașina. Lăsă farurile aprinse și coborî din vehicul. Partea aceea de drum era cufundată în beznă. Nu vedea mare lucru în afară de un gard înalt de sârmă care se ridica în fața ei. Se hotărî să-l escaladeze cu mâinile goale. Când trecu de partea cealaltă a grilajului, un capăt de sârmă, ascuțit ca un cuțit, i se înfipse în braț, sfâșiindu-i carnea pe cel puțin cinci centimetri.

Durerea o făcu să se clatine. Simți sângele curgându-i pe sub pulover și geacă, dar refuză să se autocompătimească. Se rostogoli pe pământ. Apoi se ridică și alergă să se cațere în vârful unui povârniș de unde reuși să distingă orașul-fantomă. Fostele uzine și depozitele dezafectate se întindeau cât vedeai cu ochii. Zona era suprarealistă. Un veritabil decor de film de groază. Câteva vagoane rugineau pe o veche cale ferată. Vântul urla, făcând să scârțâie instalațiile metalice. Siluete deformate amenințau să țâșnească din spatele

fiecărei barăci. O vale a umbrelor care se întindea probabil pe vreo cinci, șase hectare.

Cum să-l găsească pe Romuald în acel labirint de fier vechi și tablă?

— Romuald! Romuald! strigă ea de mai multe ori, dar, purtate de vânt și zăpadă, strigătele i se pierdură în gol.

Căută din ochi un indiciu sau un detaliu după care să se poată orienta, dar nu vedea nici la trei metri în față.

Dând la o parte fulgii de zăpadă care îi intrau în ochi și folosindu-și telefonul mobil pe post de lanternă, alergă într-un sufllet cu fața în bătaia vântului, îndreptându-se spre partea de nord-est a zonei industriale. Tarassov căutase fără îndoială locul cel mai îndepărtat de drum pentru a-și lăsa mașina. Deodată, un zgomot o făcu să se oprească. Tocmai călcase pe pietriș. Lumină solul cu telefonul, ținându-și răsufierea.

Era un drum care ducea la un depozit uriaș.

Înaintă câțiva pași pentru a vedea ce scrie pe un panou ruginit:

ABATOARELE REGIONALE COMITATUL HILLSBOROUGH

Alergă din nou până ajunse la clădirea principală. Acolo, observă urme proaspete de roți care începeau să fie acoperite de zăpadă. Inima îi bătea nebunește în piept. Cineva venise acolo recent.

Împinse cu toată puterea masiva ușă culisantă și o închise în urma ei ca să nu intre vântul.

— Romuald!

Locul era cufundat în beznă, dar se auzea bâzâitul unei instalații de încălzire sau de climatizare.

Emma apăsă pe un întrerupător și o lumină slabă inundă spațiul, dând la iveală un depozit aproape gol, cu pereți de beton.

În mijlocul clădirii, recunoscu pick-up-ul vișiniu al cascadorului.

Se apropie de camionetă și se uită înăuntru.

„Nimeni.”

Regretă că nu luase cu ea micuțul revolver compact al cascadorului.

— Romuald?

La capătul încăperii principale, un culoar cotit ducea la un șir de uși din fier. Prima dădea într-o cameră goală. Celelalte erau zăvorâte. Emma închise ochii, dar descurajarea ei nu dură nici măcar o secundă.

Când plecase, asasinul avusese grijă să stingă tot. În afară de...

„Generator!”

Se întoarse pentru a încerca să identifice sursa zgomotului. Bâzâitul provenea dintr-o cameră frigorifică. Emma bătu cu pumnul în peretele metalic.

— Romuald?

„Nu, este imposibil. Nu aici...”

— Romuald? Sunt eu, Emma, mă auzi?

Încercă să deschidă ușa, dar în zadar. Aplecându-se, observă o piesă din oțel șlefuit în formă de cârmă. O învârti până la capăt și ușa camerei frigorifice se deschise.

Izbită de aerul polar, se năpusti înăuntru.

— Romuald!

La lumina telefonului, zări gluga de blană de la geaca adolescentului.

Emma se repezi spre el. Era culcat și părea lipsit de viață. Mobilizându-și toate forțele, îl târî ca să-l scoată din frigiderul mortal și îl readuse la temperatura ambiantă. Își puse telefonul pe difuzor, sună la 911 și ceru de urgență o ambulanță pentru un pacient cu hipotermie.

În așteptarea echipei de salvare, încercă să afle dacă Romuald mai respiră, dacă mai are puls, dar era prea nervoasă ca să-și dea seama. Pielea băiatului era albăstrie, cadaverică.

„La dracu’!”

Nu avea nici măcar o pătură pentru a-l încălzi. Atunci își aminti de tehnicile de prim-ajutor pe care le învățase cu câteva luni mai înainte, în timpul unui curs pe care toți angajații de la Imperator fuseseră obligați să-l facă. O chestie care pe moment i se păruse idioată și lipsită de interes, neimaginându-și nici măcar o clipă că poate îi va fi de folos într-o zi. Din fericire, manevrele pe care le făcuse pe manechin îi reveneau acum în minte cu exactitate. Îl întinse pe adolescent pe spate, se așeză în genunchi lângă toracele lui, îi ridică puloverul și își puse palma dreaptă în partea inferioară a sternului acestuia. Puse apoi cealaltă mână peste prima. Cu brațele întinse, apăsă cu toată puterea, înfigându-și mâinile în pieptul lui Romuald, apoi le ridică, după care reluă ciclul de compresiune și relaxare pentru a face sângele să circule în corpul adolescentului.

„Unu, doi, trei! Unu, doi, trei!”

Numără treizeci de compresiuni, apoi îi făcu respirație gură la gură.

Nu muri!

Furioasă la culme, reîncepu ciclul masajului cardiac, încercând să păstreze un ritm regulat.

„Unu, doi, trei...”

La fiecare apăsare pe cutia toracică, risca să-i rupă coastele.

„Unu, doi, trei...”

Timpul se oprise în loc. Emma nu se mai gândea la nimic. Avea de dus un război. Cel pe care viața îl duce împotriva morții.

„Nu muri, Romuald! Nu muri!”

- GUILLAUME MUSSO -

Un an mai târziu...

Replay

„Dacă este adevărat că nu putem trăi decât o parte din ceea ce se află în noi, atunci ce se întâmplă cu restul?”

Pascal Mercier

Universitatea Harvard Cambridge

19 decembrie 2011

Amfiteatrul gema de lume, dar nu se auzea niciun zgomot.

Acele de pe cadranul de bronz al bătrânului orologiu arătau ora 14:55. Cursul de filosofie ținut de Matthew Shapiro se apropia de sfârșit.

Soneria îi eliberă pe studenți. Matthew își aranjă lucrurile, își luă paltonul pe el, își înnodă fularul și ieși în campus. De cum ajunsese afară, își rulă o țigară și traversă parcul Yard.

Parcul era scaldat într-o frumoasă lumină de toamnă. De zece zile, temperatura deosebit de caldă pentru acel anotimp și soarele abundent le ofereau locuitorilor din New England o vară indiană pe cât de tardivă, pe atât de agreabilă.

— Domnule Shapiro! Prindeți!

Matthew întoarse capul spre vocea care îl striga și avu intuiția să ridice privirea. O minge de fotbal american venea înspre el.

O prinse la limită și i-o aruncă imediat înapoi fundașului care o ceruse. Apoi părăsi incinta universității pe poarta monumentală care dădea spre Harvard Square.

Tocmai se angajase pe trecerea de pietoni pentru a ajunge în stația de metrou, când un vechi Chevrolet Camaro zgomotos apăru la colțul dintre Massachusetts Avenue și Peabody Street. Tânărul profesor tresări și se dădu înapoi ca să nu fie călcat de automobilul roșu-aprins care se opri în dreptul lui scrâșnind din pneuri.

Geamul din față coborî, dând la iveală claiă de păr roșcat a lui April Fergusson, colocatară lui de când îi fusese asasinată soția.

— Bună, frumosule, te las undeva?

— Prefer să mă întorc acasă cu transportul în comun, o refuză el. Tu conduci de parca-i fi într-un joc video.

— Haide, nu mai fi așa fricos! Conduc foarte bine, doar știi!

— Nu insista. Eu unul țin la viață. N-aș vrea ca fiică-mea să rămână orfană de ambii părinți la patru ani și jumătate.

— Of, ajunge! Nu mai exagera! Haide, fricosule, grăbește-te! Nu vezi că blochez circulația?

Presat de claxoane, Matthew scoase un oftat lung de resemnare și deschise portiera pentru a urca în Chevrolet.

Abia își prinsese centura că, în ciuda tuturor regulilor de circulație, mașina efectua o întoarcere periculoasă și o porni în trombă spre nord.

— Bostonul e în partea cealaltă! protestă el agățându-se de portieră.

— Fac doar un mic ocol prin Belmont. E la zece minute de aici. Și nu te îngrijora pentru Emily. I-am cerut bonei să mai stea o oră în plus.

— Ce tupeu! Te avertizez că...

Tânăra făcu o manevră rapidă sărind două trepte de viteză, apoi călcă brusc pe pedala de accelerație, tăindu-i vorba lui Matthew. După câteva minute, se întoarse spre el și îi întinse o mapă cartonată plină cu desene.

— Închipuie-ți că s-ar putea să am un client pentru stampla lui Utamaro, zise ea.

Părăsind cartierul universitar, Chevroletul o luă pe șoseaua rapidă care se întindea de-a lungul lacului Fresh Pond până ajunse în Belmont, un orașel rezidențial din vestul Bostonului.

April introduse o adresă în sistemul GPS și se lăsă ghidată până într-un cartier de case elegant. În ciuda interdicției

clare, Chevroletul depăși un autobuz școlar și parcă pe o stradă liniștită mărginită de copaci.

— Vii cu mine? întrebă ea luând mapa cartonată cu desene.

Matthew dădu din cap.

— Prefer să te aștept în mașină.

— Vin cât pot de repede! promise ea, refăcându-și machiajul în oglinda retrovizoare.

— Nu ți se pare că exagerezi? o provocă el.

— „Nu-s rea, sunt doar desenată așa”, făcu, imitând-o pe Jessica Rabbit.

Apoi mișcă picioarele foarte lungi pe care se mulau niște colanți și ieși din mașină.

Rămas singur, Matthew aruncă o privire pe partea cealaltă a străzii. O femeie împreună cu doi copilași împodobeau grădina cu ornamente de Sărbători. Își dădu seama că mai era mai puțin de o săptămână până la Crăciun și acea constatare îl cufundă într-o stare aproape de panică. Vedeă cu groază profilându-se prima aniversare a morții lui Kate: acel funest 24 decembrie 2010 care îi dăduse viața peste cap aruncându-l în suferință și deznădejde.

De la asasinarea soției, viața lui era un coșmar. Cum să reacționezi când afli că cea cu care ți-ai împărțit viața vreme de patru ani, mama fetei tale, nu s-a căsătorit cu tine decât ca să te ucidă? Să te ucidă pentru a-și salva amantul care avea nevoie de un transplant de inimă? Cum să trăiești mai departe? Cum să mai ai încredere în oameni? Cum să te mai gândești să o iei de la capăt cu altă femeie?

Matthew oftă. Numai datorită fiicei lui nu își pierduse mințile sau nu își pusese capăt zilelor. Când povestea fusese făcută publică, imediat după moartea lui Nick Fitch, se luptase pentru a o proteja pe Emily de curiozitatea jurnaliștilor. Fusese un moment foarte greu când presa nu-i lăsa în pace. Niște editori îi propuseseră sume uriașe pentru a-și scrie povestea, iar cei de la Hollywood voiau să facă un film inspirat din tragedia lui. Pentru a scăpa de acei intruși,

se gândise serios să plece din Massachusetts, dar era prea atașat de Boston, de casa și de studenții lui. De câteva săptămâni, subiectul începuse să-și piardă actualitatea și apele se linișteau în mass-media. Asta nu-i ușura cu nimic suferința, dar cel puțin se simțea eliberat de povara unei notorietăți nefaste.

Mici lucruri neînsemnate îl făceau să redescopere gustul vieții: o plimbare cu Emily într-o zi însorită, un meci de fotbal cu studenții săi, o glumă foarte reușită spusă de April.

Dar vindecarea era fragilă. Durerea stătea la pândă, gata să-l sugrume, repetând la nesfârșit aceleași întrebări fără răspuns. Cum să accepte că cei mai frumoși ani din viața lui nu fuseseră de fapt decât o mascaradă? Cum să-și recapete încrederea în sine după ce fusese înșelat astfel? Cum să-i explice lui Emily acea situație?

Matthew transpira. Inima îi bătea cu putere în piept. Coborî geamul mașinii, apoi căută o pastilă de anxiolitic în buzunarul blugilor și o puse sub limbă. Medicamentul se topi ușor, liniștindu-l încet-încet. Pentru a se calma complet, avea nevoie să fumeze. Ieși din mașină, încuie portiera și făcu câțiva pași pe trotuar, apoi își aprinse o țigară și trase cu sete din ea.

*

Își savură țigara cu ochii închiși, cu fața mângâiată de briza de toamnă. Vremea era încă plăcută. Soarele răzbătea printre ramuri. Matthew rămase câteva clipe nemișcat, apoi deschise ochii. La capătul străzii, un grup de oameni se strânsese în fața uneia dintre case. Curios, se apropie ajungând în fața unei vile tipice pentru New England: o vastă locuință îmbrăcată în lemn, decorată excesiv și cu un acoperiș ca de catedrală, supraîncărcat cu o mulțime de ferestre. În fața casei, pe peluză, se organizase un soi de talcioc.

Matthew se amestecă printre numeroșii curioși care cotrobăiau pe suta de metri pătrați a peluzei. Vânzarea era animată de o tânără drăguță, brunetă, cu fața blândă și surâzătoare. La picioarele ei, un shar-pei de culoarea nisipului își ascuțea dinții într-un os de latex.

În mijlocul amalgamului de obiecte, Matthew zări un computer portabil: un MacBook Pro, cu ecran de 15 inchi, dar nu de ultimă generație. Se apropie și examina laptopul pe toate părțile. Carcasa din aluminiu a aparatului fusese personalizată cu un autocolant din vinil aplicat pe spatele ecranului, pe care era reprezentată o Evă stilizată și sexy. În partea de jos a ilustrației se putea citi semnătura „Emma L.” fără să fie clar dacă era vorba de artista care desenase figurina sau de fosta proprietară a computerului.

„De ce nu?” se gândi el, privind eticheta cu prețul. Vechiul lui Powerbook își dăduse sufletul la sfârșitul verii. Avea nevoie de un laptop nou, dar de trei luni de zile, tot amâna cheltuiala aceea.

Obiectul era propus spre vânzare la patru sute de dolari. O sumă care i se păru rezonabilă.

Se apropie de tânăra responsabilă cu vânzarea și îi arătă Mac-ul.

— Computerul ăsta funcționează?

— Bineînțeles. Este vechiul meu laptop. I-am formatat hard diskul și am instalat o nouă versiune a sistemului de operare. E ca și nou!

— Nu prea știu ce să fac... ezită el.

— Credeți că încerc să vă trag în piept? îl tachină ea, zâmbind.

Matthew zâmbi și el. Tânăra îi întinse cartea de vizită.

— Ascultați, iată ce vă propun! Dacă în șase luni laptopul are cea mai mică problemă, mă angajez să vi-l repar. Cel mai bun prieten al meu se pricepe foarte bine la informatică.

Matthew se uită pe cartea de vizită:

Emma Lovenstein
Somelier șef

Imperator

30 Rockefeller Plaza New York, NY 10020

— Lucrați la restaurantul Imperator?

— Da, ați mâncat vreodată acolo?

— Într-o altă viață, ocoli el răspunsul, alungând din minte un eveniment care îi amintea prea mult de căsătoria cu Kate.

Câinele veni și i se frecă de picior, apoi scheună vesel.

— Îl cheamă Clovis și s-ar zice că vă iubește! se entuziasmă Emma.

Matt mângâie animalul. Soarele răzbătea printre ramuri.

— Fata mea visează să aibă un cățeluș ca al dumneavoastră, zâmbi el.

— Ce vârstă are?

— Patru ani și jumătate.

Emma dădu din cap.

— Aveți copii? o întrebă el.

— Încă nu.

Matthew simți că se aventurase pe un teritoriu intim și bătu în retragere.

— Așadar, locuiți la New York.

— Unde mă întorc de altfel peste câteva ore, zise ea, uitându-se la ceas. Am venit să-i dau o mână de ajutor fratelui meu, dar nu trebuie să pierd avionul.

Matthew mai ezită câteva secunde până să se hotărască.

— Bine, îl iau, zise el arătând spre laptop.

Își scoase portofelul, dar constată că n-are în el decât trei sute zece dolari. Jenat, nu îndrăzni să negocieze, însă tânăra îi sări în ajutor.

— E bine, vi-l las la prețul ăsta!

— Sunteți foarte amabilă, răspunse el, dându-i bancnotele.

Zărind-o pe April care tocmai ajunsese pe peluză, îi făcu semn de departe. Emma îi întinse calculatorul pe care îl ambalase în cutia lui originală.

— Deci o să vă sun în caz că nu mai merge, conchise Matthew, fluturând cartea de vizită.

— Dacă din întâmplare doriți să mă sunați înainte, nu vă simțiți obligat să așteptați până se strică laptopul, îndrăzni ea.

El zâmbi pentru a-și masca surprinderea și se îndreptă spre April.

Matthew insistă să conducă el. Pe drumul plin de ambuteiaje spre Boston, nu-și putu lua gândul nici măcar o clipă de la Emma Lovenstein.

Boston

Cartierul Beacon Hill

Ora 20:00

Matthew o înveli bine pe Emily și stinse luminile cu excepția veiozei de deasupra patului. Înainte de a pleca, o mai îmbrățișa o dată pe fetiță, promițându-i că April va trece să-i spună noapte bună, și ieși din cameră lăsând ușa întredeschisă.

Apoi coborî în salon. Parterul locuinței era scăldat într-o lumină difuză.

Se aplecă pe fereastră și, preț de o clipă, se uită la ghirlandele de becuțe care clipeau, agățate de gardul din fier forjat al parcului. Apoi merse în bucătărie și scoase din frigider un bax de bere blondă. Desfăcu o sticlă și se pregătea să mai ia o tabletă de anxiolitic.

— Hei, frumosule, ai grijă cu amestecul ăla, poate fi periculos! îl interpelă April.

Încălțată cu niște pantofi cu tocuri amețitoare, purta o ținută excentrică, dar șic. Își prinsese părul în coc și se dăduse cu un fond de ten sidefat care îi scotea în evidență rujul de buze sângeri.

— Nu vrei să mă însoțești? Merg la Gun Shot, noul pub de lângă chei. Friptura lor de porc e o minunăție. Iar de Mojito nici nu-ți mai spun! În momentul de față, acolo merg cele mai frumoase fete din oraș.

— Îmi propui să-mi las fetița de patru ani singură ca să merg să beau Mojito într-un bar de lesbiene sataniste?

Agasată, April își aranjă brățara cu arabescuri purpurii.

— În primul rând, Gun Shot nu e un bar pentru lesbiene! se enervă ea. Și-n al doilea rând, vorbesc serios, Matt, ți-ar face bine să ieși, să vezi lume, să încerci să plăci din nou femeilor, să faci dragoste...

— Dar cum vrei să mă mai îndrăgostesc? Soția mea...

— Matt, nu încerc să neg traumatismul pe care l-ai suferit din cauza lui Kate, dar dacă vrei să treci peste această încercare, trebuie să mergi mai departe, să uiți, să-ți dai măcar o șansă de a lua viața de la capăt.

— Nu sunt încă pregătit s-o fac, zise el.

— Foarte bine, nu insist, capitulă ea, încheindu-și nasturii la cardigan și trântind ușa în urma ei.

Rămas singur, Matthew scotoci prin congelator și dădu peste o cutie de carton. Scoase pizza din ea și o băgă în cuptor, potrivi minutarul și se întinse pe canapea. Simțea nevoia să fie singur. Nu căuta pe nimeni care să-l înțeleagă, pe nimeni care să-l consoleze. Voia doar să uite de durere alături de singurii lui prieteni, credinciosul lui flacon cu medicamente și scumpa lui Corona.

Totuși, de cum închise ochii, imaginea tinerei de la piața de vechituri îi apăru în minte cu o precizie uimitoare. Părul ei ondulat, privirea surzătoare, pistruii drăgălași, zâmbetul malițios, vocea ei ștregărească atunci când îi spusese: „Dacă din întâmplare doriți să mă sunați înainte, nu vă simțiți obligat să așteptați până se strică laptopul.”

Deodată, un lucru i se păru cât se poate de evident: își dorea foarte tare s-o revadă pe femeia aceea.

Se ridică și se așeză la barul de lemn din bucătărie unde își lăsase portofelul în care pusese cartea ei de vizită.

„Emma Lovenstein... Ce-ar fi s-o sun acum, imediat, și s-o invit la restaurant?”

Ezită o clipă. Probabil că era în avion în drum spre New York, dar putea să-i lase un mesaj.

Formă pe telefon primele cifre ale numărului ei, apoi se opri brusc. Măinile îi tremurau.

„La ce bun s-o sun?” se întrebă, asaltat de aceleași îndoieli. Nu avea niciun rost să se mintă. Nu mai credea în ideea de cuplu, în complicitate, în emoțiile împărtășite. Simți cum îl cuprinde furia.

„Patru ani...”

Trăise patru ani cu o străină, cu o criminală, cu o femeie bolnavă care îl manipulase ca pe o marionetă.

Cu o oră înainte de momentul în care ea intenționa să-lucidă, el îi pregătea felurile de mâncare preferate! Nu era decât o victimă a lui Kate, un biet idiot, un biet naiv care se lăsase păcălit ca un prost. Nu numai că merita ceea ce i se întâmplase, dar trebuia să poarte crucea aceea până la moarte!

De furie, izbi cu telefonul de perete, își înghiți pastilele cu o gură de alcool și se întoarse pe canapea.

*

New York

A doua zi

21 decembrie 2011

— Hei!

Așezată pe o bancă din Washington Square, Emma îi făcu semn cu mâna lui Romuald. Tânărul veni la ea, o îmbrățișă și îi întinse o pungă de hârtie.

— Am trecut pe la Mamoun's și am cumpărat falafel. Gustă, e nemaipomenit!

Se așeză lângă ea și își scoaseră sendvișurile din ambalaj.

Într-un an de zile, Romuald se metamorfozase. Francezul micuț și rotofei devenise un tip frumos, elegant, student în anul întâi la New York University. După incredibila aventură pe care o trăiseră împreună, el și Emma erau acum foarte apropiați și se vedeau de mai multe ori pe săptămână. Emma îl ajutase pe Romuald să se mute în Manhattan și era foarte atentă la studiile lui.

— Te-ai mai gândit la ce vrei să faci în viață? întrebă ea, mușcând din lipie. Ceea ce mi-ai spus alaltăieri era o glumă?

— Nicidecum, vreau să fiu psihiatru. Sau polițist.

— Tu?

— Da, acum cred că ființele umane sunt mult mai interesante decât calculatoarele. Poveștile lor de dragoste, pornirile de răzbunare sau de violență...

Emma îi zâmbi complice.

— Sunt delicioase sendvișurile tale, zise ea cu gura plină.

— Credeam că tu o să aduci vinul, glumi el. Cu un pahar de Bourgogne, falafelul ăsta trebuie să fie mortal!

Emma îi făcu cu ochiul.

— Bun, m-ai ținut destul pe jar! Cum a fost călătoria la Boston? întrebă el.

— Nu chiar așa cum speram, se strâmbă tânăra.

— L-ai revăzut pe Matthew?

— Da, a venit într-adevăr la vânzarea de obiecte vechi și chiar a cumpărat laptopul meu. Am fost emoționată, a fost atât de ciudat să-l reîntâlnesc după atâta timp!

— Deci ați vorbit!

— Puțin.

— Nu te-a recunoscut?

— Nu, și e mai bine așa! Acum un an, nu m-a văzut decât câteva minute și purtam o cagulă.

— I-ai lăsat cartea ta de vizită?

— Da, dar nu m-a sunat.

— O s-o facă! o asigură Romuald.

— Nu cred, răspunse ea. De altfel, poate că e mai bine așa.

— Dar de ce nu-i spui adevărul?

— Este imposibil, o știi foarte bine. În primul rând, pentru că adevărul este incredibil, și în al doilea rând...

— Ce?

— Tu te-ai putea îndrăgosti de femeia care a ucis-o pe mama fiicei tale?

— Dar i-ai salvat viața, Emma!

Tânăra ridică din umeri și întoarse privirea pentru ca Romuald să nu-și dea seama că are lacrimi în ochi.

Tulburarea ei nu dură însă prea mult. Deja își întreba prietenul cum stă cu dragostea. Romuald făcea progrese în cucerirea unei studente la filosofie de la Harvard, Erika Stewart, cu trei ani mai mare ca el, pe care o întâlnise în piața fermierilor din Union Square în urmă cu o lună și de care se îndrăgostise nebunește. La început, fata nu-i dăduse nicio atenție. Pentru nimic în lume n-ar fi acceptat să iasă cu un tip mai tânăr decât ea.

Dar Romuald reușise să-i afle adresa și, sfătuit de Emma, începuse să-i scrie câte o scrisoare în fiecare zi. O scrisoare „adevărată”, scrisă cu stiloul pe hârtie. Întrucât arta seducției epistolare nu era punctul forte al tânărului, Emma, asemenea lui Cyrano de Bergerac, ținea adesea pana în locul lui. Și acea încercare de cucerire „ca pe vremuri” dăduse roade. Erika nu numai că intrase în joc, dar acceptase și invitația lui Romuald: o cină la Emperor sâmbăta următoare.

— Știi că trebuie să faci rezervare cu trei luni înainte ca să obții o masă în restaurantul ăsta, îi aminti Emma.

— Da, știu, zise el cu un aer contrariat. Dar m-am gândit că...

— Bineînțeles c-o să te ajut să obții o masă! Una frumoasă, lângă fereastră, cu vedere spre Empire State Building!

Tânărul îi mulțumi călduros și ea îl însoți pe jos până la universitate.

*

Boston

Ora 13:00

Matthew își termină programul de jogging gâfâind din greu. Alergase mai bine de o oră pe malurile râului Charles,

ajungând până la clădirile MIT și întorcându-se apoi spre Public Garden.

Cu mâinile pe genunchi, cu spatele îndoit, își recapătă suflul, după care traversă în mers peluzele Boston Common. Picioarele îi tremurau, simțea o gheară în stomac și nu reușea să-și potolească bătăile puternice ale inimii. Ce i se întâmpla?

Nu avea nimic de-a face cu efortul. De când se sculase, se simțea copleșit de un sentiment nou, o senzație amețitoare care îl luase pe nepregătite. Orice făcea, oriunde se ducea, Emma Lovenstein nu-i ieșea din gând. Îi era imposibil s-o uite. Îi era imposibil să fugă de ea. Și acea prezență îl făcea să fie altcineva. Un bărbat eliberat de prejudecăți și capabil să se gândească în sfârșit la viitor. Era cât se poate de evident.

Se așază pe o bancă de unde contemplă albastrul metalic al cerului și sclipirile razelor de soare pe oglinda lacului. Vântul îi mângâia fața.

În jurul lui, niște copii se jucau.

Simțea că trăiește din nou.

*

După ce se despărțise de Romuald, Emma luă un taxi și se întoarse la Imperator, unde își petrecu prima parte a după-amiezii împreună cu echipa ei pentru a stabili ce vinuri să le fie sugerate invitaților la meniurile din seara de Crăciun și de Anul Nou.

La ora 15:00, telefonul îi vibră în buzunar. Citi discret mesajul pe care-l primise.

De la: Matthew Shapiro

Pentru: Emma Lovenstein

Subiect: Fair-play

Dragă Emma, îți trimit acest e-mail de pe fostul tău laptop, care funcționează foarte bine.

Căutând un pretext pentru a te contacta, m-am gândit să-l stric intenționat, dar am renunțat la această minciună pentru că prefer să joc fair-play. Așa că iată ce îți propun.

Știu un mic restaurant italianesc în East Village - Number 5 - la sud de Tompkins Square Park. Proprietarii sunt Vittorio Bartoletti și soția lui, care-mi sunt prieteni din copilărie. Merg să mănânc la ei de fiecare dată când mă duc la New York.

Pentru un somelier expert ca tine, nu știu dacă au vinuri bune în meniu, dar, dacă-ți plac arancini bolognese, lasagna la cuptor, tagliatelle cu sos și cannoli siciliene, atunci restaurantul ar trebui să fie pe gustul tău.

Accepti să iei masa cu mine acolo în seara asta? La ora 20:00?

Matt

Emma simți cum îi tresaltă inima de bucurie. Răspunse imediat:

Aș fi încântată, Matthew.

Pe diseară așadar!

PS: Sunt înnebunită după lasagna și arancini.

Și după tiramisu!

*

— Alo, capsomanule?

— Sunt la un curs, Emma, șușoti Romuald.

— Trebuie să m-ajuti! Intră pe site-ul lui Akahiko Imamura!

— Stilistul? Iar?

— Da, am nevoie de o programare peste două ore.

— Dar parcă hotărâsem c-o să mă cumințesc și n-o să mai piratez...

— Dacă n-o faci, poți să-ți iei adio de la rezervarea ta de la Imperator cu Erika!

*

Cuprinsă de euforie, Emma ieși în Rockefeller Plaza și o luă pe 5th Avenue până la magazinul Bergdorf Goodman.

Avea senzația că se află în pielea unei actrițe care filmează o scenă pentru a doua oară, dar, de data acesta, spera să poată schimba finalul filmului. Ignorându-le pe vânzătoare, se plimbă printre standurile imensului magazin newyorkez. Chiar dacă moda se mai schimbase un pic de anul trecut, găsi ceea ce căuta: un mantou din brocart a cărui stofă de mătase era ornată cu desene țesute cu fir de aur și argint, precum și o pereche de pantofi decolțați din piele de piton, cu reflexii violete și tocuri amețitor de înalte.

Odată cumpărăturile făcute, ieși din magazin și, cum vremea era frumoasă, se duse pe jos la salonul lui Akahiko Imamura. După două ore, avea exact aceeași coafură ca anul trecut: părul îi era ridicat într-un coc răsucit care îi lumina fața și îi scotea în evidență ochii verzi și feminitatea.

Opri un taxi pentru a merge în East Village. În mașină, își dădu seama că îi tremură mâinile. Își scoase trusa de machiaj și mai adăugă un pic de roz în obraji, un fard auriu pe pleoape și o nuanță de ruj corai pe buze.

În timp ce șoferul oprea în fața restaurantului Number 5, îndoiala și neliniștea puseră din nou stăpânire pe ea. Și dacă nici de data aceasta Matthew nu era acolo?

Emma se revăzu cu un an mai devreme și se gândi la drumul parcurs.

Până unde puteai dejuca planurile destinului fără a fi pedepsit? Care va fi prețul pe care îl va plăti pentru că a vrut să sfideze legile timpului și să scape de fatalitate?

Avea s-o afile neîntârziat. Plăti cursa, coborî din mașină și intră în restaurantul italianesc.

Cu inima tresăltând, trecu de recepție fără să se oprească. Restaurantul era călduros și intim, exact ca în amintirea ei. Urcă treptele scării din lemn care ducea la un mezanin cu tavanul boltit. Ajunsă sus, înainta spre masa din margine, care ieșea în afară deasupra sălii principale.

Matthew era acolo.

O aștepta.

Mulțumiri

Lui Ingrid.

Lui Estelle Touzet, somelier șef la restaurantul Meurice.

Lui Dr Sylvie Angel și lui Dr Alexandre Labrosse.

Lui Bernard Fixot, Edith Leblond și Catherine de Larouzière.

Lui Valérie Taillefer, Jean-Paul Campos, Bruno Barbette, Stéphanie Le Foil și Isabelle de Charon.

EDITURA ALLFA

Strada Ficțiunii - Bestseller

Romanele lui Guillaume Musso
au fost traduse în 37 de țări și s-au vândut
în peste 20 de milioane de exemplare

Emma locuiește la New York, are treizeci și doi de ani și încă îl mai caută pe bărbatul vieții ei. Matthew locuiește la Boston, și-a pierdut soția într-un cumplit accident de mașină și își crește singur fetița de patru ani. Cei doi se cunosc pe Internet și, după un schimb de e-mailuri, cred că au în sfârșit dreptul la fericire. Dornici să se vadă, își dau întâlnire într-un micuț restaurant italianesc din Manhattan. În aceeași zi, la aceeași oră, fiecare dintre ei intră pe ușa restaurantului. Sunt conduși la aceeași masă și totuși... nu se vor întâlni niciodată. Joc al minciunilor? Fantasma unuia? Manipularea celuilalt? Victime ale unei realități care îi depășește, Matthew și Emma își vor da repede seama că nu e vorba de o simplă întâlnire ratată...

**O aventură misterioasă și bulversantă, un roman ingenios,
plin de romantism, suspans și captivante răsturnări de situație.**

„Un thriller psihologic pe care nu-l poți lăsa din mână.“

France Info

„O intrigă polițistă palpitantă pe fondul unui triunghi amoros.
Impresionant!“

Metro

„Musso este un iluzionist al suspansului.“

Le Parisien

